

TENTAȚII
PENTRU O
MOȘTENITOARE

„O voce elegantă
în *historical romance*!”

New York Times

Susanna
Craig

Mihagaby

SERIA „DORINȚE NESTĂPÂNITE“

După moartea iubitului ei tată, Tempest Holderin nu dorește altceva decât să-i îndeplinească dorința de a elibera sclavii de pe plantația lor de zahăr din Antigua. Însă faptul că este o femeie bogată nu-i aduce liniștea, căci se trezește obiectul atenției insistente din partea unui grup de pețitori dornici să pună mâna pe moștenirea ei. Ca să o ferească de pericole, cel mai bun prieten al ei găsește o soluție inedită: să fie răpită și dusă la bunicul ei, în Anglia.

Căpitanul Andrew Corvan are reputația de a fi un ticălos nemiilos, dornic de câștiguri ilicite și rapide – dar cei de pe corabia lui au cu totul altă părere. Singurul scop care l-a mânat în ultimii ani a fost să-l găsească și să-l pedepsească pe corsarul care i-a ucis tatăl. Viața i se schimbă cu totul însă când este de acord să răpească o moștenitoare...

Dacă drumul pe mare, fără o însoțitoare, nu ar fi fost suficient să ruineze reputația lui Tempest, dorința pe care o simte pentru pericolos de chipeșul căpitan se dovedește irezistibilă. Atracția ce se naște între ei devine tot mai puternică pe măsură ce se apropie de Anglia, unde pericole din trecut și prezent amenință să îi despartă. Însă inimile lor încăpățănate nu acceptă înfrângerea atât de ușor...

„O poveste minunată, o dragoste pasională
și suspansul crescând fac din acest roman o lectură de neratat!“

RT BOOK REVIEWS

Susanna Craig a debutat în 2016 cu seria „Dorințe nestăpânite“ și a câștigat imediat aprecierea criticilor de specialitate și a iubitorilor de *historical romance*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-3947-9

9 786063 339479

Mihogaby

Capitolul 1

Lângă portul englez Antigua

Octombrie 1796

Căpitanul Andrew Corrvan nu se putea lăuda că făcuse totul după litera legii, însă erau infracțiuni pe care nici el nu le-ar fi comis. Răpirea era una dintre ele.

Această conversație ar fi trebuit să aibă loc pe o alee întunecată, la docuri, nu în salonul scăldat în lumina soarelui al căsuței de piatră locuite de administratorul plantației Harper's Hill. Andrew nu-l mai întâlnise până atunci pe acest bărbat, deși reputația lui îi era cunoscută. Prin Antigua, atât cei care îl cunoșteau pe Edward Cary, dar mai ales cei care nu-l cunoșteau, îl numeau nebun. Din câte reușise Andrew să înțeleagă, acesta se alesese cu acest renume deoarece era mereu treaz, onest și cumsecade – un șir de calități care foarte rar puteau fi întâlnite la administratorii plantațiilor de zahăr din Indiile de Vest.

Din câte înțelesese însă, chiar și un munte de virtuți ar fi putut fi corupt de un loc atât de infam. Dacă nu, de ce ar încerca Cary să plănuiască răpirea unei tinere înstărite?

– Deci, discuția despre o încărcătură valoroasă a fost numai o momeală pentru a mă aduce aici? întrebă Andrew.

– Deloc, insistă Cary, dând din cap. Având în vedere averea tatălui ei, pe care deja a moștenit-o, și Harper's Hill – arată spre plantație – pe care o va moșteni la moartea bunicului ei, domnișoara Holderin valorează 100 000 de lire.

Fără să vrea, Andrew fluieră de mirare. Fătucă era într-adevăr o încărcătură valoroasă.

– Și cu ce te alegi tu dacă o trimiți la peste 6 000 de kilometri depărtare?

– Nu mă aleg cu nimic, spuse Cary, iar în tonul aspru și cu expresia îndurerată, cuvintele căpătară un sens mai profund. Deci individul se îndrăgostise de nepoata stăpânului său, nu? Mereu am văzut-o ca pe o soră mai mică, insistă el.

Cumva Andrew reuși să își rețină un râs batjocoritor.

– Atunci când Thomas Holderin se afla pe patul de moare, i-am jurat solemn că voi face tot ce îmi stă în puteri să am grijă de fiica lui.

– Iar acum vrei să scapi de obligație.

– Vreau să... începu el înfocat. Se decise însă că nu era cazul să discute despre propriile dorințe, așa că schimbă cursul discuției. Cred că va fi mai în siguranță în Anglia.

– Atunci ia-i un bilet pe următorul vas care pleacă spre Londra.

Andrew își bătu de palmă tricornul uzat, în semn că voia să și-l pună pe cap și să plece. La picioarele lui, câinele flocos, gri, se ridică și-l lovi cu coada, plictisit de discuție și dornic să plece.

– Dacă aș putea, aș face-o. Am încercat de multe ori să o conving. Dar domnișoara Holderin este... greu de convins să plece din Antigua. Crede că pericolele insulei nu sunt atât de serioase. Cary se îndreptă spre fereastră. Se înșală.

Andrew își întoarse și el privirea în direcția în care privea bărbatul. Câmpuri fertile, păduri luxuriante și luciul apei turcoaz al Mării Caraibelor care atingeau cerul azuriu. Ar fi fost greu de imaginat un loc mai puțin periculos, dar Andrew știa foarte bine că aparențele pot fi înșelătoare. Acolo, pericolele erau la tot pasul.

– De ce eu? întrebă Andrew după un timp, încrucișându-și brațele la piept, în timp ce își întoarse privirea spre celălalt. Știi ce fel de bărbat sunt?

În mod neașteptat, Cary întâlni privirea hotărâtă a lui Andrew în același fel.

– Știu. Se spune că ești nemilos și ahtiat după bani.

Andrew își înălță bărbia, satisfăcut. Își petrecuse zece ani construindu-și reputația.

– Desigur, presupun că nu ești chiar genul de bărbat despre care se vorbește, continuă Cary, unindu-și vârfurile degetelor și înclinându-și capul într-o parte. Căpitane, echipajul tău spune o poveste ușor diferită.

Fără să vrea, Andrew se foi ușor. Poate că mișcarea ar fi putut trece neobservată dacă nu ar fi fost câinele care își ciuli imediat urechile, ca și când ar fi așteptat ordine.

Cary zâmbi ușor uitându-se la corcitură.

– Să fii sigur că cei mai mulți dintre marinarii de pe corabia ta au fost discreți. S-a întâmplat însă să-l cunosc pe un tip numit Madcombe. Cred că este nou în echipajul tău.

Andrew dădu din cap afirmativ. Fără îndoială, Timmy Madcombe era un guraliv. I-ar fi putut spune totul lui Cary și probabil că o și făcuse.

– Părea foarte recunoscător să se afle la bordul unei corăbii conduse de ceea ce numea un „adevărat domn” și sunt sigur că asta te va bucura. „Muncă bună, plată cinstită și nici nu zbiară”, adăugă Cary, imitându-l pe Timmy la perfecție, până și râsul spart al băiatului. Dacă asta se dovedește a fi adevărat, un astfel de mod de a conduce o corabie se va dovedi neobișnuit printre semenii tăi.

De data asta, Andrew nu se mișcă, astfel încât nici nu aprobă, nici nu negă. Și totuși, se părea că individul reușea să citească prin el. Încuviință din cap, ca și când ar fi știut tot.

– Da. Povestea lui Madcombe și vehemența cu care restul echipajului a încercat să-l facă să-și țină gura mă fac să mă întreb dacă tu chiar ești atât de nemilos cum vrei să pari.

– Dacă vrei să-l crezi pe cuvânt pe puștiul ăla, probabil că ești într-adevăr disperat, răspunse Andrew, respingând cercetările lui Cary.

– Sunt. Cary îl analizează de sus până jos pe Andrew. Suficient de disperat să cred că, măcar într-o anumită măsură, chiar ești atât de nemilos cum pari, în ciuda faptului că am fost asigurat de contrariul. Pentru a reuși, am nevoie de un bărbat nemilos.

– Să înțeleg că nu doar domnișoara Holderin se va împotrivi dacă o voi lua cu mine.

– Ea va fi cea mai aprigă, îl avertiză Cary. N-o subestima. Va trebui să fii destul de creativ pentru a reuși s-o aduci pe corabia ta.

Creativitate? Andrew simți un fior pe șira spinării. Nu se simțea deloc confortabil în această situație.

Adierea vântului umflă draperiile din spatele lui, aducând în casă un aer răcoros, dulceag, și împrăștiind niște hârtii pe biroul în spatele căruia stătea Cary.

— Recunosc că nu împotrivirea ei mă îngrijorează cel mai tare, continuă el. Cum îți imaginezi, o moștenitoare precum domnișoara Holderin primește foarte multă atenție, nedorită aș zice, din partea potențialilor pețitori. Unul dintre ei nu e fericit că a fost refuzat.

— Și ce dacă l-a refuzat? Andrew ridică din umeri, ca și când nu ar fi considerat asta o adevărată amenințare. Nu o poate târî la altar, legată și cu căluș la gură.

— Oare? întrebă Cary. Cu gândul departe, aranjă hârtiile imprăștiat de vânt și puse peste ele un registru învelit în fetru verde, iar în tot acest timp nu-și ridică ochii de pe birou. Mi-ar plăcea să pot fi la fel de sigur ca tine. Trăim însă într-o societate care cu greu poate fi considerată civilizată, căpitane, iar lordul Nathaniel Delamere a dus o viață care a făcut ca mulți oameni influenți să se afle la chere-mul lui. Sunt oameni care ar fi dispuși să închidă ochii dacă ar încăl-ca legea. Cultivatori. Comercianți. Cel puțin acum își ridică privirea. Chiar și vreun preot sau doi.

— Hotărârea ta de a încălca dorințele clare ale domnișoarei Holde-rin doar pentru a împiedica un bărbat să facă același lucru este puțin ciudată, sublinie Andrew.

După expresia de pe chipul lui Cary, Andrew realizează că prinsese ironia.

— Dacă va afla ceea ce-am făcut, niciodată nu-mi va ierta trădarea, știu asta. Dar Delamere nu se va da înapoi de la nimic până nu va pune mâna pe Harper's Hill și pe averea lui Thomas Holderin. Îndată ce va obține ceea ce își dorește, ce se va alege de ea? Ea nu vrea să înțeleagă. Ce-ar trebui să fac?

Întrebarea rămase în aer mult timp.

— Un bărbat disperat, o călătorie periculoasă și o moștenitoare care nu-și dorește nimic din toate astea.

Andrew enumeră pe degete fiecare problemă. Poate că cel mai mult domnișoara Holderin avea nevoie să fie salvată de administra-torul plantației.

— Îți mulțumesc pentru că te-ai gândit la mine, dar cred că voi re-fuza. Găsește altă corabie care să-ți facă treburile murdare, Cary.

— Preferi să am incredere în altcineva pentru asta? Am motive să cred că ești un om de onoare. În plus, adăugă el cu sinceritate,

corabia ta este singura corabie privată din port pe care Delamere nu o deține. Ești cea mai bună opțiune, căpitane Corrvan.

Andrew învățase cu mult timp în urmă să nu se lase amăgit de povești dramatice.

– Londra nu se află în drumul lui *Fair Colleen*, spuse el, îndreptându-se spre ușă, în timp ce își îndemna câinele să îl însoțească.

Înainte să mai poată înainta, se auzi o bătaie în ușă.

– Lasă deoparte registrul ăla vechi și prăfuit, Edward, strigă o voce de femeie din coridor. Angel's Cove ne cheamă. Pot să îi spun lui Mari să ne împacheteze... oh!

Speriat de intrus, câinele se îndreaptă spre ușă și începu să latre furios. Femeii îi căzu din mână cartea pe care o avea și țipă de frică. Brusc, salonul în care domnise până nu demult liniștea era acum agitat peste măsură: un ghemotoc de blană maronie, alte țipete și două labe în aer.

– Șezi!

Andrew prinse câinele de zgardă pentru a-l stăpâni. Trecând pe lângă el, Cary strigă:

– Stai, diavole!

Încă niște țipete, alt ghemotoc cafeniu, și Andrew identifică în cele din urmă sursa zgomotului și a agitației: o maimuțică se cățărase pe perete de frica primirii neașteptate și acum era atârna de galerie, tachinând câinele. Corcitura flocoasă încerca să se desprindă din strânsoarea lui Andrew și să ajungă la animalul acela ciudat, în timp ce Cary stătea încruntat și enervat.

Femeia de 22, poate 23 de ani stătea pe podea. Avea o față în formă de inimă, încadrată de cărlionți de un roșcat auriu care îi cădeau pe spate dezordonate, prinși cu greu de boneta de paie cu borlat. Nu ea era cea care țipa, ci maimuța. Nu, femeia râdea.

După ce-și recăpătă suflul, se ridică în picioare fără să aștepte să i se întindă mâna de către unul dintre bărbați și, în schimb, îi întinse ea mâna maimuței.

– Vino, Jasper. Unde-ți sunt manierele?

Când Jasper o refuză rânjind batjocoritor, dând cu dârzenie din cap, femeia ridică din umeri și se întoarse spre Andrew.

– Vă cer scuze! Nu îi place să se latre la el. Nu aveai însă de unde să știi, nu? spuse ea veselă, mângâind urechile câinelui flocos, după

ce îi adulmecase mâna și decisese că o va accepta. Ce băiat curajos... Are un nume?

Degetele li se întâlneau în blana aspră a câinelui și, surprinsă, își trase repede mâna.

Privi în sus, iar Andrew, care încă era aplecat spre câine, se găsi în fața celor mai uimitori ochi pe care îi întâlnise vreodată. O combinație impresionantă de albastru, verde și gri, pentru care nu exista un nume.

Se îndreptă brusc și trase de câine la o distanță respectabilă.

– Caliban.

– Caliban? repetă ea, ștergându-și mâinile de fusta rochiei verzi, care era deja plină de praf.

– După acea creatură jumătate om, jumătate bestie din...

– Din *Furtuna*, completă ea. Pe buze îi apărură ceva care se asemena unui zâmbet, iar ochii ei de un albastru-verzui sclipiră. De domnul Shakespeare.

– Mi s-a părut un nume potrivit pentru o corcitură, spuse Andrew aruncând o privire spre coada blănoasă care bătea podeaua.

De când afecțiunea lui Caliban poate fi câștigată numai cu o mângâiere pe cap?

Când se întoarse cu fața spre femeie, văzu că și el devenise obiectul cercetării ei atente.

– Cine ești? întrebă ea.

– Căpitan Andrew Corrivan. Edward Cary interveni între ei și făcu prezentările. Domnișoara Tempest Holderin.

– Tempest?

Andrew făcu o plecăciune, deși nu reuși să își rețină mirarea. Deși renunțase cu mult timp în urmă la manierele de gentleman, toți anii în care le pusese în practică făcuseră din acest gest unul automat.

Explicația lui Cary fu atent gândită.

– Tatăl ei era un om... nonconformist.

– Un admirator al lui Shakespeare, îl corectă Tempest Holderin.

Ochii îi sclipiră, iar el realiză că nuanța lor îi părea surprinzător de familiară. Erau niște ochi în care orice bărbat s-ar fi înecat cu ușurință, având culoarea mării înainte de furtună. La urma urmelor, poate Thomas Holderin știuse ce face.

– Cele două cu greu se exclud reciproc, remarcă Andrew, o parte din el sperând că ea va citi provocarea în cuvintele lui. Indiferent cât

de mult l-ar fi admirat tatăl tău pe Bard, nu poți nega că o alegere mai convențională ar fi fost să te numească după unul dintre personajele din piesele lui Shakespeare, decât după titlul uneia dintre ele.

– Poate a crezut că nu s-ar potrivi Caliban, îi răspunse ea, ridicându-și bărbia ascuțită.

Andrew se abținu să nu zâmbească.

– Mă refeream, desigur, la Miranda.

Păru să fie surprinsă cât de bine cunoștea el piesa.

– „O, lume nouă, frumoasă ești, cu-asemenea făpturi!” cită ea replica faimoasă a Mirandei, momentul în care eroina din *Furtuna* dă cu ochii pentru prima dată de un tânăr arătos. O recită însă aproape oftând, mai degrabă potrivit pentru tatăl sătul de lume, Prospero. Nu, Miranda nu s-ar fi potrivit, te asigur. Nu sunt atât de naivă ca ea. Mai ales în ceea ce privește bărbații, adăugă ea, nu tocmai șoptit.

– Scuză-ne, Tempest. Cary părea să nu găsească nimic amuzant în schimbul lor de replici. Am o afacere urgentă de discutat cu căpitanul.

– Afaceri? Excelent, adăugă ea, rămânând pe poziții. Voiam să te întreb despre raportul doctorului Murray privind piciorul lui Regis. Ai vești de la domnul Whelan? Știu că se apropie vremea secerișului, dar nu voi trimite oamenii să lucreze la moară dacă există pericolul să se dărâme.

– Murray a trecut de dimineață și a spus că rana lui Regis este aproape vindecată, îi zise Cary. Nu există pericol de infectare. Am de gând să aflui noutăți mâine de la Whelan. Știi că nu-mi doresc să aibă cineva de suferit.

– Sigur că nu, Edward, răspunse, înmuindu-se. Ai fost însă atât de ocupat de când a plecat domnul Fairfax. Uneori mă gândesc că ar fi trebuit să-i interzic să plece.

– Nu suntem toți atât de devotați, draga mea. Cary zâmbi forțat. În plus, deși părea zdravăn, mereu am bănuir că inima lui Fairfax, sau măcar o parte din ea, a rămas în Anglia.

Domnișoara Holderin nu comentă la trăncăneala sentimentală a lui Cary, dar chipul ei vorbea pentru ea.

– De ce nu mă lași să te ajut? Aș putea vorbi cu domnul Whelan, sugerează ea, schimbând subiectul.

– Nu vei face asta!

Andrew se aștepta ca ea să se bosumfle la refuzul sec al lui Cary, dar fu repede dezamăgit. Tempest Holderin părea foarte obișnuită să audă astfel de comentarii, dar nu să le dea ascultare. Se încruntă, dar Cary nu cedă. Deși departe de a fi imun la privirea ei, se părea că cel puțin învățase să judece diferența dintre vijelie și uragan.

– O tânără nu poate merge neînsoțită în Portul Englez, căci nu va fi în siguranță.

– Doar nu te aștepti să stau aici cu mâinile în sân și...

– Cu mâinile în sân? Cary o privi din cap până în picioare. Cumva, mă indoiesc că ai făcut asta. Ce văd pe rochia ta este cumva praf de cretă?

Ea încuviință oarecum stingherită, iar el clătină din cap, dezaprobat.

– De câte ori ți-am spus?

– Să nu-i învăț? Sunt numai litere și numere, Edward. Ce e rău în asta? îl contrazise ea, în timp ce încerca să înlăture dovada de pe rochie.

– În momentele astea, când pe buzele tuturor sunt zvonuri de răscoală? Dacă ești prinsă, va fi foarte rău – atât pentru tine, cât și pentru ei.

– Atunci nu voi fi prinsă. Deoarece nu reuși să își îmbunătățească aspectul rochiei, se îndreptă și scoase un sunet cu limba spre maimuțica maronie. Vino, Jasper. Se pare că deranjăm.

Cu grijă, maimuța coborî pe draperie pe umărul ei. Caliban se trase din strânsoarea lui Andrew și sări, încercând pentru ultima oară, disperat, să prindă micul torționar.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Caliban, spuse ea zâmbindu-i câinelui. Și pe dumneata, căpitane!

– Așteaptă!

Andrew îi întinse cartea pe care ea o scăpase, un volum legat în piele, care nu părea vechi, dar foarte citit. Ea îi mulțumi cu o mișcare a capului și întinse mâna ca să o ia.

– Ce citești? întrebă el, ridicând coperta cu degetul mare.

– Ceva groaznic, poți să fii sigur, îi răspunse ea și încercă să înșfațe cartea din strânsoare.

– O poveste gotică? El strânse și mai tare cotorul cărții, refuzând să-i dea drumul. O admiri pe doamna Redcliffe?

– Nu neapărat. Îi trase cartea din mână și o strânse la piept. Dacă chiar vrei să știi, este domnișoara Wollstonecraft.

– Ah!

Nici chiar un bărbat care își petrecuse anii traversând Atlanticul nu putuse ignora controversa din jurul domnișoarei Wollstonecraft și a cărților ei, care sprijineau revoluția din Franța și drepturile femeilor. Deci domnișoara Holderin era o revoluționară? Se potrivea cu ce auzise despre ea.

Nimic însă din toate astea nu-l făcea să accepte planul lui Edward Cary. Șase săptămâni pe mare cu o intelectuală care o citea pe Wollstonecraft? Nici în ruptul capului.

– Chiar îngrozitor, murmură el.

Bănuind că râdea de ea, vru să riposteze. Înainte de a putea rosti ceva, Eduard interveni:

– Du-te acasă, Tempest, o indemnă el, conducând-o spre ușă, cu mâna pe spatele ei. Gestul ar fi fost permis sub haina afecțiunii fraternelor, dar pentru Andrew părea ca și cum își afirma controlul asupra ei. Dacă pot, te voi însoți la cină.

Promisiunea companiei lui o făcu să se mai înmoaie.

– Ca în vremurile bune. Îi voi spune lui Mari să gătească unul dintre felurile tale preferate. Dar n-o să uiți de moară, da?

– N-o să uit.

Maimuța îi aruncă o privire obraznică înainte să plece, provocându-l pe Caliban, care începu iar să latre, făcându-l pe Andrew să se lase pe vine lângă el pentru a-l opri.

– Stai, Cal, șopti el, cu gândul în altă parte.

– Nici eu n-am prea multă răbdare cu Jasper, bătrâne, recunosc Cary în timp ce intra în cameră, aruncându-i câinelui o privire solidară. Maimuța aia se află departe de casă. Un marinăr de pe un vas cu sclavi a capturat-o din Africa, vrând să o facă animalul lui de companie, îi explică el lui Andrew, care se ridica în picioare. Când Tempest a văzut cât de brutal era tratat animalul, l-a salvat. Asta facei din familia Holderin, adăugă el gânditor.

Având în vedere averea pe care o avea la dispoziție tânăra, Andrew și-o imaginase pe prințesa zahărului mult mai sclifosită și mai elegantă și, probabil, mai crudă. Nu anticipase o rochie murdară de cretă, simpatii radicale și o maimuță. Tempest Holderin nu era genul de femeie care să fugă de belele – era genul care alerga spre ele

cu brațele deschise. Se înșelase. Și Edward Cary se înșela. Nu avea nevoie să fie salvată de individul acela, lordul Nathaniel. Avea nevoie să fie salvată de ea însăși.

Cary se întoarse la birou și începu să caute prin teancul de hârtii pe care le aranjase cu câteva momente înainte. Alegând una dintre ele, luă un toc.

– Spune-mi prețul tău!

Andrew clătină din cap. Nu mai mersese în Anglia – *acasă*, ar spune unii, deși pentru el nu avea să fie astfel – de mai bine de zece ani. Un bărbat în situația lui Cary nu putea să îi ofere niciodată suficient pentru a-l trimite înapoi.

– La răpiri nu mă bag.

Îndrăzneț, Cary scrisese ceva pe hârtie.

– Atunci gândește-te la asta ca la o salvare.

Dacă răpirea nu era genul lui Andrew, nici salvarea nu era. În viață, el fusese mai degrabă înclinat spre distrugere. Indiferent de suma pe care i-o oferea Cary, întâlnirea cu domnișoara Holderin îl convinsese să-l refuze. Oh, era tentantă în felul ei, așa era, cu bogăția aia de bucle arămii și ochi furtunoși. Se temea că asta era problema.

– Jumătate acum, spuse Cary, întinzându-i biletul. Restul după ce va fi dusă în siguranță la bunicul ei în Yorkshire.

Fără tragere de inimă, Andrew îl luă și, în același timp, își duse cealaltă mână la ochi, sperând că va putea cumva să ștergă acea după-amiază – cel puțin în ceea ce privea cifrele de pe hârtie, care păreau încețoșate.

Probabil că se holbase la număr mai mult timp decât realizase, căci Caliban scânci și îi atinse mâna cu nasul lui ud, confuz din pricina imobilității neobișnuite a stăpânului său. Hârtia tremura.

Nu-și imagina de unde putuse obține Edward Cary acea sumă. Oare fura din averea personală a domnișoarei Holderin pentru a plăti răpirea? Din punctul lui de vedere, tot nu ar fi fost suficient. Era însă mult mai greu să refuze în numele echipajului său. Cu siguranță Bewick și alți câțiva vor fi foarte încântați să revadă bătrâna Londră.

– Ei bine? insistă Cary.

Bărbatul se convinsese că avea nevoie de cineva care să încalce regulile și să salveze o femeie care părea să nu le ia în considerație.

Tentații pentru o moștenitoare

Oare se gândise la ceea ce s-ar fi putut întâmpla între Tempest a lui și un astfel de bărbat?

– Șase săptămâni pe mare. Va fi compromisă, să știi.

Cary tresări.

– Sunt convins că numai reputația ei. Dacă ar rămâne, mult mai multe lucruri ar fi pierdute, adăugă el, părând resemnat.

Andrew mototoli hârtia în pumn. În ciuda a ceea ce credea, încuviință din cap.

– O voi face!

Capitolul 2

„Ce ar face domnișoara Wollstonecraft?”

Tempest își punea adesea această întrebare, mai ales în astfel de momente. Știa că domnișoara Wollstonecraft trebuise să facă față opoziției lumii cu privire la ideile ei despre drepturile femeilor, dar era sigură că autoarea nu întâlnise niciodată pe cineva precum Edward Cary, care să fie de acord cu fiecare principiu enunțat în cărțile ei, dar care era în același timp hotărât să le înfășoare pe anumite femei în vată pentru a se asigura că sunt ferite de pericol. O înfuria gândul că Edward, care o știa aproape dintotdeauna, nu o credea în stare să aibă singură grijă de ea. Pe când erau copii fusese una, dar acum ea avea aproape 23 de ani...

Gândurile îi fură întrerupte de sunetul ghetelor coborând scările casei lui Edward. Nedorind să dea ochii cu Edward sau cu oaspetele lui, se ascunse după colț, aproape ciocnindu-se cu băiatul de la grajd, Hector. Acesta stătea la umbră, ținând frâiele calului căpitanului Corrvan, un murg castrat care contrazicea reputația McGinty's Livery de a furniza numai iepe amărâte.

Calul se feri și încercă să își scuture capul, dar strânsoarea fermă a lui Hector îl împiedică, făcându-l numai să pufnească nemulțumit la sosirea neașteptată a lui Tempest. Din fericire, Jasper nu țipă și nici măcar nu scoase vreun sunet. În schimb, se cocoță pe umărul lui Hector și începu să caute zahăr în buzunarul băiatului. Zâmbindu-i înapoi acestuia, Tempest simți respirația caldă a calului când nimeri aproape sub nasul lui.

Când auzi strigătul unui bărbat, Hector duse calul în față, iar Tempest trase cu ochiul. Chiar dacă era un om al mării, căpitanul Corrvan părea să se simtă confortabil în prezența cailor, căci luă frâiele și mângâie liniștitor spatele animalului agitat.

Edward nu se vedea. Discuția dintre cei doi probabil că se terminase mult mai rapid decât anticipase Edward. Nu-i stătea în caracter

să nu-și conducă oaspetele. Oare întâlnirea se încheiase așa cum își dorise?

De obicei oamenii nu-l dominau pe Edward Cary, iar pentru asta ea era cu adevărat recunoscătoare. Modul lui de administrare făcea ca Harper's Hill să meargă fără probleme, ba chiar să fie mai bine administrat decât fusese pe vremea când tatăl ei era încă în viață. Fără Edward, visul tatălui ei și al ei s-ar fi destrămat.

În acel moment însă, din cauza frustrării, spera, în mod egoist, ca dorința lui Edward să fi fost refuzată de căpitanul Corrvan. Asta nu însemna că își dorea să vadă satisfacția sarcasticului căpitan.

Privindu-l, observă că îi oferise lui Hector o monedă pentru că avusese grijă de calul lui. Nu aruncă banul în aer pentru a se distra văzându-l pe băiat aruncându-se după el, așa cum ar fi făcut cei mai mulți bărbați – asta dacă s-ar fi gândit să ofere ceva unui sclav. Apoi, dintr-o mișcare ce nu trăda nici un efort, își trecu piciorul lung peste șa și întoarse calul. Caliban, care adulmecase ceva într-un tufiș, îl urmă fără să fie chemat. Aruncând în urmă pietriș și scoici sfărâmate, cei trei se îndepărtară pe alee.

În timp ce căpitanul Corrvan dispărea din vedere, Tempest ieși din ascunziș. Hector încă privea cu ochi mari calul și călărețul, iar ea se temea că propria expresie trăda aceeași mirare. Ce ar zice Edward dacă ar vedea-o holbându-se după căpitan ca o puștoaică? Cândva ar fi râs de ea, dar în ultimul an se transformase într-un nesuferit.

Oh, spera că absența lui Edward și plecarea dramatică a căpitanului Corrvan însemna că afacerea lor se încheiase nefavorabil pentru amândoi, fără ca vreo unul dintre ei să obțină ceea ce-și dorea. Asta ar fi înveselit-o. Încuviințând mulțumită, porni spre casa mare, alegând să ignore faptul că prin destinația aleasă nu făcea decât să îi dea ascultare lui Edward – dar serios, unde altundeva putea merge?

În timp ce urca treptele unei scări ce dădea spre o verandă largă, în partea de nord, auzi pași de cealaltă parte, pe scara identică, în același ritm cu ai ei. Poate era Edward, care venise să o certe iar.

– Nu crezi că te-ai făcut înțeleș azi? întrebă ea în timp ce ajunse în capătul scărilor, reușind să vadă astfel cine venea din partea de sud.

Nu era Edward.

– Pardon?

Deși avea aproape 50 de ani, Lord Nathaniel Delamere urcă treptele sprinten, de parcă ar fi fost mult mai tânăr, făcând să fluture în jurul gleznelor haina lungă stacojie. Făcu o plecăciune atunci când ajunse lângă Tempest la ușă.

– Iertare, milord, spuse ea, făcând o reverență în timp ce ușa se deschise spre înăuntru, manevrată de niște mâini invizibile. Te-am confundat.

În timp ce o însoți înăuntru, ea zări neplăcerea care i se citi pe chip.

– Haide, Tempest, am crezut că ne-am înțeles!?

Prima dată când o ceruse în căsătorie îi spusese, ba nu, îi *ordonase* mai bine-zis, să renunțe la formalități. Dar ce alternativă avea? Se înfioră când își aminti că atunci când era copilă obișnuia să-l numească „unchiul Nate”. Orice pretenție a unei legături familiale între ei fusese abandonată cu mult timp în urmă.

În timp ce-și desfăcea boneta cu bor lat pe care o puse pe masă lângă un aranjament generos de flori de hibiscus, în verdeață se zări mișcându-se o șopărlă. Mișcându-și rapid coada, coborî pe perete și ajunse imediat pe podea, unde își sfârși zilele sub tocul cizmei lordului Nathaniel.

– Oribile creaturi, bombăni el, în timp ce Jubal, bătrânul major-dom, apără de năcăieri și se aplecă să curețe mizeria, în ciuda rigidității reumatice. Putem vorbi singuri? întrebă el, arătând spre ușa din stânga lor.

Papa o numise mereu camera de oaspeți, deși nu era atât de mare, nici atât de formală, precum o sugera denumirea. Mobilierul era închis la culoare, masiv, englezesc. Nimeni însă dintre cei care ar fi intrat în încăpere nu s-ar imagina în Anglia. Un perete dominat de ferestre înalte dădea spre verandă, ferestre care acum erau deschise, iar perdelele transparente erau umflate de briza sărată.

Imediat ce trecură pragul, Tempest se întoarse spre lordul Nathaniel.

– Ce anume dorești să discutăm?

Rămase în picioare, sperând să evite gesturile de curtoazie care ar fi putut prelungi vizita.

Dar când el păși mai aproape, încât aproape se atingeau, Tempest se îndreptă brusc spre relativa protecție a unui scaun.

– Cred că știi, Tempest, spuse el, atingându-i mâna.

În ciuda vârstei, nu era un bărbat urât. Părul lui negru abia începuse să-i încărunțească la tâmpile. Uneori, Tempest recunoștea că ar fi putut fi ușor atrasă de el dacă nu ar fi știut ceea ce știa.

– Dacă ai venit să îți reînnoiești oferta, domnule, începu ea, însă fu întreruptă de Lord Nathaniel, care descoperise că drumul spre inima ei era blocat de cartea pe care o ținea la piept.

Trăgându-i-o din mână, privi copertele din piele albastră. După ce răsfoi în grabă paginile, aruncă volumul înjurând.

– Tatăl tău a fost un prost că ți-a permis să citești prostiile astea.

Tempest observă cum cartea căzu, cu fața în jos și deschisă, alunecând pe podea până se opri în colțul dur al rogojinii din trestie indiană care înlocuia covorul din lână. În liniștea încăperii, auzi ceva cum se rupe.

– Cum îndrăznești? întrebă ea, voind să o ridice.

Degetele care le căutaseră mai devreme pe ale ei se strânseseră ca o menghină în jurul brațului ei.

– Nu-ți permit să-mi vorbești pe tonul ăsta!

Ochii lui negri scăpărară și, pentru o clipă, Tempest se temu că ar fi putut să o lovească. Dar atunci, văzându-i chipul, expresia feței lui se mai împlânzi, deși strânsoarea nu slăbi.

– O, draga mea, semeni leit cu încântătoarea ta mamă, deși, din păcate, ai limba cam ascuțită – dovadă că nu e potrivit pentru o tânără să-și petreacă timpul dând ordine. Tatăl tău nu și-ar fi dorit să cari povara administrării acestei plantații de una singură, Tempest. Altfel nu mi-ar mai fi cerut să am grijă de tine.

Papa spusese asta, era adevărat, însă o spusese când i se apropia sfârșitul, astfel încât Tempest era sigură că acele cuvinte erau adresate altcuiva, unei persoane pe care numai tatăl ei muribund o putuse vedea.

– Nu sunt singură, insistă ea, refuzând să-i ofere satisfacția de a încerca să se elibereze. Îl am pe Edward.

Buzele lordului Nathaniel se curbară, dar cu siguranță nu era vorba despre un zâmbet.

– Am motive să cred că domnul Cary... nu va mai conduce mult timp Harper's Hill din cauza lipsei de eficiență.

Cu ajutorul lui Tempest, Edward făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a le oferi sclavilor de pe plantație mâncare, haine și adăpost.

Angajase chiar un medic pentru a avea grijă de ei. Refuza să-i biciuiască sau să permită altora să facă asta în locul lui.

Lordul Nathaniel denumise aceste gesturi mici de clemență lipsă de eficiență, iar ea se gândea că, într-adevăr, în ochii multora, asta reprezentau. Alți plantatori își maximizau profiturile tratând sclavii mai rău decât pe animale, înfometându-i, bătându-i, exploatându-i și înlocuindu-i imediat după moarte. Venitul lui Sir Barton scăzuse, fără îndoială, de-a lungul anilor, prima dată din cauza administrației neobișnuite a tatălui ei, iar acum a lui Edward. Din câte știa ea, acesta nu se plânsese niciodată... poate că nici nu observase asta. Tempest se cutremură la gândul că totul avea să se schimbe.

– Mi-am permis libertatea de a-i scrie bunicului tău privind îngrijorările mele, continuă Lord Nathaniel, cu o expresie ușor înfumurată. Poate vrei să citești răspunsul lui?

Fără să-i dea drumul, scoase din buzunarul interior al hainei o scrisoare împăturită. Hârtia mototolită și sigiliul rupt sugera că o purta cu el de câteva zile. Încercând să-și păstreze calmul, Tempest luă scrisoarea de la el.

Milord,

Îți mulțumesc sincer pentru scrisoarea dumată. Cum poșta va pleca într-o oră, nu am timp să îți scriu mai mult. Dimineață voi merge la Crosslands și îmi voi consulta acolo avocații. Domnul Cary va fi eliberat din funcție imediat. În absența mea, te deleg pe dumneata să găsești un înlocuitor potrivit.

În mare grabă,

B. Harper, baronet

Tempest împături biletul și i-l inapoie, reușind să își țină gura, chiar dacă era furioasă. Scrisoarea nu era datată. Cu cât timp în urmă îi scrisese lordul Nathaniel? Și când primise răspunsul? Era cunoscut faptul că bunicului ei nu-i plăcea să scrie scrisori. În 23 de ani, primise de la bunicul ei o singură scrisoare, cu ocazia morții tatălui ei. În ea, acesta recunoștea faptul că de acum el era tutorele ei, dar nu o invitase la el, cu atât mai puțin se oferise să vină el acolo, în Antigua, unde nu mersese niciodată, în ciuda faptului că deținea domenii mari pe insulă. Îi oferise câteva cuvinte de alinare și-i promisese că-i va scrie din nou. Nu o făcuse. La ce ar fi trebuit să se aștepte acum?

Scrisoarea cu decizia avocaților ar putea ajunge peste o lună. Sau niciodată. Dar dacă va sosi? Oh, nu suporta să se gândească la asta. Nu concepea ca Edward să plece. Oamenii de la Harper's Hill ar ajunge la mâna unui tiran. Se întrebă dacă lordul Nathaniel nu cumva plănuia să devină chiar el administrator. Era ușor să ți-l imaginezi cu un bici în mână.

– De ce ai face asta?

– N-aș putea continua să-i permit să profite de generozitatea bu-nicului tău, răspunse el. Pagubele pe care le-ar putea produce... nu, pe care le-a produs deja moștenirii tale...

Clătinând melancolic din cap, îi dădu drumul brațului.

Tempest știuse mereu că totul se rezuma la averea ei. Bărbații alergau după ea de patru ani, chiar înainte ca *papa* să-și dea ultima suflare. Ea însă îi făcuse o promisiune tatălui ei și intenționa să se țină de cuvânt. Își reținu impulsul de a freca locul unde o atinseseră degetele lordului Nathaniel. Acesta va trebui să învețe să primească și refuzuri.

– Este... generos din partea ta să te îngrijești de ceva care nu te privește absolut deloc, milord.

– Tempest, o dojeni el, cu un ton aparent blând. Trebuie să mă crezi când îți spun că prețuiesc fericirea noastră viitoare, draga mea. Ce trebuie să fac pentru a-ți arăta cât de mult? Își ridică mâna și, în ciuda hotărârii ei de a rămâne nemișcată în fața amenințării, Tempest tresări. Cu un zâmbet de superioritate, lordul îi dădu după ureche o șuviță înainte de a-și trece degetele reci peste obrazul ei, oprindu-se pe buzele ei. Spune-mi că te vei mărita cu mine, iar eu îi voi permite lui Cary să-și păstreze postul.

Nu putu deschide gura pentru a vorbi, căci ar fi părut să-i sărute degetele. În schimb, clătină din cap, un gest care, din păcate, părea să-l satisfacă la fel de mult.

– Ah, Tempest, ție chiar îți place să faci lucrurile dificile pentru un bărbat până să obțină un da de la tine, șopti el, apropiindu-se. Îi ridică bărbia, ținând-o între degetul mare și restul și obligând-o să-i întâlnească privirea. Să nu te îndoiești niciodată că voi continua să mă ridic la înălțimea provocării impuse de neascultarea ta. În cele din urmă, se va face voia mea.

Îndepărtând-o, se întoarse și ieși din casă.

Îndată ce ușa se închise în urma lui, ea luă cartea de pe podea, apoi alergă pe hol, urcă scările în grabă și se închise în dormitor. Omeah era deja acolo. Tempest așază volumul rupt pe măsuta de toaletă, cercetând locul unde fusese avariat, precum și foile care fuseseră smulse. În mare parte, putea fi reparat. Totul, cu excepția unei singure pagini, care fusese ruptă pe jumătate.

Cu vârful degetului, mângâie linia zimțată care trecea acum prin cuvintele scrise de tatăl ei, cu un scris tremurând, subțire, pe care cu greu i-l recunoștea.

Pentru fiica mea, fie ca mereu să fie o ființă rațională.

Thos. Holderin, 1792

Cartea era rezultatul zilelor pasionale de început ale revoluției, când toate discuțiile se purtau în jurul „drepturilor bărbaților” din Franța. Mary Wollstonecraft se lansase curajoasă într-un discurs privind drepturile femeilor – „ființe raționale”, insistase ea, care erau capabile să gândească singure și să ia decizii de bun-simț. Lumea se aștepta ca femeile să acționeze după cum le dicta inima. Domnișoara Wollstonecraft voia numai ca femeile să-și poată folosi și mintea.

Aceste cuvinte înțelepte fuseseră ultimul cadou pe care tatăl ei putuse să i-l ofere și era un dar pe care Tempest era hotărâtă să îl răsplătească.

Omeah aruncă o privire peste umărul ei și bombăni:

– Ce s-a întâmplat, domnișoară?

– Lord Nathaniel, șopti ea.

– Bărbatul ăla nu știe decât să-i rănească pe alții. Tăcu și își așază degetele negre peste cele albe ale lui Tempest. Poate a venit vremea să vă asigurați că nu vă va face același lucru.

Tempest își ridică ochii de la carte și privi chipul încruntat al lui Omeah.

– Ce vrei să spui?

Femeia băgă mâna în buzunarul șorțului ei imaculat, scoase un teanc de hârtii împăturite și i le dădu lui Tempest.

– Jubal mi-a zis să vă dau corespondența.

Fără să răspundă, Tempest sortă scrisorile. Mâini necunoscute, mâini pe care le știa prea bine. O invitație la bal în St. John de la un plantator care spera la o căsătorie între ea și fiul lui. Două invitații

pentru a merge la călărie sâmbătă, după slujbă. A cincea cerere în căsătorie în tot atâtea zile de la un bărbat pe nume Gillingham, care deținea un local în Portul Englez, dar care, aparent, spera la mai bine.

– Crezi că ar trebui să accept una dintre ele, nu, Omeah?

Omeah ridică din umeri.

– Să îl fac pe vreunul dintre ei stăpânul meu... și al tău? insistă ea. Să-i dau dreptul vreunuia dintre ei să-l alunge pe domnul Edward, să-l pună pe Hector să lucreze pe câmpurile cu trestie-de-zahăr, să-l biciuiască pe Jubal din cauza modului în care lustruiește argintăria și, poate, să încălzească patul lui Marî din când în când?

Știa amândouă că nu era o exagerare, că asta făceau de obicei plantatorii, dar Omeah își îndreptă spatele și rămase fermă.

– El va fi mai rău.

Avea, desigur, dreptate. Lordul Nathaniel era cel mai rău, iar Tempest știa asta. Nu fusese mereu bărbatul care era acum sau, dacă fusese, reușise să ascundă asta foarte bine. Oh, mereu băuse prea mult și avusese limba ascuțită, dar în Indiile de Vest, acestea erau cu greu considerate vicii. Abia după moartea tatălui ei brutalitatea și josnicia lui începuseră să se manifeste. Dacă *papa* ar fi cunoscut adevărata natură a acestui bărbat, niciodată nu s-ar fi împrietenit cu el și, cu siguranță, nu și-ar fi dorit niciodată ca fiica lui să se mărite cu un astfel de bărbat. Nici măcar pentru a-l salva pe Edward, pe care îl iubise ca pe propriul fiu.

Ochii i se umplură de lacrimi fierbinți, în timp ce citea, în ceață, scrisoarea domnului Gillingham. Clipi, încercând să le înlătore și să se concentreze, însă privirea ei pierdută căzu iar pe cartea încă deschisă.

„Ascultă-ți mintea, nu inima, ascultă-ți mintea, nu inima” – iar și iar, domnișoara Wollstonecraft încuraja femeile să pună pe primul loc rațiunea, apoi emoția. *Papa* își ascultase mereu inima. „Moale”, așa îl numeau ceilalți plantatori. Așa că Tempest încercase să fie cea rațională. Oh, avea în continuare sentimente profunde. Nu degeaba purta numele a ceva atât de sălbatic și de imprevizibil precum o furtună tropicală. Nu își putea însă permite să nutrească idei romantice, în special dacă stăteau în calea datoriei sale.

– Nu vreau un soț, Omeah, îi reaminti prietenei sale din copilărie.

După spusele domnișoarei Wollstonecraft, căsătoria era o formă de sclavie pentru femei – iar Tempest știa câte ceva despre asta. Dacă s-ar fi căsătorit, ar fi sacrificat controlul asupra a tot ceea ce avea să moștenească într-o zi.

– Nu avem nevoie de altcineva care să țină pe picioare Harper's Hill, insistă ea pentru a nu știu câta oară, iar cea mai bună cale de a garanta siguranța tuturor este să rămân singură și independentă.

Trebuia să recunoască însă că în unele zile simțea că nici toată hotărârea din lume nu avea să fie suficientă pentru a garanta libertatea ei și a celor pe care îi iubea. Cu un strigăt de frustrare, își aruncă mâinile în aer. Scrisorile pețitorilor ei se împrăștiară, apoi căzură pe podea ca o invazie de lăcuste coborând din cer.

Trebuia să existe o cale să scape de ei – începând cu lordul Nathaniel. Dacă s-ar fi putut bucura măcar de sprijinul bunicului ei. I-ar putea scrie, pentru a contrazice minciunile care îi fuseseră spuse. Dar chiar dacă scrisoarea ei ar ajunge la timp, cuvintele ei nu ar avea prea multă putere. Se îndoia că acesta avea să o asculte, chiar dacă ar fi stat față în față. Desigur, ea nu avea nici un gând să părăsească Antigua.

Simțind brusc nevoia să ia o gură de aer, dădu un șut scrisorilor și se îndreptă spre fereastră, apoi ieși pe verandă, fără să-i pese de soare sau de vântul aspru, atentă numai la priveliștea pe care o avea în față. De la această înălțime, putea vedea mare parte din plantație: șirurile de colibe ale sclavilor între care se aflau parcelele, trestia-de-zahăr care creștea mai înaltă decât un stat de om și care, la maturitate, căpăta o culoare galbenă-verzuie, iar în depărtare apele albastre ale Angel's Cove.

Ce s-ar alege de toate astea dacă Edward nu ar mai fi aici pentru a ține totul în mișcare? Nu era suficient să refuze să se mărite. Nu era suficient să intre în acele colibe ducând mâncare sau cataplasme, ori o tăbliță și cretă. Dacă lordul Nathaniel reușea să îl alunge pe cel mai înfocat susținător al ei, va trebui să găsească o modalitate de a conduce singură Harper's Hill.

Ar putea începe întâlnindu-se cu domnul Whelan în locul lui Edward, se gândi ea în timp ce privea moara de vânt care se mișca agale în ciuda brizei puternice.

Poate era un pas mic, dar poate, dacă bărbații de pe insulă ar începe să o vadă ca pe o femeie de afaceri, vor înceta să o curteze.

– Omeah, spuse ea, întorcându-se și simțind vântul încurcându-i cârlionții care îi atârnavă pe spate, spune-i lui Jubal să cheme șareta. Merg în Portul Englez.

Probabil că gândurile care i se învârtteau prin minte i se citeau pe chip.

– La ce vă gândiți, domniță? întrebă Omeah cu mâinile în șold.

– La o modalitate de a ne păstra libertatea.

Având în vedere încruntarea lui Omeah, se vedea că răspunsul nu o satisfăcuse.

– Cum?

– Cred, răspunse Tempest, călcând pe scrisori în timp ce traversa încăperea, că acești domni de seamă trebuie să vadă cine ține frâiele aici.

– Cine vă va însoți?

– Nimeni.

Omeah dădu din cap, dezaprobat.

– Nu, domniță. Mai bine rămâneți acasă. Arată spre scrisorile împrăștiate și mototolite. După o vreme, bărbații ăștia se vor răzgândi.

– Nu sunt în pericol, răspunse Tempest cu mai multă îndrăzneală decât avea cu adevărat.

– Portul Englez nu este un loc pentru dumneavoastră. Mai ales dacă mergeți singură.

La fel ca avertizările lui Edward, cuvintele lui Omeah îi trecură pe la urechi. În copilărie mersese de multe ori cu tatăl ei în Portul Englez, privind cum se încărca zahărul și se descărcău sclavii. Acolo îi împărtășise pentru prima dată visul lui. Știa că străzile înguste vor fi împânzite de marinari, de bărbații duri care supravegheau sclavii, dar și de bărbații eleganți, în uniformă, ai Flotei Regale. De-a lungul vieții ei petrecute pe insulă, învățase cum să recunoască și cum să evite bărbații de teapa lor.

De exemplu, căpitanul Corrvan. Dacă ar fi fost personajul unui roman, înfățișarea lui ar fi descrisă, desigur, drept „de pirat”, cu ochii verzi și cu înfățișarea încruntată și chipeșă. La asta se mai adăugau hainele pătate de sare, ghetetele roase și o barbă neagră, de o săptămână, care îi întuneca chipul.

În lumea ei însă, pirății nu erau produsul romantic al imaginației exagerate a unei scriitoare. De obicei nu discutau despre Shakespeare, nu făceau plecăciuni și nici nu-și exprimau opinii despre filosofia lui

Mary Wollstonecraft. Mai important, Edward Cary nu făcea afaceri cu ei.

Căpitanul Corrvan nu era pirat, dar se dădea drept unul, așa că de ce ar fi trebuit să se teamă de un astfel de bărbat? Din cauza limbajului grosolan? A privirilor răutăcioase și jignitoare? Îndurase asta din partea lordului Nathaniel chiar în casa ei. Nu era ca și cum cineva avea să o răpească de pe stradă în toiul zilei.

Avea să meargă în Portul Englez, să își rezolve problemele și să se întoarcă acasă înainte de cină. În cazul în care comportamentul ei i-ar fi făcut pe unii să strâmbe din nas, cu atât mai bine. Putea să facă față dezaprobării inevitabile a lui Edward dacă aceasta avea să însemne că George Gillingham și toți ceilalți nu aveau să o considere o mireasă potrivită.

Tempest se privi în oglindă în timp ce își așeza boneta pe cap. În circumstanțe obișnuite, și-ar fi aranjat părul și și-ar fi schimbat rochia înainte să plece. Astăzi însă, voia să fie văzută așa cum era: o femeie care nu dădea doi bani pe astfel de frivolități. O femeie dispusă să își croiască propriul drum.

Lângă reflexia ei, zări și chipul bătrânei doici.

– Oh, Omeah, nu te îngrijora, spuse ea, întorcându-se pentru a o îmbrățișa. În ce belele aș putea intra în numai câteva ore?

Capitolul 3

Conversația de la Harper's Hill îl făcuse pe Andrew să-și dorească să plece în căutarea unei crâșme liniștite și întunecate, unde să se poată îmbăta suficient de tare pentru a uita că acceptase să o răpească pe Tempest Holderin.

King's Arse (Fundul regelui), sau cum naiba se chema amărâta aceea de crâșmă, era cu siguranță suficient de întunecoasă. Praful vechi de o sută de ani care acoperea fereștrua era un antidot eficient pentru lumina orbitoare a soarelui de după-amiază. Spre deosebire de străzile aglomerate, aerul din tavernă părea răcoros, spre bucuria lui. Berea nu era chiar cea mai proastă pe care o băuse, iar locul era, fără îndoială, liniștit.

Prea liniștit.

La picioarele lui, Caliban stătea întins cu botul pe labe, cu ochii închiși, dar cu urechile ciulite. La dreapta lui se afla domnul Bewick, timonierul-șef de pe *Fair Colleen*, care se holba în tăcere la halba neatinșă. Lângă Bewick stătea Timmy Madcombe, dezgustat și tăcut, cu înfățișarea unuia care tocmai ce dăduse pe gât o dușcă de alcool contrafăcut și se temea că o să îi vină înapoi.

În colțul îndepărtat al tavernei se aflau cei câțiva clienți: doi bărbați care stăteau cu capetele apropiate și discutau în șoaptă. Unul era un bărbat de vârstă mijlocie, cu părul negru, îmbrăcat într-o haină lungă, stacojie; celălalt era îmbrăcat aproape în totalitate în negru. Andrew nu putea auzi nimic din ceea ce discutau. La un moment dat, bărbatul în negru murmură ceva și întinse mâinile, cu palmele în sus. La degetul mic al mâinii drepte străluci în lumina slabă un inel din aur cu sigiliu. Celălalt bărbat râse.

Nimic din comportamentul celor doi nu ar fi trebuit să atragă atenția lui Andrew. Și totuși o făcuse, și nu putea scăpa de senzația că discuția lor ascundea ceva sinistru. Sau poate doar conștiința lui încărcată era cea care îl făcea să gândească astfel. La urma urmelor, el era cel care trebuia să pună la cale răpirea unei moștenitoare.

În ciuda liniștii pe care o căutase, Andrew se împinse de lângă masă și era pregătit să se ridice când strigăte și un trosnet venind dinspre masa din depărtare îl făcură să ducă imediat mâna la cizma unde ținea ascuns un pumnul. Caliban se ridică în picioare. Când Andrew se întoarse, cu lama ascunsă în palmă, bărbatul în roșu își îndepărta părul ud din ochi și scutura spuma de pe mâneca distrusă a hainei. O tavă uzată, goală se învârti haotic înainte să cadă, iar halbele odată pline erau acum răsturnate, din ele prelingându-se lichidul pe masă și pe podea. Sub picioarele bărbaților se formase un lac de bere.

Bărbatul îmbrăcat în haine negre, neatins de accident, se forță să mascheze un zâmbet amuzat, însă celălalt bărbat se ridică, roșu la față, precum haina. Când vorbi, Andrew putu auzi fiecare cuvânt rostît cu claritate, deși vocea lui era straniu de liniștită.

– Rahat nenorocît, zîse el, apucându-l de gât pe băiatul care îi servea.

Ochii băiatului se rotiră plini de teamă, mari și albi pe chipul negru. Un băiat costeliv, de aproape opt ani, fusese probabil copleșit de greutatea tăvii pe care o aducea.

Dintr-o mișcare, bărbatul îl împinse pe băiat pe podeaua udă și alunecoasă. Băiatul vru să se îndepărteze târându-se, dar un șut rapid îi zădărnici încercarea, și când mâinile îi alunecară, bărbatul profită de avantaj și-l imobiliză, apăsând cu gheata pe pieptul lui mic. Băiatul gâfâi, dar apoi încetă să se mai zbată.

– Hei, gata, bombăni Timmy, care simți compătimire pentru băiat, poate datorită propriilor tinereți și experiențe.

Caliban mârâi, iar Bewick începu să se ridice, însă Andrew le făcu semn să stea liniștiți, sperând că cei doi bărbați nu observaseră, astfel încât să nu înceapă cearta. Știa că avea șanse în fața a doi bețivi, dar ar fi preferat să evite încăierarea dacă era posibil.

Când se întoarse spre cealaltă masă, văzu că bărbatul în roșu începuse să descheie nasturii prohabului.

– Mă uzi cu pișatul pe care stăpânul tău ni-l vinde pe post de bere, băiete? Îți arăt eu ție!

Băiatul se zbatu, ascunzându-și fața de jetul inevitabil, însă bărbatul nu făcu decât să-l apese și mai tare cu gheata. Cu toate acestea, copilul nu începu să plângă.

– Destul! Andrew păși spre bărbat.

Având peste 1,80 înălțime, pentru el era suficient să se ridice pentru a pune capăt unei încăierări. Bărbatul în roșu era atât de acaparât de dorința lui de răzbunare încât nu părea să-i pese de propria siguranță. Își ridică ochii de la victimă numai cât să-i strige:

– Cară-te!

Cu o mână pe umărul străinului, Andrew repetă:

– Am zis destul! Lasă băiatul în pace!

– Și dacă nu vreau?

Cu mâna stângă, Andrew scoase pumnalul pe care i-l puse lângă coaste, suficient de discret însă încât să nu fie văzut de ceilalți.

– Dacă viermele pe care-l ascunzi în nădragi își face apariția, rosti el atât de încet încât doar bărbatul în roșu putea auzi, ți-l voi servi pe tavă.

Andrew își răsuci puțin încheietura, astfel încât vârful cuțitului să-l înțepe pe individ între două coaste, pentru ca bărbatul să fie convins că avea atât puterea, cât și voința de a face ceea ce-l avertizase, ba chiar mai mult.

Bărbatul își arcui spatele pentru a se feri de cuțit și-l aruncă o privire speriată, disperată amicului său, care părea ținut de neputință și care nu dorea să intervină într-o încăierare în care era evident că erau sortiți să piardă.

După un moment lung de o tăcere îngrozitoare, în care singurele sunete erau mârâitul lui Caliban și picăturile de bere care se prelingeau de pe marginea mesei pe podeaua de piatră, Andrew auzi scrâșnitul pielii bocancilor. Oponentul lui își mută greutatea pe celălalt picior și-și ridică gheata de pe pieptul băiatului.

Băiatul încercă să se ridice, dar căzu iar, cu chipul străbătut de un rictus de durere. Avea vânătăi și poate chiar și o coastă ruptă. Andrew era convins însă că se va recupera.

– Ești căpitanul lui *Fair Colleen*, nu? întrebă băiatul.

– Da.

– *Fair Colleen*? Ce nume ciudat pentru o corabie de comerț, zise bărbatul în roșu. Cred că proprietarul avea o slăbiciune pentru vreo târfă irlandeză.

Caliban, care înțelegea engleza mai bine decât s-ar fi așteptat cei mai mulți, se repezi din locul lui de sub masă, mârâind, cu colții dezgoliți. Bărbatul dădu cu piciorul, ca și cum ar fi amenințat câinele cu o lovitură.

– Eu n-aș face asta, spuse Andrew încet, invârtind cuțitul suficient încât să străpungă materialul hainei stacojii, dar nu suficient încât să îl facă să sângereze. Încet, bărbatul ridică mâinile, în semn că se predă. Deși n-ar trebui, îți voi ierta insulta. *Colleen* a fost corabia tatălui meu, pe care a denumit-o după mama.

Îndepărtând pumnalul, Andrew îl împinse pe individ spre amicului înlemnit.

– Vei plăti pentru asta, nenorocitul!

Bărbatul în roșu îl amenință infuriat, însă amenințarea păru brusc mai puțin înspăimântătoare când bărbatul se trezi cu pantalonii în vine. Ridicându-i, îi făcu semn prietenului său să-l urmeze și ieșiră din cârciumă.

Andrew întinse mâna băiatului pentru a-l ajuta să se ridice și îi văzu cicatricile de la încheieturi care se iviră sub mânecile zdrențuite.

– Cum te numești?

– Stăpânul Gillingham îmi zice Caesar.

– Înțeleg. Și bărbatul în roșu?

Cu teamă în privire, Caesar se uită rapid spre ușa din spate a cârciumii.

– Lordul Nu-știu-cum. De... De...

– Delamere? sugerează Andrew.

Băiatul încuviință.

– Cine e ăsta? întrebă Bewick, surprins când căpitanul recunoscu numele.

– Nimeni, îl repezi Andrew, punând capăt speculațiilor celui alt.

Nimeni... Numai un bărbat căruia îi făcea evident plăcere să abuzeze oamenii nevinovați și fără apărare. Un nimeni care spera ca, într-o zi, să dețină o plantație extrem de valoroasă. Un nimeni a cărui influență se întindea dincolo de comercianții locali și de marinarii în trecere până la cele mai înalte niveluri din Antigua.

Era bărbatul care intenționa să o imblânzească pe domnișoara Tempest Holderin.

– Și celălalt individ?

Caesar ridică din umeri.

– Nu-i știu numele. Stăpânul Gillingham zicea că e un bărbat de la biserică.

Un preot. Și era evident să se afla sub influența lui Delamere. În cele din urmă, se părea că nu degeaba se îngrijorase Cary.

În grabă, Andrew trecu în revistă puținele opțiuni pe care le avea. Prima întrebare era ce să facă în privința băiatului. Dacă îl salva de un tiran nu însemna neapărat că nu va cădea în mâinile altuia; când stăpânul lui va vedea dezastrul, cu siguranță urma să-l pedepsească.

– Ce-ai zice să schimbi peisajul, Caesar?

– Cum așa, domnule?

– Aș avea nevoie de un băiat de cabină pe *Colleen*, spuse Andrew, ignorându-l pe Bewick, care clătină din capul lui cărunt.

– Să-l las pe stăpânul Gillingham?

Ochii lui Caesar începură să-și redobândească licărul.

– Cred că se va bucura să scape de un băiat așa neîndemânatic, răspunse Andrew zâmbindu-i discret, mângâind părul negru și cărlionțat al băiatului.

– Da. Contra cost, spuse Bewick, apoi scuipă.

Băiatul se uita când la unul, când la celălalt.

– Atunci vom plăti, declară Andrew, căutând în buzunar câteva monede pe care le aruncă în balta de bere de pe podea. Consideră-te liber. Acum putem pleca?

Când Caesar încuviință, Caliban se ridică în două labe și începu să lingă fața copilului. Băiatul râse, se strâmbă din cauza durerii ascuțite pe care i-o provocă, dar nu se lăsă și râse iar, ducând o mână peste gâtul blănos al câinelui, iar pe cealaltă la coastele lui rănite. Privindu-i, o parte din tensiunea pe care o simțea Andrew începu să se risipească. Se părea că rănilor fizice aveau să dispară în timp.

– Domnule Bewick, zise el întorcându-se către timonier. Tu și tânărul Madcombe îl duceți pe băiat pe corabie. Încercați să nu atrageți atenția. Eu și Caliban vom veni mai târziu, după ce ne asigurăm că domnul Gillingham și lordul nu au de gând să se amestece în planurile noastre.

– Și apoi? întrebă Bewick sceptic.

– Plecăm.

– Încotro, dacă nu te superi?

Andrew ezită mai mult decât ar fi fost necesar.

– Londra.

Timmy făcu ochii mari, dar Bewick își încrucișă brațele la piept.

– Londra?

— Da.

Deja ordonase ca vasul să fie aprovizionat pentru o călătorie de șase săptămâni. Singura întrebare era dacă voia într-adevăr să o ia și pe Tempest Holderin la bord.

Întâlnirea cu Delamere îi dovedise adevărul vorbelor lui Cary. Îi arătase, de asemenea, cât de periculos ar fi fost să-și bage nasul în problemele lor. Răpirea – sau salvarea, sau oricum ar fi numit-o – era o afacere riscantă și, deși Andrew își asumase multe riscuri în viață, avantajele pentru el fuseseră clare de fiecare dată. Ce avea însă de câștigat din asta? Sau, mai precis, ce avea de pierdut?

— Înainte să plecăm din Antigua trebuie să ne oprim la Angel's Cove, în capătul de nord al insulei. Trebuie să ridicăm de acolo o încărcătură valoroasă.

Bewick cercetă expresia lui Andrew fără să lase să se vadă ceea ce gândea.

— Cum vrei, căpitane, spuse el în cele din urmă.

Imediat cei trei se îndreptară spre ușă.

Frustrant era puțin spus.

— De ce refuzați să vorbiți serios despre această chestiune, domnule Whelan? îl întrebă Tempest, străduindu-se să rămână calmă și cu o atitudine de femeie de afaceri.

— Nu-i o problemă care să fie discutată cu o doamnă, domnișoară Holderin, explică arhitectul în timp ce se scărpinga în ureche cu degetul mic, inspectând apoi ceea ce scosese. În plus, nu aveți autoritatea de a ordona lucrări la Harper's Hill. Numai domnul Cary o poate face.

— Dar deja a angajat compania dumneavoastră să repare moara, explică Tempest, străduindu-se să nu își ferească privirea în timp ce bărbatul își ștergea degetul pe mânecă. Sunt aici numai ca să mă asigur că lucrarea se va încheia la timp.

— Se va încheia când se va încheia, domnișoară. E o treabă grea, iar acum n-am decât doi zidari.

— Înțeleg, desigur, că sclavii capabili sunt la mare căutare, începu ea.

Domnul Whelan încuviință.

— E al dracu' de greu să-i înveți pe sălbaticii ăștia cum să zidească. Dau dracii în ei când vine vorba de muncă grea.

Nemulțumirea îi era cunoscută și o făcu să scrâșnească din dinți.

– Poate că muncitorii liberi ar fi mai dornici să învețe.

– Liberi....? Whelan râse batjocoritor. Mai bine să nu vă bateți căpșorul cu asta, domnișoară. Spuneți-i lui Cary să treacă mâine pe aici. Mă înțeleg eu cu el.

– Vă înțeleg! Căpșorul meu...! Cuvintele acestea fură rostite cu atâta patos încât se ridică în picioare, forțându-l pe Whelan să se ridice și el, deși mult mai încet. V-aș mulțumi, domnule, dacă v-ați aminti că, într-o zi, Harper's Hill va fi a mea. Atunci eu voi fi cea care va lua decizii în astfel de probleme – precum și în ceea ce-i privește pe cei cu care voi face afaceri.

Pe chipul bărbatului se citea îndoiala.

– Eu nu asta am auzit. O zi bună, domnișoară Holderin.

Vru să știe ce insinuase Whelan prin remarca lui, dar nu suficient de mult încât să-i audă răspunsul. Întorcându-se pe călcăie, părăsi biroul, și mai nemulțumită când ușa se închise încet în urma ei.

Peste drum însă, o altă ușă se trântea cu aceeași putere la care râvnise și ea. Zgomotul o făcu să privească în acea direcție cu interes, însă ceea ce văzu fu mai puțin satisfăcător. Lordul Nathaniel ieșea din taverna domnului Gillingham.

Se feri de privirea lui, ascunzându-se în umbra marchizei de pânză din fața șirului de prăvălii. Acesta însă nu privi deloc în direcția ei în timp ce-și lua rămas-bun de la însoțitorul lui, reverendul Goodacre. În schimb, lordul Nathaniel se îndreptă spre port, aranjându-și vesta peste pantaloni și restul hainelor. În timp ce dispărea pe altă alee, ea văzu pete umede pe spatele hainei lui lungi și stacojii.

Înainte de a putea începe să presupună în legătură cu ce se putuse întâmpla pentru ca el să plece astfel, alte trei persoane ieșiră printr-o ușă lateralnică: doi marinari și sluga domnului Gillingham, Caesar.

Băiatul părea... înspăimântat? Rănit? Nu-și putea da seama, cum nici nu putea înțelege de ce doi străini l-ar fi târât după ei. Nu, asta nu era adevărat. Își putea imagina. Auzise povești, genul acelora despre care fusese avertizată. Poate că-l răpeau. Poate îl abuzau, pentru ca apoi să îl vândă altcuiva.

Înghițind în sec, își strânse săculețul lângă fustă pentru a nu face zgomot și porni în urma lor. Când pașii lui Caesar încetinară, unul dintre marinari îl împinse ușor de la spate, dar mersul lor era,

în mod ciudat, deloc grăbit. Tempest rămase câțiva pași în spate în timp ce ei dădură colțul spre apă.

Mirosurile și zgomotele portului se ridicară ca un nor când se apropiară de apă, izul de pește mort și de zahăr brut amestecându-se într-o dulceăță ce nu putea însă ascunde duhoarea putreziciunii. Pe docuri, bărbați, majoritatea negri, strigau și vorbeau într-un talmeș-balmeș de limbi dintre care aproape nici una nu era engleză.

Îi privi pe cei trei urcându-se într-o barcă cu vâsle, îndreptându-se spre o corabie ancorată în apele adânci ale portului; în timp ce marinarii vâsleau, băiatul se ghemuise la proră. În timp ce barca se îndepărta ușor, se gândi ce ar putea face pentru a-l salva.

– Domniță Holderin?

Era vocea lui Darius, supraveghetorul depozitului unde erau de obicei ținute produsele de la Harper's Hill. Pe chipul lui negru se formă un zâmbet de salut, dar ochii lui o priveau nesiguri.

– Stăpânul Edward este cu dumneavoastră?

– Nu, spuse ea, zâmbindu-i de asemenea. Aveam nevoie de ceva de la una dintre prăvăliile din oraș și nu am vrut să-l deranjez.

Darius nu voia să renunțe așa ușor.

– Atunci Omeah este aici? Domniță, nu veniți niciodată singură aici.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, Darius, insistă ea, direcționându-i atenția spre barca cu vâsle care devenise o pată în depărtare. Marinarii aceia l-au luat pe băiat.

– Este al dumneavoastră?

– Al meu? Tempest căuta o explicație care să ducă la soluția dorită. Da, desigur. Este... un nou băiat în casă. Da. L-am luat cu mine ca să... îmi care pachetele. Acei bărbați l-au înșfăcat. Mă poți ajuta să-l recuperez?

– Să merg după ei? Darius părea foarte suspicios, auzindu-i propunerea. Domniță, ar putea fi 20-30 de bărbați pe corabia aia. Mai bine cerem ajutor.

– Oh, nu este timp! Du-mă acolo și voi vorbi cu ei, îl rugă ea.

Darius ezită. Cu siguranță nu dorea să contrazică ordinele unei femei albe, dar realiza de asemenea că, dacă o punea în pericol, avea să fie biciuit. Dacă i s-ar întâmpla ceva, chiar și Edward, care nu ridica niciodată mâna la nimeni, va refuza să intervină pentru el.

Urând să-l pună pe Darius într-o situație imposibilă, dar nedorind să-l vadă pe băiat suferind, Tempest știu că trebuia să acționeze.

– Îmi pare rău, șopti ea în timp ce-și aruncă săculețul, sări de pe doc pe una dintre plute și ridică prăjina grea pentru a împinge.

– Domniță, așteptați! strigă Darius în urma ei, dar pluta se desprinsese deja de mal.

Era mai greu de condus decât crezuse atunci când îi privea pe bărbați lucrând, de pe mal, și nu ajunsese prea departe până când începuse să o doară brațele și umerii din cauza efortului. Când ajunsese în sfârșit lângă corabie, barca fusese ridicată și nici un suflet nu se afla prin apropiere. Pe o latură a corabiei zări legănându-se o scară improvizată și, după numai un moment de ezitare, apucă frânghia grea cu mâinile și se ridică, strecurându-se printr-o deschizătură goală pentru tun și lovindu-și capul de marginea spațiului strâmt, ceea ce făcu boneta să-i cadă în apă.

Pe măsură ce ochii ei se obișnuiau cu întunericul, reușea să vadă puțin din ceea ce se afla în jurul ei. Comparativ cu alte corăbii comerciale din Indiile de Vest, aceasta era mică, dar agilă, construită pentru viteză. Privi prin întunericul sufocant. Corabia nu era folosită să transporte sclavi – nasul deja îi spusese asta, iar absența butucilor și a lanțurilor i-o confirmaseră. În loc de trupuri, găsi butoaie și lăzi cu provizii. Praf de pușcă și balast. Era însă foarte puțin ca încărcătură. Poate încă nu fusese aprovizionată?

Se deplasă cu grijă în jur, ignorând durerea de cap, întrebându-se unde ar fi mai bine să caute un băiețel îngrozit. De sus auzi zgomote și strigăte. Echipajul lucra, însă nu reușea să-și dea seama ce anume. Va trebui să riște să exploreze celelalte punți dacă voia să-l găsească pe Caesar. Păși în careul luminat de la capătul unei scări de lemn și privi afară.

Un chip cafeniu, frumos privea înăuntru.

– Ia te uită ce avem aici!

O voce educată, dar nu era a unui englez.

Din trei pași iuți coborî pe scară și i se alătură. Tempest nu încercă să fugă, căci oricum nu ar fi avut unde.

– Cer să-l văd pe căpitanul acestui vas, spuse ea cu demnitatea care îi mai rămăsese.

Bărbatul o cercetă curios.

– Sunt convins că și el va dori să te vadă. Urcă! Îi făcu semn să urce scara, iar el o urmă îndeaproape, atingând-o însă numai când ajunseră pe puntea de sus, acolo unde picioarele refuzară să-i mai dea ascultare.

Bărbați de toate culorile și vârstele se opriră din ceea ce făceau și se întoarseră în timp ce el o împingea spre spatele vasului cu o mână puternică susținându-i cotul. Când ajunseră la scara mică ce dădea spre cabina căpitanului, el i-o luă înainte și bău la ușă.

– Intră, se auzi ordinul înăbușit.

Deschise ușa și intră.

– Se pare că avem un pasager clandestin, căpitan, spuse bărbatul înainte să-i facă semn. Vino!

Cu inima bătându-i tare, Tempest coborî. În cabină totul părea ordonat și surprinzător de spațios. De obicei, căpitanii vaselor comerciale erau niște domni. Poate nu avea de ce să se teamă. Avea să îi spună ce văzuse, să-i ceară să-l elibereze pe Caesar și apoi să îi escorteze la țarm. Cu siguranță va fi fericit să scape de ea.

– Domnule, începu ea, trecând pragul, eu...

Căpitanul stătea în picioare lângă masa din mijlocul încăperii, cu capul aplecat peste o hartă desfășurată în fața lui. Inima ei, care până mai adineauri stătea să îi iasă din piept, se opri. Cel puțin așa i se păru. Încă nu-i putea vedea fața, dar știa. Oh, știa!

Când îi auzi vocea, îl văzu tresărind, apoi își ridică ușor capul.

– Bine ai venit la bord, domnișoară Holderin, spuse căpitanul Andrew Corrvan, fixând-o cu ochii lui verzi.

Capitolul 4

Nu știa dacă să creadă că îl lovise norocul. Recunoștea că fusese scutit de multe bebele. Dar deși *ea* venise la *el*, prințesa zahărului ardea de furie.

– Mulțumesc, domnule Ford, îi spuse el tâmplarului vasului, care privea când la unul, când la celălalt, în timp ce în ochi i se citea amuzamentul.

Caliban se îndreptă spre ea și se așeză, adulmecându-i mâna, cerând să fie mângâiat. Tresări când o atinse, și atunci Andrew se ridică de la birou și-i luă mâna, întorcându-i palma. Spre surprinderea lui, ea nu opuse rezistență.

Bășici. Păreau răni din cauza sforii. Și murdărie.

Îi dădu drumul mâinii și se sprijini de marginea biroului, își încrucișă gleznele și o privi din cap până în picioare. Dumnezeule, era murdară, fața și rochia erau pline de murdărie și sudoare, părul îi era ciufulit și nu era nici urmă de bonetă.

– Domnule Ford, strigă el înainte ca bărbatul să se îndepărteze.

– Da, domnule!

– Spune-i domnului Beals să vină aici când termină.

– Am înțeles, căpitane!

– N-am timp să-l aștept pe acest domn Beals, spuse ea înțepată imediat ce ușa se închise în urma lui Ford.

– Da? Andrew își încrucișă brațele la piept, străduindu-se să nu zâmbească. Niciodată nu lăsa garda jos? Unde plănuiești să mergi, domnișoară Holderin?

– Acasă, desigur, răspunse ea ridicând capul, sfidătoare. După ce primesc ceea ce am venit să iau.

– Și despre ce anume e vorba?

– Un băiat pe nume Caesar.

Răspunsul ei nu ar fi trebuit să-l surprindă, dar o făcu.

– Am văzut doi bărbați luându-l de la King's Arms, explică ea. L-au forțat să se urce pe vas, fără îndoială fără să aibă gânduri bune. Intenționez să-i opresc.

Îndreptându-se, Andrew se îndepărtă de birou și făcu un pas spre ea.

– Să nu-ți imaginezi că viața lui la cârciuma domnului Gillingham era mai plăcută decât va fi pe vasul meu, spuse el, mult prea iritat de insinuările ei decât ar fi trebuit.

Tempest deschise gura, încercând să-i răspundă, însă înainte de a putea rosti ceva, podeaua cabinei se zgudui, părând să-i plece de sub picioare.

– Ne... mișcăm? întrebă ea, ridicându-se pe vârfuri pentru a privi pe geamurile din spatele lui.

Ca și cum răspunsul la întrebarea ei nu ar fi fost evident, vasul se avântă înainte, făcând-o să-și piardă echilibrul. Se poticni în față, ajungând cu capul pe umărul lui, sânii pe coastele lui și fusta încurcându-se între picioarele lui. Instinctiv, o luă în brațe, sprijinind-o, trăgând-o spre el.

Pentru o fracțiune de secundă, ea nu protestă. Andrew se gândi că era din cauza șocului sau poate a oboselii. Nu-și putea imagina cum reușise să ajungă de pe docuri pe corabie fără ajutor. Înainte să se poată mira de amestecul de forță și delicatețe, ea îl împinse, îndepărtându-se. Era, fără îndoială, cel mai inteligent lucru pe care îl făcuse toată ziua.

– Da, navigăm, confirmă el, în timp ce ea l-ar fi omorât cu privirea, dacă ar fi putut.

– Îți ordon să mă duci la mal imediat, spuse ea, îndepărtându-și picioarele pentru ca mișcarea vasului să nu o ia din nou prin surprindere. Și pe băiat la fel.

Andrew privi în spatele lui la Portul Englez care rămânea în urmă.

– Mi-e teamă că nu se poate.

– U-un-unde mă duci? se bălbâi ea, anxietatea simțindu-i-se în glas pentru prima dată.

– Norocul face să fi dat ordin să ne îndreptăm spre nordul insulei, îi răspunse. La privirea ei sceptică, el se îndepărtă de birou și arătă spre hărțile desfășurate pe el. Convinge-te singură!

Ea păși mai aproape, aruncă o privire spre hartă și mișcă degetul de-a lungul rutei marcate.

– Acolo este Angel's Cove.

– Da.

Tempest se încruntă.

– Credeam că un căpitan de vas comercial își desfășoară afacerile la docuri.

– Nu în totalitate, spuse el, fixând-o cu privirea, până când simți nevoia să privească în altă parte.

– Deci mă vei duce acasă.

Nu era chiar o întrebare, așa că el evită să răspundă.

– Se face târziu. Nu voi risca siguranța vasului în ape necunoscute după lăsarea întinericului. Va trebui să așteptăm până dimineață pentru a acosta.

Se simți ușor vinovat că o inducea în eroare. Dar ea avea să afle adevărul destul de curând, iar el se va asigura că vor fi foarte departe când se va întâmpla asta.

– Nu e cu putință să rămân la bord peste noapte.

– Mi-e teamă că va trebui, răspunse el zâmbind discret. Asta dacă nu cumva te încântă să înoți până la mal.

– Pot, să știi, insistă ea, îndreptându-se. Să înot.

În mintea lui apărură o imagine deocheată, o zeiță a mării cu bucle aurii și ochii de culoarea furtunii, ieșind din apa involburată numai într-o cămășuță udă... Fantezia îi fu spulberată când ea adăugă:

– Edward m-a învățat.

Cary era ultima persoană de care Andrew voia să își amintească în acel moment.

– N-aș recomanda asta, oricum, izbucni el, încercând să disimuleze căldura din vocea lui drept enervare. Medicul vasului, domnul Beals, va veni în curând să-ți îngrijească mâinile. Îți voi trimite niște mâncare și apă fierbinte.

– Vei avea grijă să se poarte bine cu Caesar?

– Deja am avut, o asigură el, deși putea vedea în ochii ei că nu avea încredere în ceea ce-i spusese. Fără îndoială că urma să se asigure singură de asta de îndată ce va avea ocazia. Dumnezeu știe unde o va găsi vreunul dintre membrii echipajului data viitoare. Aici ești în siguranță. Odihnește-te.

– Nu sunt o copilă, căpitane Corrvan, sublinie ea, deși nu era necesar. Nu sunt obișnuită să mi se ordone ca și cum aș fi.

– Ei bine, domnișoară Holderin, ai ajuns pe corabia mea, iar aici eu comand, spuse el întorcându-se spre ușă și pocnind din degete pentru a-l chema pe Caliban. Atunci când dau ordine, mi se dă ascultare.

Caliban, în schimb, rămase pe loc la picioarele lui Tempest. Îndrăzneată, îi zâmbi vicleană.

– Mereu, căpitane Corrvan?

O privi încruntat și înjură în surdină câinele, își ferî capul de pragul ușii, apoi scoase cheia din buzunarul hainei și încuie ușa cabinei în urma lui.

– Dintre toate...

Din trei pași, Tempest ajunse la ușă, dar era prea târziu, căci fusese deja încuiată. Lovi de două ori cu palma în ușă, cerând să fie eliberată, dar se opri în curând, constatând că asta făcea să o doară și mai tare mâinile rănite. Oricum, probabil că acum căpitanul Corrvan ajunsese deja la capătul celălalt al vasului, și cine dintre membrii echipajului îl va sfida doar pentru a o elibera?

Căutând căi posibile de scăpare, se învârti încet prin cabină. Caliban, deja obișnuit cu locul, se plictisi repede de asta și se cuibări sub masă, respirând din greu, în timp ce se așează cu botul pe labe.

Erau două camere, salonul și o cameră mai mică, atât de mică încât abia încăpea un pat. Ambele erau luminoase și aerisite, datorită unui rând de ferestre pătrate. Deși se deschideau toate, dacă s-ar fi gândit să sară nu ar fi făcut decât să se ude, așa cum descoperi atunci când privi prin ele, căci nu avea nici un punct de sprijin. Liniile vasului se curbau în jos spre carenă și dispăreau în valurile înspumate.

În afară de ușă, singurele deschizături în pereții cabinei erau două orificii pentru tunuri – inutile ei, deoarece nu avea puterea să mute tunurile – și un iluminator deasupra mesei, al cărui cadru abia de-l putea atinge cu vârful degetelor, urcată pe scaun.

Era fără doar și poate blocată acolo până dimineață. Asta dacă nu cumva îl va convinge pe domnul Beals să privească lucrurile din perspectiva ei. Sau oricine i-ar aduce mâncare și apă. Cu siguranță se va ivi ocazia de a se elibera din închisoarea asta provizorie.

Coborând de pe scaun, analiză salonul cu mai multă atenție. Mobilierul era mai degrabă sărăcăcios: două scaune și masa la care stătea căpitanul Corrvan atunci când ajunsese ea; lângă fereastră se afla un birou dezorganizat, plin cu hârtii care nu se împrăști-au datorită unui instrument de navigație al cărui nume nu-l știa; în cele din urmă, o bibliotecă pentru cărți cu o ușă din sârmă pentru fiecare raft, făcute astfel pentru a ține cărțile atunci când marea era învolburată.

Hotărându-se că biblioteca avea potențialul de a-i potoli curiozitatea – deoarece cufărul din camera cealaltă era încuiat –, se așează pe băncuța de lângă ea și deschise una dintre ușițe. Fiecare raft era atât de plin de cărți încât alegerea unui volum putea provoca prăvălirea celorlalte precum un zid fragil de cărămizi. Își trecu degetul peste cotoare, citind titlurile. Lângă o carte despre navigație stătea un volum de poezii, povestea unui explorator faimos lângă o carte foarte cunoscută de ficțiune romantică. Își aminti de ceea ce-i spusese el despre lucrările doamnei Radcliffe. Deci, într-adevăr, căpitanul citea romane?

Cu grijă scoase câteva volume legate în piele din locul în care fuseseră îndesate. Unele – un text de geometrie, gramatica limbii latine – erau evident manuale școlare, căci numele lui apărea scris pe coperta interioară cu scris de copil. Altele erau, evident, o achiziție mai recentă. Își trecu degetele peste urma groasă lăsată de tocul lui. „A. Corrvan.” Un scris mai îngroșat, mai îndrăzneț, mai ascuțit – sugerând faptul că se maturizase.

Ultima carte de pe raft era mult mai veche, cu coperte uzate și pagini îngălbenite. *William Shakespeare, Opere complete*, citi pe cotor literele embosate care cândva fuseseră aurite. Își scrisese numele pe pagina de gardă, cu scrisul lui de copil. Deasupra, cu cerneală maro care abia se mai vedea, era scris „Alastor Mitchel, 1732”.

Ediția îi era cunoscută și i se păru neliniștitor să descopere că Andrew Corrvan avea ceva, orice, în comun cu tatăl ei. Știa însă că și căpitanul citise *Furtuna* la un moment dat și, serios acum, ce se aștepta să găsească? O copie uzată a cărții *Ghidul unui gentleman în piraterie*?

La prima vedere, camera mare din cabina căpitanului i se păru-se un spațiu masculin elegant, cu un covor din lână și lemn închis la culoare, lustruit. Deși locul se potrivea unui gentleman, bărbatul

căruia îi aparținea era departe de a fi unul. Hainele aspre care îi acopereau liniile dure ale trupului îl făceau fără îndoială să pară un bărbat care muncea pentru a-și câștiga existența. Și totuși ceva din vocea și manierele lui trădau faptul că nu fusese crescut să facă asta. I se părea că loialitatea căpitanului se împărțea cumva între duritate și rafinament, între mare și o lume complet diferită.

Își trase picioarele sub ea, pe bancă, și-l puse pe Shakespeare deoparte. Nu-și putea aminti să se mai fi simțit vreodată atât de obosită. Oftă asemenea câinelui și-și așează obrazul pe geamul rece și, printre gene, văzu Portul Englez dispărând în zare. Cât mai era până în zori, până când se va întoarce la Harper's Hill?

În timp ce împingea pluta din port, abia își observase disconfortul, atât de hotărâtă fusese să-l salveze pe Caesar. De atunci, amestecul de furie și teamă care o făcuseră să acționeze dispăruse, lăsând în urmă oboseala, amestecată cu remușcare. O ființă cu adevărat rațională nu ar fi acționat atât de impulsiv și nu s-ar fi pus într-o astfel de situație. Eșuase să-l salveze pe băiat și nu reușise decât să se pună pe ea în pericol. Cel puțin, să-și pună în pericol reputația.

Cum nu intenționa să se mărite vreodată, nu prea îi păsase de reputația ei. Cu cât era mai puțin de dorit în ochii posibililor pretendenți, cu atât mai bine. Descoperirea recentă despre poveștile pe care lordul Nathaniel le spusese bunicului ei o făcuse să se gândească la asta. Ce s-ar întâmpla dacă zvonurile despre această mică aventură aveau să ajungă la urechile lui Sir Barton și l-ar determina să o considere nepotrivită pentru a moșteni plantația? Asta va însemna destrămarea tuturor visurilor ei.

Nu se putea consola decât cu gândul că, dacă totul avea să meargă conform planului, va fi acasă înainte să bage cineva de seamă că lipsise. Asta dacă se îndreptau spre Angel's Cove. Ce motiv avea să creadă orice din ce i-ar fi spus căpitanul Corrvan?

Oh, măcar băiatul să fie bine! Desigur, nu avea nici un motiv să o mintă în privința asta...

Se trezi când auzi o lovitură în ușă, zăvorul trăgându-se și o voce necunoscută strigând-o:

– Domnișoară Holderin?

Până să se ridice, un bărbat chel, corpulent și cu ochelari cu rame de os trecu pragul, iar un tânăr – de fapt, un băiat – îl urmă îndeaproape.

– Domnișoară Holderin? Sunt Geoffrey Beals, medicul vasului. Băiețandru' ăsta este Timmy Madcombe.

Caliban se ridică de sub masă, salutând vizitatorii cu un lătrat.

– Ștrengar bătrân, spuse domnul Beals în timp ce se puse pe vine lângă ușă pentru a scărpina urechile câinelui. Ce faci aici? Cal de obicei se ține numa' după căpitan, explică el, îndreptându-se și privind-o pe Tempest, care nu se ridicase de pe bancă.

Fără să poată explica legătura dintre ea și câine, Tempest ridică pur și simplu din umeri, apoi tresări de durerea cauzată de această mișcare.

– Așa, spuse domnul Beals, observându-i disconfortul. Timmy, lasă astea jos.

Băiatul, care se chinuia să jongleze cu o tavă, un urcior cu apă fierbinte și o legătură, păru ușurat când auzi ordinul. Puse legătura pe scaun și așeză apa pe podea, apoi tava cu grijă pe masă.

În ciuda scepticismului ei, stomacul lui Tempest ghiorțai când zări mâncarea: supă, pâine, brânză și ceai. Chirurgical probabil că auzise sunetul.

– Haide, mănâncă! îi spuse el în timp ce deschise geanta și începu să împrăștie instrumentele pe masă.

Tempest nu avu nevoie de prea multe îndemnuri. Ridicându-se pe de locul de lângă fereastră, traversă încăperea și se așeză la masă. Deși starea mâinilor ei o împiedica să țină bine lingura, reuși să ducă la gură supă, iar ceea ce mai rămase pe fundul farfuriei luă cu o bucată de pâine pe care o strânsese între vârful degetelor. Băiatul, Timmy, o privea din umbră, de lângă ușă, cu ochii larg deschiși, în timp ce mânca.

– Domnule Madcombe, lătră doctorul, când urmări privirea lui Tempest, mulțumesc, asta e tot.

Băiatul încuviință și ieși rapid pe ușă, lăsând-o întredeschisă. Înainte să aibă ocazia să se gândească cum ar putea profita de această scăpare, Caliban se ridică și se așeză în dreptul deschizăturii, blocându-i calea.

– Vă rog să-l iertați pe băiat, spuse domnul Beals. Deși e greu de crezut, nu a văzut niciodată o doamnă.

În timp ce își scutura câteva firimituri și își îndepărta o șuviță rebelă din gură cu dosul palmei, era tentată să îi sugereze că nici nu văzuse. Tempest era obișnuită cu zgârieturile. De obicei însă, ele

nu erau vizibile. Chiar și fără ajutorul unei oglinzi, putea ghici cât de răvășită arăta.

De parcă i-ar fi citit gândurile, domnul Beals își frecă palmele și spuse:

– Acum, hai să le curățăm!

Se ridică pentru a aprinde o lămpiță care atârna de tavan, deasupra mesei. Lumina împrăstie scipiri galbene în cameră. Când se făcuse atât de întuneric? Privi în spatele ei, însă ferestrele nu mai arătau decât reflexia ei încețoșată și silueta domnului Beals care ridică urciorul cu apă fiartă și îl așează pe masă. Când se întoarse, acesta desfăcea legătura pe care Timmy o aruncase pe scaun, scoțând de acolo bucăți curate de pânză și bandaje rulate.

Cu mâini delicate, îmbibă un colț de pânză în apă și începu să-i curețe fața, explorând cu mișcări blânde linia părului, unde se lovise la cap atunci când urcase pe vas.

– Măine-dimineață sigur veți avea o migrenă, asta dacă nu aveți deja, spuse el. Să vă văd mâinile.

Fără tragere de inimă, își deschise palmele și le întinse pentru a fi cercetate. Când înțepeni, așteptând atingerea lui, acesta bombăni:

– Nț, nț!

Ridicându-se de pe scaun, trecu pe lângă ea și se îndreptă spre unul dintre dulăpioarele din perete, aproape de masă, de unde scoase o carafă de cristal și un pahar. După ce turnă un deget, puse capacul carafei și îi dădu paharul.

– Asta vă va ajuta. Fiți cu băgare de seamă, o sfătui el în timp ce îi dădea paharul. Probabil nu sunteți obișnuită cu asta.

– Coniac?

Ridică paharul fațetat și miroși.

– Whisky irlandez. Este preferatul căpitanului, adăugă el, făcându-i cu ochiul.

În ceea ce o privea, asta nu spunea mare lucru, și știa că ar fi trebuit să refuze. Nu putea însă decât să speră că orice i-ar fi turnat domnul Beals, promitea să o scape de durere. Astfel, așa cum îl văzuse făcând o dată sau de două ori pe Edward și așa cum făcea des lordul Nathaniel, dădu pe gât, dintr-o mișcare, lichidul auriu.

Efortul pentru a-și stăpâni tusea ce urmă o făcu să lăcrimeze, dar când ochii i se limpeziră, văzu că reușise să câștige admirația domnului Beals. Nu se oferă însă să-i mai toarne un pahar.

Cu ceea ce spera că este o mână ce nu tremura, așeză paharul gol chiar pe marginea mesei lustruite cu muchii ridicate, unul dintre obiectele făcute special pentru corăbii, pentru a împiedica obiectele să alunece jos.

Caliban o studia, cu capul într-o parte, ca și cum whisky-ul avuse-se anumite efecte vizibile pe care el le putea aprecia. Adevărul era că probabil avusese. Putea simți căldura în tot corpul, precum și obrajii înroșindu-se.

– Irlandez, șopti ea ca pentru sine.

– Da, încuviință domnul Beals. Născut și crescut.

Cunoștea puțini irlandezi, și aceia pe care îi știa – supraveghetori, birjari – erau apreciați pentru comportamentul lor violent. Cu siguranță nici unul dintre ei nu vorbea cu o voce calmă, caldă, care să trădeze măcar puțină voioșie.

– Și restul echipajului?

– Ei bine, este o amestecătură, răspunse el râzând în timp ce se așeză iar lângă ea și-i ridică mâna dreaptă spre lumină. Domnul Bewick, timonierul-șef, este londonez. Fleming, botmanul, e, desigur, scoțian. Tânărul Madcombe este orfan. A venit la bordul *Colleen* luna trecută, din Kingston.

– *Colleen*?

– Așa se numește corabia pe care vă aflați. *Fair Colleen*, ca să fiu mai precis. Un nume irlandez. Înseamnă „fetișcană drăguță” sau ceva asemănător.

Fetișcană drăguță? Oare căpitanul Corrvan botezase corabia? Și dacă făcuse asta, oare avusese în minte o anumită fetișcană drăguță? Alungând o urmă de curiozitate care se transforma, inexplicabil, în gelozie, întrebă:

– Și dumneavoastră, domnule Beals?

– O, am fost crescut într-un sătuc în sud-vestul Angliei. Haverhythe. Mai am încă rude acolo, un frate mai mic. Tata voia să mă fac brutar, dar inima mea era pe mare. Astfel că m-a dat la un doctor în Bristol și... iată-mă!

Știa că în pauza aceea existau multe povești și era convinsă că domnul Beals ar fi fost fericit să i le spună, dar nu insistă, ci numai îl întreabă:

– Sunteți doctor pe *Fair Colleen* de mult timp?

Ca și cum răspunsul ar fi presupus calcule complicate, Beals se scărpină după urechea dreaptă, strâmbându-și ochelarii.

— Oh, opt ani. Aproximativ.

Însemna asta mult timp pentru un doctor sau puțin? Nu avea nici un reper.

— Deci îl cunoașteți bine pe căpitan, nu?

Oare putea fi bărbatul convins să-i destăinuie mai multe despre Andrew Corrvan în afară de originile lui celtice?

— Destul de bine, presupun. Pe chip se citea suspiciunea. Numai domnul Bewick și alți câțiva au fost aici înaintea mea.

— Și domnul... ăă...? Era mai bine să-l faci pe doctor să vorbească în continuare, atât pentru a căpăta informații, cât și pentru a evita să se gândească la mâinile ei. Cel care m-a găsit?

— Ford, spuse el în timp ce termină de îngrijit o mână și începu să o curețe pe cealaltă. Tâmplarul navei.

— Un sclav, presupun.

— Nu, protestă Beals, dând din cap. Făcu o pauză însoțită de o expresie a feței care era aproape misterioasă. Cel puțin, nu al căpitanului.

— Vrei să spui că este fugar? Sau că a fost răpit? adăugă ea, gândindu-se la Caesar. Când Beals nu răspunse, insistă: Ce știți despre băiatul care s-a imbarcat înainte de sosirea mea? Am văzut doi bărbați care l-au luat de unde stătea și l-au adus aici. L-au rănit?

— Cineva a făcut-o, replică el, cu furie în voce. Spune că este în viață datorită căpitanului și că apoi Bewick și tânărul Madcombe l-au adus aici.

— Madcombe? repetă ea. Băiatul care tocmai a plecat?

— Da.

În mintea ei, Caesar fusese târât de doi bărbați solizi, de doi giganti. Descoperirea că de fapt unul din ei era cu puțin mai mare decât Caesar o făcu să rămână fără grai. Poate că înțelesese greșit situația.

— Veți putea să-l întrebați chiar pe băiat peste câteva zile, când se va pune pe picioare, îi sugeră Beals.

— Eu... nu voi mai fi aici. Căpitanul Corrvan mă lasă la țarm dimineață.

Beals mormăi surprins, în timp ce îi ungea palmele cu alifie.

— Serios?

— Sper să pot lua copilul cu mine.

– Asta cred că-i între dumneavoastră și căpitan. Băiatul părea destul de entuziasmat să meargă pe mare. Acum, spuse el, în timp ce legă al doilea bandaj și se ridică de la masă, la culcare cu dumneavoastră, domniță!

Tempest își privi ghetetele strâns legate, rochia murdară și, în cele din urmă, mâinile bandajate până în vârful degetelor și perfect inutilizabile. Oftă. Ura să fie nevoită să ceară ajutor. Ei bine, în seara asta avea să doarmă complet îmbrăcată. În aceste circumstanțe, probabil era cel mai înțelept lucru.

Domnul Beals observă că se afla în dificultate.

– Uite, spuse el, ingenunchind la picioarele ei pentru a-i da jos ghetetele și pentru a o ajuta să se ridice, susținându-i corpul. Întoarceți-vă, spuse el, apoi se întinse să-i descheie rochia. Când ea ezită, el râse. Nu trebuie să vă temeți de bătrânul Geoff, domnișoară. E nevoie de mai mult decât de ciorapi și o cămășuță pentru a ameți capul ăsta cărunt.

Nu chiar atât de cărunt, vru ea să spună. De-a lungul conversației lor, tot încercase să-și dea seama de vârsta bărbatului. Dar îl lăsă să o ajute pentru că nu avea de ales. În plus, era doctor, deși cu siguranță paciențele lui erau puține și le tratase cu mult timp în urmă. Odată ce reuși să iasă din rochie, se îndreptă rapid spre dormitorul întunecat și relativ sigur.

– Vă mulțumesc, domnule Beals, strigă în urmă.

– Nu vă faceți griji, spuse el înclinându-se galant.

Închise ușa dintre cele două camere și îl auzi pe domnul Beals plecând câteva clipe mai târziu, încuind ușa de la intrare în urmă. Era prea obosită pentru a mai fi dezamăgită de sunetul cheii care se întorcea în încuietore.

Când se așeză în pat, prăbușindu-se mulțumită pe pernă, parfumul de lemn de santal și de aer marin – parfumul căpitanului Corrvan – se ridică din așternuturi. Deși era pe punctul de a adormi, o întrebare nu-i dădea pace: oare unde își petrecea el noaptea?

Capitolul 5

Niște nori de un roz pal se vedeau la orizont, în vest, făcând cerul de deasupra Angel's Cove să pară și mai întunecat. Chiar și după toți anii aceștia, încă îl surprindea viteza apusului caraibian. Cu numai o clipă în urmă era ziuă, iar acum era noapte.

De ce urmaseră ruta asta? Nu intenționa să o ducă pe Tempest Holderin înapoi acasă, deși partea bună din el îi spunea că așa ar trebui. Și totuși, ezită să îi ordone lui Bewick să se îndrepte spre larg, ca și cum, dacă încă mai vedea coasta în depărtare, Andrew ar fi fost mai puțin complice la această afacere bizară.

Valurile loveau carena la maree, iar el putea auzi scrâșnitul și scârțâitul ocazional al greementului, dar altfel, în jurul lui era o liniște ciudată, semn sigur că întreg echipajul, chiar și cei care nu erau în tură, erau la fel de treji și de atenți ca el. Ca și cum ar fi vrut să-i dovedească faptul că bănuiala lui era întemeiată, Bewick i se alătură fără să scoată un sunet, singurul indiciu că Andrew nu mai era singur fiind mirosul de tutun.

După o clipă destul de lungă, bărbatul vorbi:

– Se pare că zarva din port a atras oareșce atenție, căpitane, spuse timonierul-șef, bolborosind cu pipa în gură.

– Nu mi-aș face griji, domnule Bewick, zise Andrew, refuzând să privească în direcția indicată. Mă îndoiesc că vor putea să o prindă pe *Colleen* cu o bărcuță.

– Asta așa e, fu de acord Bewick.

Dar îi întinse lui Andrew ocheanul și îi arătă în acea direcție. Ceața se ridica din apă ca niște panglici fantomatice, creând imagini bizare. Prin pâclă, briza creă un ochi de claritate care îi permise să vadă o siluetă uriașă aflată chiar în fața lui. Și nu era o bărcuță.

– Este *Justice*, dacă nu mă înșel, spuse Bewick, denumind o goeletă a cărei reputație era bine-cunoscută atât lui Andrew, cât și oamenilor din echipajul lui.

La dracu!

Dacă *Justice* și căpitanul Stratton aveau afaceri în aceste ape, probabil că nu era cea mai onestă afacere. Oare Cary făcea contrabandă prin Angel's Cove? Asta ar fi explicat cu siguranță cum de putuse să-i ofere lui Andrew o sumă atât de impresionantă fără să fure de la angajator.

Vântul se întetea. Din obișnuință, privi în jos, căutându-l pe Caliban, al cărui nas era cel mai de încredere instrument. Câinele nu se afla prin apropiere. Apoi își aminti. Avea să-și petreacă noaptea ghemuit lângă Tempest Holderin.

– Potaie norocoasă!

– Ce-ați spus, domnule? întrebă Bewick, șoptit.

– Cu toată viteza înainte, domnule Bewick, ordonă scurt Andrew, în loc de explicație.

Bewick ezită, un gest deloc caracteristic care îi amintea lui Andrew de primele luni petrecute pe mare.

– Dar ce...? Timonierul-șef aruncă o privire neliniștită spre cabina căpitanului, dar păru să-și piardă curajul de care avea nevoie pentru a termina întrebarea. Ce facem cu încărcătura din Angel's Cove?

Andrew îi răspunse:

– Va trebui să plecăm fără ea. N-am chef să dau nas în nas cu *Justice* în ape puțin adânci.

Silueta vasului era încă înconjurată în întuneric și ceață.

Bătrânul păru mirat.

– Mergem la Londra fără încărcătură? Nu vă stă în fire să acceptați o înfrângere, căpitane.

„Prea târziu“, vru Andrew să-i răspundă, dar își mușcă limba.

– Oamenii vor fi plătiți, domnule Bewick. Până acum ar trebui să mă cunoști destul de bine.

– Da. Destul de bine încât să știu că nu-l veți lăsa pe Stratton să vă scape printre degete din nou.

Oare chiar avea să piardă această ocazie incredibilă? I se părea mâna destinului să o vadă pe *Justice* aici, acum, după atâția ani de căutăți. Fiecare membru al echipajului s-ar aștepta ca el să-l abordeze pe Stratton. Cum avea să-i privească iar în ochi dacă refuza?

Dar acum, pe vas, se aflau o femeie și un copil – doi, dacă îl punea la socoteală și pe Timmy Madcombe, ceea ce ar fi trebuit să facă. Nici unul dintre ei nu se angajase să-l vâneze și să-l omoare pe Stratton.

Cum de îndrăzneală să pună în pericol alte vieți nevinovate? Nu avea să fie cu nimic mai bun decât Stratton dacă va face asta.

Căutând în haină, Andrew scoase un flacon uzat de argint și-și trecu degetul mare peste inițialele gravate ale tatălui său. Ca și cum acestea ar fi fost răspunsul pe care îl aștepta, Bewick încuviință scurt din cap și făcu semn în tăcere către restul echipajului. Corabia se trezi la viață – toți, cu excepția lui Andrew, care rămase proptit de balustradă, întrebându-se dacă *Justice* îi va urmări.

Duse recipientul la gură și luă o singură înghițitură. Oare greșea sperând că Stratton nu îi va da de ales decât să deschidă focul?

Trezindu-se brusc înfășurată familiar în așternuturi și lumina soarelui, Tempest uită să se panicheze. Îndată însă ce alungă somnul de pe gene și începu să observe obiecte mai puțin cunoscute – un cufăr greu, ferestre fără obloane, un câine gri flocos –, își aminti brusc că se afla la bordul *Fair Colleen*. De asemenea, realizează aproape imediat că dacă acest căpitan Corrvan s-ar fi ținut de promisiune, ar fi trebuit să se afle deja la țarm.

Se răsuci în pat, dar șirul de ferestre pătrate nu îi oferi decât imaginea unei întinderi de apă turcoaz, strălucitoare. Era de așteptat asta, având în vedere că privea în spatele corabiei. Probabil că Angel's Cove se afla în fața lor.

Auzind unul dintre gardieni întorcând cheia în ușă, sări din pat și începu să-și caute rochia, dar nu reuși să dea de ea. Probabil că domnul Beals i-o luase. Ei bine, nu intenționa să permită unui aspect atât de nesemnificativ precum lipsa rochiei să o împiedice să-și redobândească libertatea. Cu degete neîndemânatic, deschise una dintre ușile înalte ale dulapului care se afla la capătul patului și care, așa cum îi arătase căutarea de ei din ziua precedentă, conținea hainele căpitanului Corrvan. Luă dintr-un cui mantaua lui și și-o puse pe umeri, fără să-i pese de mâinile rănite.

Reușise asta chiar la timp, căci ușa cabinei se deschise și Timmy Madcombe pași înăuntru. Caliban îl întâmpină dând din coadă politicos, dar nerăbdător.

– Domnu' Beals mi-a zis să vă aduc micul dejun, donșoară, spuse el, arătând în direcția unei mici tăvi pe care o ținea într-o mână.

Cumva, mâncarea de pe tavă părea mult mai puțin apetisantă în dimineața asta, deși conținutul era remarcabil de asemănător

cu ce primise la cină cu o seară înainte: pâine uscată, un fel de supă consistentă și cafea. În timp ce Caliban trecu pe lângă băiat și ieși prin ușa deschisă, Tempest arată spre masa unde se afla tava goală.

– Mulțumesc, Timmy. Tu și domnul Beals ați fost foarte amabili. Dar presupun că n-ar trebui să mai stau atât de mult la bord încât să am nevoie de micul dejun, spuse ea, luându-și privirea de la mâncarea pe care o adusese Timmy, deși mirosul era îmbietor.

– Dacă așa ziceți, donșoară.

Doar atât zise Timmy, iar răspunsul fu însoțit de o roșeață furioasă în timp ce încerca să evite să o privească.

Mantaua căpitanului Corrvan era suficient de lungă pentru a ascunde multe părți ale corpului ei, dar picioarele goale ieșeau de sub tiv și, dacă ar fi făcut vreun pas, cu siguranță ar fi oferit ochilor curioși o priveliște a cămășuței, atât din față, cât și din spate, unde mantaua se deschidea.

– Te rog, spune-i căpitanului Corrvan că aș vrea să-i vorbesc cu prima ocazie, spuse ea, cu toată autoritatea de care era capabilă, pentru a ști când aș putea spera să fiu lăsată la țarm.

– Da, donșoară, zise băiatul și se întoarse să plece.

– Cât va dura să-l aduci?

– Pe cin' s-aduc, donșoară? întrebă el, cu o privire sincer contrariată.

Tempest își îndreptă umerii și încercă să-și mascheze exasperarea din voce.

– Pe căpitanul Corrvan.

– Căpitanu'-i de cart, explică el răbdător, ca și cum ea ar fi fost copilul. Abia a-nceput. Domnul Bewick îl va schimba peste patru ore, adăugă el pe un ton edificator. I-oi zice ce mi-ați zis. Sunt sigur că o să vină de-ndat' după careu.

– Imediat după...? Fără să vrea, ridică vocea. Cred că m-ai înțeles greșit, Timmy. Trebuie să-i vorbesc căpitanului Corrvan *imediat*. Te rog să-i spui asta.

Cu ochii mari, Timmy încuviință din cap.

– I-oi zice, donșoară. Dar n-o să plece din post. Dacă-i ceva urgent, cre' că-i mai bine să mergeți la el.

– Foarte bine, răspunse Tempest, făcând doi pași spre ușa cabinei. Condu-mă!

– Eu, eh... e... nu cre' că... începu el ezitant, dar văzând-o încruntându-se, încuviință scurt și cedă. Da, donșoară.

La câțiva pași în urma lui Timmy Madcombe, Tempest urcă scările care duceau pe punte, ieșind într-o lume diferită de prima impresie pe care o avusese despre *Fair Colleen*. Un vas pe mare era foarte diferit de un vas în port. Fără balustrada zdravănă, probabil că ar fi fost doborâtă de vântul care mătura puntea, încurcându-i părul și amenințând-o să o expună chiar și când nu se mișca. Și zgomotul! Capul și inima ei începură să bubuie auzind strigătele nefamiliare și cântecele unei duzini de bărbați care îndeplineau diferite sarcini pe corabie, scârțâitul velelor, frânghiilor și lemnului, precum și sunetul constant al apei care lovea carena în timp ce alunecau pe mare ca o coasă prin trestie.

În timp ce încerca să se orienteze, îl zări pe căpitanul Corrvan, a cărui cămașă flutura ca un steag în vânt. Stătea aproape, dar nu la cârma corabiei. Mâinile altui bărbat ghidau vasul, iar descoperirea nu făcu decât să-i sporească mânia. Cu siguranță ar fi putut găsi un moment pentru a veni la ea, dacă ar fi fost cazul. În plus, nu era foarte încrezătoare în capacitatea ei de a traversa puntea cu aplomb. Nici genunchii și nici ochii ei nu păreau să funcționeze normal, iar ea se temea că dacă va privi în jos, la picioare, pentru a le pune în direcția potrivită, va avea dificultăți în simpla mișcare de a-i ridica din nou.

Vreo șase pași în față, Timmy se opri în sfârșit pentru a privi în urmă. Cu un rânjet, se întoarse spre ea, oferindu-i brațul cu o galanterie care o surprinse.

– Nu vă fie teamă, donșoară! Ni se întâmplă tuturor. Domnul Bewick povestea că și căpitanul... Se întrerupse când Tempest se împiedică. O să vă obișnuți după o vreme. Vă zic, la început mergeam mai rău ca doi câini îmbârligați, dar de atunci...

De data asta, șirul cuvintelor fu oprit de un val ușor care atinse mâna lui Tempest.

O, Doamne! Băiatul ăsta ar trebui să tacă. Și să nu se mai miște. Dacă totul în jurul ei s-ar opri o clipă, ar putea evita să...

În cele din urmă, nu putu evita. Greața o cuprinse și, deși încercă vitejește să se opună inevitabilului, într-o clipă mâncarea de seara trecută se împrăstie în mijlocul punții, evitând la mustață ghetele căpitanului Andrew Corrvan.

O privi cu ceea ce i se păru a fi milă, deși în mintea lui Tempest nu exista decât senzația aceea groaznică, temându-se că era doar o chestiune de timp până când va vărsa iar.

– N-ai mai fost niciodată pe mare, domnișoară Holderin? întrebă el, pășind sprinten peste dezastrul acela, pentru a o așeza pe o ladă.

Ea clătină din cap, apoi realizează, deși prea târziu, că o astfel de mișcare avea să ducă, cel mai probabil, la un alt dezastru. Strângând din dinți, răspunse abia deschizând gura:

– Nu reușesc să înțeleg de ce mă aflu pe mare *acum*, căpitane Corrivan.

El se ghemui lângă ea, întinzându-și brațul pentru a-i arăta ceva.

– Vezi acea corabie la tribord?

Nu reușea să vadă nimic în afară de un albastru infinit: cerul albastru, marea albastră, pe alocuri mai întunecată sau mai deschisă la culoare.

– Îmi pare rău, nu.

Poate *nu* era nimic de văzut. Se întoarse spre el, observând cu surprindere liniile fine de la colțul ochilor lui ca de pisică – nu erau semnele vârstei, căci se îndoia că avea măcar 30 de ani, ci ale faptului că-și petrecuse ani de zile pe mare. Era un lucru foarte intim de observat la o persoană.

Își întoarse privirea spre orizont, descoperind – așa cum el știuse fără îndoială că se va întâmpla – că, dacă îți concentrai atenția la linia care despărțea cerul de pământ, ameteala și greața se vor mai calma.

– Nu văd nici o corabie, recunosc eu. Cum nu văd nici Angel's Cove.

– Mi-e teamă că acum suntem destul de departe de coastă. Am pornit la apus pentru a evita un conflict cu corabia pe care nu o vedeți, *Justice*. Unii o numesc *Swift Justice*. Căpitanul este „Lazarus” Stratton, numit astfel deoarece odată s-a ridicat din morți.

– Este un... corsar? întrebă ea.

– A, ei bine, n-aș putea să spun asta. Căpitanul Corrivan ridică din umeri, zâmbind discret la eufemismul ei politicos. Las aceste definiții fine în grija autorităților. Aș prefera însă să nu-l întâlnesc pe întuneric sau în ape puțin adânci. Se ridică, se îndepărtă puțin și se sprijini de o piesă de greement, cu ochii ațintiți în continuare

asupra vasului invizibil. Domnule Madcombe, adu-i, te rog, domnișoarei Holderin o ceașcă din ceaiul special al lui Greave.

– ‘Nțeles, căpitane, răspunse băiatul și-o șterse rapid.

– Nu vreau ceai, insistă Tempest, căci încă nu avea suficient de multă încredere în stomacul ei, astfel încât să permită să deschidă gura mai mult decât era nevoie pentru a articula câteva cuvinte. Vreau să știu când mă vei duce înapoi în Antigua.

– Ai rău de mare, domnișoară Holderin, declară el, luându-și în cele din urmă ochii de la apă. Ni se întâmplă tuturor – chiar și aceleora care au nume care par să sfideze astfel de slăbiciuni în prezența apei, adăugă el râzând sarcastic. Singurul bărbat pe care-l cunosc și care nu se confruntă cu asta este domnul Bewick, timonierul-șef de pe *Colleen*. Și asta pentru că eu cred că s-a întrupat dintr-o figură de galion.

– Creat după Zeus, nu? se forța ea să zică, folosind un ton cât se poate de calm.

Nu avea să cedeze, nici în fața mării, nici a căpitanului Corrvan.

Zâmbetul lui era atât surprins, cât și aprobator, având aceeași expresie ca atunci când ea îl citase pe Shakespeare.

– Mai degrabă după una dintre soțiile lui Zeus. Nouă, bărbaților mării, ne place să avem cu noi o femeie, ca să ne poarte noroc.

– Am crezut că femeile aduc ghinion la bordul corăbiilor, replică ea.

Rostea cuvintele cu mai multă ușurință acum, deși încă nu avea încredere că se putea ridica.

– Cele în carne și oase, da, iar motivele sunt cât se poate de evidente.

O privi de parcă o cântărea, ceea ce devenise enervant de familiar și, de data asta, se simți cuprinsă de un fior, pe care îl alungă repede, considerând că era tot o senzație de greață.

Realiză apoi că privirea lui se mutase spre mizeria de pe punte și se înroși.

– Îmi pare rău, bolborosi ea, iar faptul că o spusese printre dinți nu mai avea acum de-a face cu greață.

– Nu-i nici o problemă, domnișoară Holderin, răspunse el dând din mână cu ceea ce ea luă drept indiferență.

Probabil că echipajul interpretase altfel gestul său, căci, într-o clipă, un marinăr apără cu un mop și o găleată, curățându-i rușinea.

Tot atunci apărură și Timmy cu o cană cu o băutură aburindă care cu siguranță nu era ceai. Era pe punctul să refuze, când în ochii verzi ai căpitanului Corrvan văzu o scânteie. Nu era genul care să se dea înapoi de la provocări – chiar și una nerostită –, așa că întinse mâna și luă cana, dând peste cap băutura amară, fierbinte. În câteva momente, fu în mod ciudat dezamăgită să descopere că el avusese dreptate în ceea ce privea proprietățile curative. Se simțea într-adevăr mai bine. Se simțea atât de bine încât încercă, poate prea devreme, să se ridice și realizeze cumva că – nu ar fi putut ulterior să descrie exact cum – era din nou întinsă pe puncte, privind spre un cer de un albastru nemilos și apoi la chipul nemilos de chipeș al căpitanului Corrvan.

– Te-aș sfătui să nu te ridici, spuse el.

Ea clătină din cap – încă o greșeală îngrozitoare. Sunetul făcut de păr pe podea părea asurzitor.

– Nu, șopti ea. Doresc să mă întorc în cabina mea... hm, vreau să spun a dumitale. Să mă odihnesc.

– Îți va fi mai bine la aer curat, te asigur.

Vru să-l contrazică, dar renunță.

– Foarte bine, oftă ea.

Un oftat batjocoritor, spera ea. Îndată, el se aplecă deasupra ei și o ridică în brațele lui care se dovediră la fel de puternice precum își închipuise, ducând-o înapoi pe dunetă. Nu o purtă în brațe, strânsă la piept, ca pe o încărcătură prețioasă. Nu, o aruncă pe umăr, ca pe un sac de grăunțe. Probabil cu partea dorsală la vedere, pentru toți marinarii de pe vas. De nicăieri, Caliban apărură la picioarele lui, rânjind la ea.

În loc să se zvârcolească și să se umilească și mai mult, Tempest alese să închidă ochii și să pretindă că nu era real. Nu îi deschise decât atunci când simți că o lăsă neceremonios jos, pe patul răvășit al căpitanului.

– Mă vei trezi, da? murmură ea simțindu-se șocant de confortabil. Atunci când ajungem la Angel's Cove?

Răspunsul lui părea să vină de departe, deși ea știa că stătea aplecat deasupra ei. Putea simți mirosul sărat al pielii lui.

– Nu vom opri în Angel's Cove.

Luptându-se cu ceața care amenința să o cuprindă, se forță să se ridice într-un cot și să înghită pentru a alunga senzația din gât, jumătate greață și jumătate teamă.

– Ai spus... nu vom?

– Asta am încercat să-ți zis, domnișoară Holderin, spuse el relaxat, așezându-i perna și învelind-o. Mulțumită lui *Justice*, a trebuit să navigăm.

Perna era ca un cântec de sirenă, ademenindu-i capul amețit. Nu ar fi trebuit să pună o întrebare înainte să adoarmă? Simțea, cu siguranță, că da. Doar dacă... Ah, da. Plutea ca o epavă pe un val liniștit. Se forță și întrebă:

– Încotro mergem? bolborosi ea.

– Departe, repetă el, în timp ce ochii ei se închideau. La Londra.

Capitolul 6

Cu siguranță, morți, oamenii nu ar fi trebuit să asculte sunetele stridente ale unui cântec irlandez fluierat de cineva care nu era capabil să țină tonul. Deci, nu era moartă. Păcat.

Ridicând pleoapa suficient cât să poată vedea de unde vine sunețul, fu asaltată inițial de lumina strălucitoare din cameră și apoi de o limbă umedă, catifelată.

– Caliban, mormăi ea, încercând să se ferească de afecțiunea animalului, dar descoperind, spre nefericirea ei, că era prea slăbită pentru a face asta.

Se simțea complet amețită, dar reuși să se ridice întâi în fund, apoi în picioare. Faptul că încă purta numai cămășuța o făcu să se oprească o clipă, dar zgomotul acela groaznic din încăperea alăturată nu avea să se oprească de la sine. Luă cearșaful, se înfășură în el și se îndreptă spre camera mai mare, regretând că picioarele erau însă slăbite.

Căpitanul Corrvan stătea la masa mare, fluierând în timp ce scria într-un soi de registru. Nu își ridică imediat privirea de la ce făcea. Șuvițe de abanos îi cădeau pe frunte, acoperindu-i ochii, deși nu reușeau să mai împlânzească liniile ascuțite ale feței.

Când îi deveni evident că intenționa să o ignore, Tempest îi spuse cât putu de sigură pe sine:

– Cum îndrăznești să-mi încalci intimitatea într-o manieră atât de nedemnă de un gentleman?

Ochii lui verzi o ținură imediat, părând mai degrabă amuzați decât surprinși.

– Te-ai trezit, în sfârșit? Ei bine, asta e cabina mea. Și nu sunt un gentleman.

– Cu siguranță! exclamă ea înroșindu-se, un blestem al tenului ei, dar reuși să-și țină spatele drept.

– Ce păcat, domnișoară Holderin, spuse el râzând, ridicându-se.

Capul lui aproape atinge tavanul.

– Ce era în „ceaiul” pe care mi l-ai dat? Cât am dormit? M-ai.. ai...?

Oricât de curajoasă ar fi fost, nu reuși să adune toată forța pentru a-l acuza.

– Dacă te-am violat? sugeră el. Dacă expresia lui i se păruse sardonică vreodată, privirea pe care i-o aruncă o făcu să realizeze că abia acum atinsese vâna caustică din firea lui. Să fi făcut asta înainte sau după ce-ai vomitat în cufărul meu?

– N-aș fi făcut asta, șopti ea, deloc convinsă.

El ridică o sprânceană.

– Nu?

Un val de rușine o lovi la fel de puternic precum răul de mare. S-ar fi putut întâmpla orice în acele ore... sau zile... de când o purtase – Oh, Dumnezeu! o *purtase* – până în pat. Totul era în ceață. Părea să și-l amintească pe domnul Beals aplecându-se deasupra ei, murmurând ceva... Își trase și mai mult cearșaful în jurul ei și descoperi ceea ce ar fi trebuit să observe prima dată. Bandajele dispăruseră. Măinile ei erau aproape vindecate.

– Cât timp? întrebă ea, privind în continuare la pielea roz a palmelor ei.

– O, să zicem o săptămână.

Șocul o lovi din nou.

– O *săptămână*? Prima dată mă iei prizonieră...

– Trebuie să-ți reamintesc că te-ai urcat singură la bordul acestei corăbii, domnișoară Holderin, o contrazise el.

– Nu cu intenția de a traversa Atlanticul, așa cum bine știi, contracara ea.

Acuzația nu-l făcu decât să ridice din umeri, nepăsător.

– Deci m-ai *drogat* cu un așa-zis ceai...

Cu acele cuvinte, păru să treacă o graniță invizibilă.

– În zece ani de când sunt pe mare n-am găsit nimic mai eficient împotriva răului de mare, spuse el, înaintând spre ea. Băutura lui Greaves calmează stomacul și ia durerea de cap. Cum cel mai bun remediu adesea este odihna până când ne obișnuim cu marea și dume-neata nu pareai – scuză-mă că zic – deloc dispusă să ascuți acest sfat înțelept, am ordonat să ți se aducă ceva care știam că va face asta. Acum, dacă tânărul Madcombe a omis să-i spună lui Greaves că pacientul în cauză cântărea, oh – se opri și o privi din cap până

în picioare – cam 50 de kg și nu de două ori mai mult, cu siguranță nu pot fi învinuit de această eroare. Oricum, acum pari mult mai bine.

Deși explicația lui părea pertinentă, nu reuși să o îmbuneze.

– Da. Sunt bine acum și cer să mă duci înapoi în Antigua.

– Nu e posibil. Ocolind colțul mesei, în drum spre ușă, o atinse ușor. Ea vru să protesteze, dar el ridică mâna, cu chipul impasibil. Când ești gata, vino pe punte și îți explic. Uite niște haine, spuse el, ridicând o legătură mică de pe podea, vei găsi și praf pentru dinți și, hm, o perie de păr în ultimul sertar al scrinului.

– Dar, exclamă ea în timp ce luă legătura, acestea sunt haine bărbătești.

El zâmbi ușor.

– Nici unul dintre membrii echipajului n-a vrut să recunoască faptul că are în cufăr haine de femeie.

Situația nu i se părea deloc amuzantă lui Tempest.

– Ce s-a ales de rochia pe care o purtam când m-am urcat la bord?

– Dacă e să ghicesc, domnișoară Holderin, dată fiind starea în care se afla, unul dintre marinari a folosit-o să lustruiască alămurile.

O salută apoi cu o înclinare a capului, într-un mod neașteptat, apoi făcu semn lui Caliban să îl însoțească afară din cameră. De data asta, câinele îi ascultă ordinele.

Oftând, Tempest intră în dormitor și se spală cât putu de bine la acel lavoar prăpădit, apoi își întoarse atenția spre hainele care îi fuseseră aduse. Adevărul este că, în anumite ocazii, mai purtase haine bărbătești. Păstrase câteva articole vestimentare care cândva îi aparținuseră lui Edward pentru... *urgente*, să spunem așa. Faptul că fusese răpită și era prizonieră la bordul unei corăbii putea fi considerată o situație de urgență.

După ce își puse cămașa, se așeză pentru a-și trage și pantalonii. Peste toate, luă o jiletcă lungă de lână aspră. Hainele îi erau mari și nu erau deloc elegante, dar admise că în ele se putea mișca mai liber.

În cele din urmă, deschise sertarul despre care îi vorbise. Înăuntrul, un mecanism inteligent făcu să iasă o oglindă, atunci când sertarul era deschis – într-un unghi potrivit pentru o persoană mult mai înaltă, era adevărat, dar avea să se descurce și așa. Își privi reflexia

în oglindă, așteptându-se să pară palidă și delicată. În schimb, dădu peste Gorgona.

Văzându-se, Gorgona rămase impietrită, așa cum era de așteptat.

Era palidă, într-adevăr, dar ea mereu era așa. Excepție făcea obrazul stâng, care era încă roșu și cu urme din cauza pernei. Ochiul îi erau injectați și înconjurați de niște cercuri atât de închise la culoare încât ai fi zis că sunt vânătaii, sugerând faptul că Andrew nu exagerase deloc în privința faptului că ea se simțise foarte rău.

Părul ei însă se afla în cea mai proastă stare. Era o încâlceală în cel mai fericit caz, care acum părea ca și cum... ei bine, ca și cum ar fi stat într-un vânt umed și sărat, se rostogolise pe puntea unei corăbii, iar timp de șapte zile stătuse într-un lac de transpirație.

Nu era de mirare confuzia căpitanului Corrvan. Să o violeze? Era deja un miracol faptul că nu-i răsese în față.

Cu voință, dar și cu o grimasă, luă peria în încercarea de a-și descâlci părul. Fără să termine măcar o singură mișcare, perii se rupseră, iar încheietura mâinii ei tremura obosită. Se gândi tânjind la noua coafură îndrăzneț de scurtă descrisă în ultimele reviste londoneze. *Dacă ar avea curaj...* Se uită la hainele ei. Ei bine, de ce nu?

Cu prețul altor peri, își scoase peria din păr, o puse deoparte și se îndreptă spre salon, spre biroul căpitanului, sperând să găsească niște foarfece.

– Și, aaa... ăăă, gabierul...

În timp ce boțmanul privea peste umărul lui Andrew cu ochii mari, înroșindu-se, scoțianul roșcat rămase cu gura căscată și nu își mai putu controla cuvintele.

– Vreo problemă, domnule Fleming?

– Nu, domnule! Adică, bine... Clar se înroșise. Bărbatul indică printr-o mișcare a capului. Priviți și dumneavoastră!

Andrew se întoarse, deși știa foarte bine ce sau, mai bine zis, pe cine va găsi. Cu toate astea, fu luat prin surprindere de infățișarea ei.

Tempest Holderin apăru purtând hainele lui Timmy Madcombe, așa cum se așteptase. Ceea ce *nu* prevăzuse erau buclele ei proaspăt tăiate, deși nu tocmai egale. Ar fi trebuit să arate ca un mop de spălat puntea – sau ca marinarul care îl mânuia. În schimb, părea o zână

sau ca un spiriduș, ceva din poveștile pe care i se spusese cândva bunica lui, despre pitici care locuiau în luminișuri și în vâlcele. „Pot face bine sau rău unui om, după pofta inimii lor“, îl avertizase ea mereu. Nu se îndoia însă de vrăjitoria la care se supusese de bunăvoie.

– Domnișoară Holderin.

Înaintă, abandonându-l pe Fleming, care părea să fi uitat de grementul corabiei.

– Căpitane, spuse ea când el ajunsese suficient de aproape pentru ca ea să-i poată răspunde fără să țipe. Își ținea mâinile la spate, iar acum se mișca cu o încredere care îl făcu să uite de apariția dezastruoasă pe care o avusese anterior pe punte. Ce-aș putea face pentru dumneata astfel încât să te conving să mă duci înapoi?

Când naviga, *Colleen* nu era un loc liniștit, dar în acel moment se părea că totul fusese cufundat în tăcere: nu se auzea nici un sunet al corabiei, al vântului, al apei. Auzea numai sângele zvâcnindu-i în urechi. Fără să își dea seama, își umezi buzele.

– Și cam la ce te gândești, domnișoară Holderin?

– La bani, desigur, răspunse ea cu o urmă de zâmbet. Sunt foarte pregătită să-ți ofer aceeași sumă pe care ți-au oferit-o alții.

Spunând asta, își aduse mâinile în față. Într-una avea o hârtie. Un cec semnat de Edward Cary.

„La dracu’!“

– Mi-ai scotocit în birou!

– Căutam niște foarfece.

– Pe care le-ai găsit, observă el, inutil.

– Hmm. Părea că nu l-ar fi auzit. Ochii ei erau în continuare ațintiți pe cec. De ce ți-a dat Edward asta?

– Ca un fel de bonus, explică Andrew calm. Avea o încărcătură pe care trebuia să o mute și i-a fost greu să găsească pe cineva care să o facă.

– Ce fel de încărcătură?

– Încărcătură *umană*, domnișoară Holderin.

De ce să n-o lase creadă ce era mai rău despre el? De obicei oamenii făceau asta. Nu avea să ajute nimănui dacă ea și l-ar fi imaginat un om mai bun decât era.

– Nu sclavi, declară ea, deși vocea ei era sugrumată din cauza șocului.

– Nu, recunosc el, încrucișându-și brațele la piept. Pe dumneata. Trebuia să te duc în Anglia, cu sau fără voia dumitale.

– Înțeleg. Dădu din cap, în semn că înțelege, iar bucele ei scurte se clătinară. Îmi sugera adesea să plec, dar...

– Pentru siguranța dumitale, din câte am înțeles.

Nu știa de ce sărise în apărarea lui Cary, poate doar că începuse să înțeleagă dilema bărbatului. Statura ei minionă și indiferența ei față de pericole trezea într-un bărbat instinctul protector, atât de mult încât se trezi tentat să cedeze și el în fața acelui instinct și să ignore vocea bunului-simț, care îi recomanda să păstreze distanța dintre ei cât mai mult posibil.

– Casa mea este la Harper's Hill, căpitane Corrvan, spuse ea, fluturând din mână cu indiferență la cuvintele lui, ca și cum părerea lui nu conta. Nu doresc să o părăsesc. Nu *pot* să o părăsesc. Dacă fac asta, Dumnezeu știe ce fel de autoritate asupra administrării ei vor revendica alții sau ce va fi făcut în numele familiei mele.

– Credeam că îl consideri pe Cary un bun administrator.

– Așa îl *consideram*, spuse ea, subliniind cuvântul.

Apoi lăsă cecul să fie luat de vânt.

Din fericire, Andrew avea de partea lui două avantaje: brațe lungi și vânt ușor. Prinse hârtia cu vârful degetelor în timp ce zbura pe lângă el și o puse la brâul pantalonilor. „Să vedem dacă o s-o ia de acolo.“

– La muncă! strigă el echipajului, conștient brusc că aveau spectatori. Chiar dacă aș vrea să te duc înapoi în Antigua, spuse el, un gând care părea din ce în ce mai atrăgător, nu pot.

Ea avu îndrăzneala să-și dea ochii peste cap.

Fără să îi adreseze vreun cuvânt, Andrew scoase din vestă ocheanul și îl înmână. O singură privire spre *Justice*, care încă se mai zărea la tribord, o va face să înțeleagă situația. Până acum vântul nu fusese în favoarea lor. Era un mister pentru el de ce Stratton nu îi atacase încă. Era ca și când ar fi avut un motiv întemeiat să nu o facă.

Mâinile ei subțiri prinse cilindrul strălucitor al ocheanului, și ea ezită, gândindu-se parcă la diferitele utilități ale instrumentului greu. Strâmbându-se ușor și aruncându-și capul pe spate, ridică lentila la ochi. Deși la început îi fu greu să localizeze corabia, apoi

să focalizeze, refuză să-i ceară ajutor, cu un soi de încăpățănare prostească pe care el o admiră.

Apoi Tempest o văzu și icni. Măinile îi tremurau.

– Nu!

Era o rugămintă tăcută, aproape o suflare. El prinse oceanul care alunecă din mâinile ei.

– Nu se poate!

– Te asigur că așa este, spuse el, ducând la ochi cu reticență oceanul.

De când Bewick o observase pentru prima dată pe *Justice* lângă golf, Andrew refuzase să privească atent cealaltă corabie. Stratton era deja prezent în coșmarurile lui.

Cu o privire iscusită, cercetă puntea, numără tunurile, evaluează echipajul. Chiar Stratton se afla la cârmă. Și lângă el...

Fu rândul lui Andrew să înlemnească și să se lupte cu tremurul care îi amenința mâna. Lăsând oceanul jos, se uită cu ochii mijiți în depărtare, ca și cum nu ar fi putut avea încredere în instrument și acesta nu ar fi fost nimic mai mult decât o jucărie pentru copii, un caleidoscop care arăta forme și culori. Nu era însă lentila de vină. Văzuse ceea ce văzuse. Văzuse ceea ce și ea văzuse.

Pe puntea lui *Justice*, în haina lui stacojie care îi ajungea la glezne, se afla lordul Nathaniel Delamere, cu un ocean la ochi, îndreptat chiar spre ei.

Când Andrew intră în cabină, câteva clipe mai târziu, Tempest stătea ghemuită pe una dintre băncuțele din piele, privind spre apă, cu un genunchi strâns la piept. Caliban, care o însoțise de când plecase de pe punte, stătea lângă ea, cu capul în poala ei.

La început, nici câinele, nici femeia nu părură să remarce sosirea lui Andrew, dar, după o clipă, Tempest se întoarse și îi vorbi:

– Trebuie să mă duci înapoi, căpitane Corrvan. Am o datorie față de oamenii de la Harper's Hill. O datorie care *nu* presupune să fug de probleme și să-i las pe acești oameni vulnerabili pradă uneltirilor altora.

Oare și ceilalți luaseră drept curaj această bravadă care îi înăsprea vocea și o făcea să își înalțe bărbia? Oare și Cary fusese indus în eroare? Andrew putea vedea în ochii ei albaștri-verzui nesiguranța.

– Lordul Nathaniel Delamere, vrei să spui.

Când îi rosti numele, ea tresări, de parcă ar fi încercat să scape de un fior.

– Cary mi-a spus că omul te-a cerut în căsătorie.

Ea încuviință, dând din cap cu aceeași înfățișare încăpățânată, ca și cum ar fi fost gata să ofere încă un refuz.

Se întrebă dacă ea știa suficient de multe încât să înțeleagă cât de teamă ar trebui să îi fie. Erau mulți bărbați cărora le plăcea autoritatea, care doreau puterea, și mulți dintre ei abuzau de ea, fără îndoială. Însă bărbații care doreau să domine, care se bucurau când pedepseau și umileau, care râvneau la supunerea totală a altora – ah, aceia erau cu adevărat bolnavi, dar semnele puteau fi ascunse de ochii inocenți.

Întrebarea era dacă, după o viață petrecută în Indiile de Vest, cât de inocentă era Tempest Holderin?

– Poți scăpa de el dacă te măriți cu altcineva, știi asta, sublinie el, trăgând un scaun de la masă pentru a se așeza. Pielea scârțâi ușor. Cu averea pe care o ai, probabil că ai o legiune de pretendenți. Cu siguranță unul dintre ei este eligibil.

– În ultima vreme, mi se sugerează des asta. Mă tot gândesc pe cine ar trebui să accept, spuse ea, dând din mâini, arătându-se exagerat de indecisă, numărând pe degete opțiunile. Fiul unui plan-tator local, trimis în Anglia de mic copil, care nu știe nimic despre Antigua și care nu are nici o intenție să-și asume responsabilitatea față de plantația sa? Sau poate un cârciumar zelos ar fi o opțiune mai bună?

– Doar nu Gillingham? zise el, amintindu-și de fostul stăpân al lui Caesar.

Tempest lăsă mâinile în jos, iar batjocura părăsi chipul ei.

– De unde știi numele ăsta?

– M-am oprit la localul lui să beau un pahar. Așa l-am întâlnit pe... Caesar, explică el, decidând în ultima clipă să nu menționeze cioc-nirea cu Delamere, știind că dacă va aduce vorba despre comportamentul bărbatului nu va face decât să o încrânceneze pe Tempest să insiste să se întoarcă în Portul Englez. Dar Cary? sugera el. Pare un bărbat ideal pentru scopurile dumitale.

– Edward? râse ea. Imposibil! Suntem ca doi frați. Face parte din familia noastră de douăzeci de ani, de când eu și *papa* l-am găsit la docuri și l-am luat acasă.

„Așa deci“, la asta se referise Cary când spusese că familia Holderin salva sufletele pierdute... Îi stătu pe limbă să spună că sentimentele lui Cary depășiseră de mult presupusa lor legătură fraternă, dar rezistă impulsului răutăcios.

– Ai numit trei bărbați – chiar patru... Se întrerupse și făcu semn din cap în direcția corabiei *Justice*, în loc să pronunțe iar numele lui Delamere. ... care sunt, din diverse motive, neeligibili. Cu siguranță există alții pentru care nu ai obiecții.

Ea clătină din cap cu o vehemență surprinzătoare.

– De ce eviți cu disperare căsătoria, domnișoară Holderin? Înțeleg că unele femei își doresc mult asta. Faptul că ai citit-o pe domnișoara Wollstonecraft te-a făcut să privești cu atâta dezgust instituția căsătoriei?

Fu enervată de remarca lui, dar, în cele din urmă, îi răspunse:

– Și ce anume îți imaginezi că oferă căsătoria unei femei, căpitane Corrivan?

Nu se gândise mult la asta înainte, dar cu siguranță nu ar fi trebuit să-i fie prea greu să încropească o listă respectabilă de beneficii.

– O casă. Siguranță materială.

– Eu am deja aceste lucruri, așa cum cred că știi deja. Realizez că unele persoane găsesc ideea de a-și construi o casă la marginea unui imperiu destul de neliniștitoare...

– *Necorespunzătoare*, chiar, sugeră el, ridicând din sprânceană. Pentru o doamnă.

– Nu credeam că un om al mării s-ar dovedi susceptibil la astfel de prostii, continuă ea, ca și cum nu ar fi întrerupt-o. Harper's Hill este casa mea, singura mea casă, și nu intenționez s-o părăsesc. În ceea ce privește siguranța financiară, când bunicul va muri, plantația îmi va aparține, și sunt încrezătoare în potențialul ei de a-mi oferi o viață confortabilă.

Sigur că era. Plantațiile din Indiile de Vest produceau zahăr în cele mai inumane condiții pe care cineva și le putea imagina pentru a satisface pofta specific umană pentru dulciuri. Datorită acestui lucru, plantatorii se bucurau de averi extravagante. În ciuda bârfelor care se răspândiseră în Portul Englez privind administrarea

neobișnuită a plantației Harper's Hill de către Cary, bănuia că lucrurile nu erau chiar idilice, altfel ea nu ar fi fost atât de bogată.

Nu insistă asupra acestui lucru, preferând momentan să o provoace altfel.

– Dar... afecțiunea? Vocea lui deveni mai profundă atunci când ezită să pronunțe ultimul cuvânt, deși nu dorise să-l folosească drept un eufemism. Sau dragostea?

Ea râse, dar nu era nici urmă de veselie.

– O, căpitane, chiar dacă aş putea nutri astfel de sentimente, bărbații care mă pețesc nu sunt interesați de farmecele mele personale, așa cum ai subliniat chiar dumneata.

– Presupun că ești prea rațională ca să crezi în dragoste.

Ceva din cuvintele lui părură să o tulbure, dar își reveni repede.

– Prea rațională? Poate să fie ceva astfel? întrebă ea. În orice caz, datorită dragostei insist să mă întorc la Antigua. Din dragoste refuz să mă mărit.

– Deci iubești Harper's Hill, pufni el.

Nu se așteptase ca ea să manifeste acest gen de sentimentalism.

– Iubesc oamenii de acolo, îl corectă ea. Îndată ce voi avea posibilitatea legală să fac asta, am de gând s-o dovedesc cât de bine pot. Odată ce plantația va fi a mea, îi voi elibera.

Totul legat de Tempest Holderin indica energia avântată a unei reformatoare, astfel încât intențiile ei nu îl surprinseseră. Lăsând la o parte antipatia lui față de instituția sclaviei, știa totuși foarte bine cât de neobișnuite erau aceste convingeri și cum va fi percepută o astfel de acțiune de oamenii din Indiile de Vest. Nu se putu abține și o întrebă:

– De ce?

În ochii ei albaștri-verzui se citi șocul.

– Dacă pui această întrebare, domnule, atunci nu mă pot aștepta ca răspunsul meu, oricare ar fi el, să te mulțumească. Sclavia este un lucru rău, afirmă ea pe un ton sigur și pompos, ca și cum ar fi fost un predicator care vorbea de la pupitru, născută din lăcomie și din credința greșită că unii oameni merită să se afle sub jugul altora...

– Ah, desigur, o întrerupse el, tăindu-i avântul. *Liberté, égalité, fraternité* și toate astea, exclamă el, pe un ton care ridiculiza un revoluționar. Nu uita zahărul din ceai!

– Cu siguranță crezi că...

– Nu *cred* nimic, domnișoară Holderin. Știu că oamenii sunt capabili de cruzimi de nedescris față de alții și au acționat astfel de la începutul timpurilor. Dacă îți imaginezi că gestul dumitale măreț va schimba ceva...

– Va schimba *ceva*, îl contrazise ea. Cel puțin pentru oamenii de la Harper's Hill.

– Și ce se va alege de ei când vor fi liberi? întrebă el, îndoindu-se că se gândise mai amănunțit la decizia ei. Îi vei trimite înapoi în Africa? Cu siguranță știi că vor fi capturați din nou și vor fi vânduți.

– Libertatea, căpitane Corrvan, înseamnă că, în cele din urmă, vor decide singuri. Sper că vor rămâne la Harper's Hill. Intenționez să-i plătesc pe măsura muncii lor.

– Profitul dumitale va fi distrus, observă el.

Tempest ridică din umeri, așa cum numai o moștenitoare răsfățată o putea face.

– Mi s-a adus la cunoștință că multe moșii englezești au profit, deși funcționează pe un sistem similar.

– Da, recunosc el. Crescând oi, nu zahăr. Și nu prea mi-ai răspuns la întrebare, să știi. De ce ești atât de hotărâtă să faci un lucru atât de nebunesc?

– Deoarece tatăl meu iubit și-a dorit asta, spuse ea. Pe patul de moarte. Și îmi iubesc tatăl, deși oamenii se așteaptă să spun *l-am iubit*, ca și cum sentimentele mele ar fi putut scădea odată cu moartea lui. În viață, a făcut tot ce-a putut pentru sclavii bunicului meu, dar n-a putut face cel mai important lucru. Odată ce Harper's Hill va fi a mea, eu voi putea.

– Asta dacă nu te măriți înainte să o moștenești.

În acea situație, soțul avea să controleze proprietatea, atât plantația, cât și oamenii de pe ea. Dumnezeu mare, nu era de mirare că Delamere și ceilalți erau hotărâți să o forțeze să se mărite înainte să aibă șansa să risipească toți banii.

– De aceea, refuz să mă mărit. Așa cum refuz să plec.

Ca și cum voia să încheie, își încrucișă brațele la piept, ca un avocat care adusese un argument incontestabil. Deranjat de mișcare, Caliban își părăsi culcușul confortabil și se ghemui lângă Andrew, inghiontindu-i mâna pentru a-l mângâia.

Andrew înțelegea dorința ei arzătoare de a face să devină realitate visul unui tată mult iubit. Poate mai mult decât își putea

ea imagina. De aceea, știa foarte bine cât de greu îi va fi să o facă să se răzgândească.

– Cary părea să creadă că vei fi protejată de Delamere dacă vei pleca în Anglia, spuse el.

Încă îl îngrozea perspectiva de a o lua pe Tempest Holderin într-o călătorie pe care nu și-o dorea. În această privință, nimic nu se schimbase. Dar ajunseseră prea departe pentru a se putea întoarce – și nu numai în această privință.

De data asta nu-și mai dădu ochii peste cap la sugestia lui, deși era evident că fusese tentată.

– Și ți-a spus de ce?

– Nu cu exactitate, recunosc el, privind-o. Presupun că puterea de care se bucură Delamere în Antigua se datorează în mare parte mediului, astfel încât, îndepărtându-te din acel mediu...

Tempest încuviință din cap, în semn că înțelege.

– Fără îndoială, a prosperat într-un loc unde legile pot fi încălcate după bunul-plac, un loc unde bărbații s-au dovedit a fi deosebit de vulnerabili în fața șantajului sau a mitei, adăugă ea cu dezgust. Dar nu înțelegi? Acesta este motivul pentru care trebuie să rămân. Cât rău va face el la Harper's Hill dacă nu voi fi acolo s-o protejez?

– Rămâne Cary. De ce nu ar proteja el interesele bunicului dumitale?

– Așa cum m-a protejat pe mine?

Era un argument pe care nu-l putea contrazice. Pentru o clipă, nici măcar nu o putu privi în ochi.

– Ce autoritate are Delamere pentru a lua decizii privind plantația? întrebă el în cele din urmă.

– Bunicul meu și Lord Nathaniel sunt prieteni vechi. Nici asta nu ți-a pomenit Edward? Mi-e teamă că deja lordul Nathaniel are mai multă influență la Harper's Hill decât mi-aș dori. Chiar în ziua când am plecat, mi-a arătat o scrisoare de la bunicul, prin care se sugera că va primi, curând, o și mai mare influență.

Andrew încercă, dar nu reuși să găsească motivul pentru care s-ar lega o prietenie între fiul desfrânat al unui nobil și un baronet în vârstă.

– Ce fel de om este bunicul dumitale?

– Nu știu. Nu l-am întâlnit niciodată. Ca mulți plantatori, el lipsește din peisaj. În vocea ei se citi disprețul. Mi s-a părut mereu

rușinos să ai atât de puțin interes față de ceva care se află în responsabilitatea ta.

Andrew se strădui să își amintească faptul că vorbele ei nu i se adresau, deși îl atinseseră.

– După ce părinții mei s-au căsătorit, tata s-a oferit să meargă în Antigua și să preia administrarea plantației, explică ea. Bunicul a acceptat învoiala, până când fiica lui a murit aici. L-a invinuit pe tata pentru moartea ei, desigur, și, după aceea, și-a dorit chiar mai puțin să aibă de-a face cu acest loc. Asta se întâmpla în urmă cu douăzeci de ani. Nu știu de ce Edward este sigur că îmi va fi mai bine în Anglia, cu el. Am auzit că sănătatea bunicului este șubredă, iar comunicarea lui cu Harper's Hill a fost mereu sporadică. Cum poate Edward să susțină că îl cunoaște pe acest bărbat sau că îi cunoaște dorințele?

Andrew își coborî privirea asupra hărților de pe masă. Pierdea această luptă. Era timpul să schimbe tactica. Se ridică și se apropie de ea.

– Atunci poate ar trebui să consideri că fiecare minut petrecut de Delamere pe mare este un minut în care oamenii de la Harper's Hill sunt scutiți de prezența lui. Așteptă ca vorbele lui să fie înțelese pe deplin. Dacă dorești cu adevărat să-i ajuți, atunci va trebui să faci ce nenumărate femei au făcut de-a lungul secolelor. Du-ți pretendentul de nas. Văzând-o contrariată, arată spre fereastra din spatele ei și la apa care se întindea în fața sa. Departe de Antigua, peste Atlantic.

Omise faptul că, navigând spre Londra cu încărcătura prețioasă pe care Stratton se părea că o caută, Andrew va putea de asemenea să atragă *Justice* în apele deschise pe care în general le evita. *Colleen* va fi astfel în avantaj, iar Andrew ar putea, dacă și-ar dori, să profite de ocazie pentru a se răzbuna.

Aproape în șoaptă, Tempest întrebă:

– Dacă va ajunge primul în Anglia și va merge la bunicul meu...

Dacă Stratton îl va învinge iar pe mare, cum o mai făcuse?

– Mă voi asigura ca asta să nu se întâmple, jură Andrew, deși nu îi stătea în caracter să facă promisiuni și, cu atât mai puțin, să se țină de ele.

Privind în continuare pe fereastră, ea șopti:

– Dacă *nu* ne va urmări?

– O va face.

Delamere avea instinctele unui prădător. Dacă ea fugea, el avea s-o urmărească. În privința asta, Andrew nu avea nici un dubiu.

– Spre Londra!

Pe buzele ei, era numele unui loc misterios, întâlnit numai în cărțile cu povești.

Lumina soarelui îi scotea în evidență profilul: curba delicată a maxilarului, pielea translucidă, strălucirea părului. Frumusețea ei era pală, radioasă, ca o coajă de ou în lumina lumânării sau ca o pânză de păianjen atinsă de roua dimineții. Fragilă.

Fără să realizeze, își ridică mâna, degetele lui fiind dornice să-i mângâie chipul. Dar înainte să o ajungă, ea se întoarse ușor spre el. Buclele scurte îi făceau ochii să pară chiar mai mari. Când privirile li se întâlneau, el își aminti că frumusețea adevărată a lucrurilor delicate stătea, uneori, în forța lor neașteptată.

Tempest.

Nu știa dacă se referea la numele ei – sau furtuna din adâncurile ochilor ei. În acel moment, se confundau.

Ea înghiți în sec.

– Presupun că nu prea am de ales, nu?

– Nu.

Cu acest cuvânt monosilabic, se condamnă să-și petreacă eternitatea pe mare, cu ea. Aproximativ 40 de zile. Și nopți.

Cândva, cu îndrăzneala de băiat, îl întrebase pe pastor ce făcuseră oamenii de pe arcă toată ziua, în locul acela atât de strâmt, înconjurați de animalele care se lăsau, fără îndoială, pradă instinctelor lor animalice, având în vedere că fuseseră alese în perechi. Fuseseră muștruluit pentru insolența lui – sau, mai degrabă, pentru sacrilegiu? Oricum, pastorul refuzase să îi răspundă.

Totuși, Andrew avusese pe atunci o idee clară, și una chiar mai clară acum, despre modul cum un bărbat și o femeie, închiși împreună pentru șase săptămâni, ar putea fi tentați să-și petreacă timpul. De aceea niciodată nu permisesese accesul femeilor la bordul corabiei. Lăsă mâna jos.

– Știi, căpitane Corrvan, aproape că mă așteptam să sugerezi că m-aș putea salva măritându-mă cu dumneata, spuse ea.

Dacă văzuse mișcarea mâinii lui, reușise să nu se trădeze.

– Te asigur că nici nu mi-a trecut prin minte una ca asta, răspunse el zâmbind discret și clătinând din cap. Nu sunt un bărbat potrivit pentru astfel de responsabilități.

Privind prin cabină, ea se încruntă ușor. Ar fi trebuit să se aștepte la o astfel de reacție, având în vedere cu câtă mândrie își afișa ea simțul datoriei.

– Dar sigur ai multe responsabilități în calitate de căpitan al vasului.

Chiar mai multe decât își imaginase atunci când plecase de acasă, dar mai puține decât ar fi avut dacă ar fi rămas.

– Las toată munca grea în grija domnului Bewick.

Zâmbi ambiguu, apoi se întoarse și se îndreptă spre ușă.

Măcar o dată, Caliban îl urmă fără să fie chemat.

Capitolul 7

Căpitanul Corrvan nu încuie ușa în urma lui, dar pe Tempest nu o consola cu nimic acest lucru. Deoarece erau la mulți kilometri distanță de uscat, era evident că nu mai avea unde să evadeze. Chiar dacă ușa cabinei ar fi fost deschisă la perete, tot nu ar fi fost mai aproape de casă. Dar asta nu însemna că nu avea să mai încerce.

Oh, era gata să-i dea dreptate căpitanului Corrvan într-o singură privință: plecarea ei avusese un avantaj neașteptat, și anume faptul că îl atrăsese pe Lord Nathaniel departe de Antigua. În ceea ce o privea pe ea, părăsirea plantației Harper's Hill era un preț prea mare pentru o recompensă atât de mică, ca să nu mai vorbească de suma exorbitantă pe care Edward i-o dăduse căpitanului.

„Oh, Edward, Edward.“ Îl știa de-o viață, îl iubise ca pe un frate, avusese încredere în el cum nu mai avusese în nimeni, și *astfel*, se gândi ea, privind cabina de jur împrejur, era modul lui de a-i răsplăti încrederea. Cum putea crede căpitanul Corrvan că se va mărita cu un bărbat care o trădase astfel?

Cu lordul Nathaniel pe de o parte și cu imensitatea Atlanticului pe de altă parte, era cu adevărat prinsă între ciocan și nicovală. În trecut, aceste vorbe erau numai o zicală, o modalitate de a dramatiza imposibilitatea alegerii. Acum însă, era pusă cu adevărat în această situație.

Era deconcertant să se întrebe dacă va reuși să recunoască diavolul atunci când îl va întâlni. Crescuse gândindu-se la lordul Nathaniel ca la incarnarea diavolului. Dar nu ar putea diavolul să fie și periculos de atrăgător? Nu era nevoie decât de puțină imaginație pentru a și-l imagina vorbind cu un ușor accent irlandez.

Cât de multe știuse cu adevărat Edward despre bărbatul pe care îl tocmise să o răpească? Dacă fusese indus în eroare sau dezinformat? Cât de ciudat era gândul că se afla la bordul unei corăbii de pirați, de unde lordul Nathaniel încerca să o salveze, indiferent cât de dubioasă s-ar dovedi o astfel de „salvare“.

Nu, nu credea că despre asta era vorba, dar ceva legat de Stratton și de corabia *Justice* îl făcuse pe căpitanul Corrvan agitat, chiar înainte de a realiza cine se mai afla la bordul acelui vas. Oare se întâmplase ceva între cei doi? Avea oare ceva de ascuns căpitanul Corrvan?

Când căutase printre lucrurile căpitanului, descoperise lucruri intime, personale, dar nimic care să o ajute să-l cunoască mai bine pe Andrew Corrvan. Nu găsisese nimic care să o ajute să aleagă între a-l privi ca pe un răpitor sau ca pe un salvator. Își dorea, de fapt, să *nu* se mai gândească la el deloc, însă asta se dovedea aproape imposibil.

Dacă ar fi devenit ființa cu adevărat rațională așa cum dorise tatăl ei, cu siguranță nu s-ar fi simțit atrasă de acest bărbat pe care ar fi trebuit să-l disprețuiască. Chiar din salonul lui Edward, când atât ea, cât și căpitanul Corrvan se aplecaseră să mângâie câinele și mâinile lor se atinseseră, simțise că era *ceva* între ei.

În urmă cu câteva momente, simțise că acesta fusese tentat să o atingă, să-i atingă cu degetele obrazul sau cărlionții. Se temea că ar putea încerca să o facă din nou și, mai rău, se temea că ea avea să-i permită asta.

Era mai degrabă o experiență nouă pentru ea să se gândească la atențiile unui bărbat, cântărind dacă le va accepta sau nu. De patru ani tot spunea nu, dar, oricum, nimeni nu o ascultase. Vreo șase bărbați erau încă hotărâți să o facă soția lor, în ciuda refuzurilor ei. Atingerea lordului Nathaniel îi lăsase vânătăi de mai multe ori. Chiar și Edward se comporta cu un ciudat simț al posesivității din când în când – și uite unde ajunsese din cauza asta!

De când ajunsese la bordul corabiei, se trezise de două ori în brațele lui Andrew Corrvan: prima dată, când era aproape să cadă și a doua oară, când i se făcuse rău. Poate el își imagina că ea avea să fie dispusă să ajungă din nou în această situație – ori poate chiar nu ar fi ținut cont de voința ei. Se afla, la urma urmelor, la cheremul lui pe deplin. Întinsese însă mâna cu intenția de a o atinge, dar apoi se oprise. Ce fel de răpitor, de ticălos, de om fără scrupule ar face asta? Asta nu o făcea neapărat să aibă încredere în el. Știa prea bine că nu putea să se încreadă în nimeni din acel loc. Dar își dădu seama că nu se temea de el.

Se ridică, își trecu palmele peste vesta aceea albastră de lână pieptănată, aranjând-o peste curbele pe care nu fusese croită să le acopere. Destul! Dacă de acum căpitanul avea să-i permită să se plimbe

pe corabie în libertate, trebuia să folosească asta în avantajul ei, pentru că ar fi putut fi lipsită de ea în orice moment. Oricare dintre membrii echipajului de pe *Fair Colleen* s-ar fi putut arăta capabil, ba chiar dornic să-i ofere informații utile în ceea ce-l privea pe căpitanul Corrvan.

Doar din cauza circumstanțelor – la care Edward contribuise – care o forțaseră să plece din Antigua, nu însemna că trebuia să călătorească în liniște spre Anglia. Sau să ajungă acolo. La nevoie, oare nu putea să-și folosească toate farmecele, sau cel puțin averea considerabilă, pentru a-i convinge pe unii dintre marinari să se întoarcă împotriva căpitanului și să se îndrepte înapoi spre Antigua?

Totul ținea de loialitatea echipajului și de capacitatea căpitanului de a o inspira. I se părea că erau toți într-un fel de misiune. Oare toți acești oameni veniseră de bunăvoie sau erau, ca și ea, participanți nevinovați la o călătorie riscantă, gata să se răscoale? Pentru a răspunde la întrebarea aceasta, trebuia să afle ce anume îl mișca pe Andrew Corrvan.

Decise să înceapă cercetările cu domnul Beals. Datorită anilor pe care medicul îi petrecuse în compania căpitanului Corrvan, acesta părea să îi poată oferi informațiile de care avea nevoie. Faptul că era o persoană guralivă nu însemna decât că era gata să i le ofere.

Spre norocul ei, nici nu trebui să plece din cabina căpitanului, deoarece domnul Beals veni la ea.

– Ce face cea mai drăguță pacientă a mea? spuse el intrând cu un zâmbet prietenos.

– Bine, mulțumesc, îi răspunse ea sincer.

Din ușă, Beals o privi din cap până în picioare, observându-i hainele neobișnuite. În timp ce încerca să-i explice, acesta dădu din cap, aprobator.

– Mi se pare potrivit. Foarte practice. Acum, să îți vedem mâinile!

După ce le declară vindecate, îi studie ochii și o întrebă dacă are poftă de mâncare, apoi se arătă mulțumit de progresul ei.

– Ei bine, va trebui să găesc o altă scuză pentru a vă vizita, domnișoară Holderin.

– Nu aveți nevoie de scuze, domnule Beals, insistă ea. Îmi face mereu plăcere să stau de vorbă cu cineva.

Medicul îi dădu de înțeles că este de acord, dar se întoarse să plece, făcând-o pe Tempest să se așeze repede între el și ușă.

– M-am tot gândit la ce mi-ați spus în prima noapte, domnule Beals, spuse ea, privind cabina ca și când își amîntea ocazia cu plăcere. De opt ani vă aflați la bordul acestei corăbii. Câte povești minunate trebuie să fi adunat în tot acest timp!

Bărbatul se umflă în pene de mândrie.

– Aș zice că am câteva.

– Sper să împărtășiți câteva cu mine când aveți timp, spuse ea. Mi-e teamă că va fi plictisitor pentru mine să stau închisă în această cabină în următoarele câteva săptămâni.

– Ei bine, cred că aș putea..., începu el, în timp ce ea îl împingea ușor spre scaunul de la masă. Desigur, cele mai multe nu sunt potrivite pentru urechile unei tinere domnișoare, o avertiză el.

Cumva, Tempest reuși să chicotească.

– Ce păcat! Poate faceți în așa fel încât să le spuneți altcuiva, în timp ce eu trag cu urechea, sugeră ea tachinându-l, și așa cum sperase, acesta râse, se așeză pe scaun și începu curând să povestească o întâmplare care îl implica pe domnul Fleming, boțmanul, o găleată cu smoală și o capră.

Era greu să nu râzi la o astfel de poveste, care fu urmată de o alta la fel de amuzantă, care îl avea de data asta drept personaj principal pe timonierul-șef, domnul Bewick. Când încă își ștergea lacrimile, întrebă, aproape pe nerăsuflate:

– Nu aveți nici una despre căpitanul Corrvan?

– O, ba destule, recunosc eu.

De data asta însă păru mai rezervat, astfel încât povestea nu începu imediat.

– Mă întrebam numai ce fel de om este. Nu mi-am dorit această călătorie, știți, spuse ea, evitându-i privirea, și să fii la mila străinilor...

– Nu aveți de ce să vă temeți, domnișoară.

– Să mă tem? repetă ea, ca și cum gândul nu i-ar fi trecut niciodată prin minte. Cu siguranță nu. Căpitanul pare un domn, sugeră ea, dar observația ei nu făcu decât să fie aprobată cu o înclinare a capului. Mă gândeam mai ales, spuse ea în cele din urmă, sperând că nu va fi pedepsită din cauza nerăbdării ei, dacă știți ceva despre povestea dintre căpitanul Corrvan și corabia care ne urmărește, *Justice*.

Ochii domnului Beals se întunecară, ca și cum cineva ar fi închis niște ferestre.

— De ce întrebați, domnișoară?

— O, din pură curiozitate, începu ea, dar Beals observă minciuna, așa că oferi un răspuns mult mai sincer decât intenționase. Vedeți... „Am fost trădată de cineva pe care-l iubeam ca pe un frate și nu știu când îmi voi revedea casa“... căpitanul Corrvan a acceptat o sumă enormă de bani pentru a livra o încărcătură valoroasă în Anglia.

Spre surprinderea ei, Beals încuviință.

— Da. Ne-a promis tuturor partea noastră.

Așa erau plătiți marinarii, fiecare bărbat primea o parte din profit, în funcție de rang. Cumva însă, nu se așteptase ca și câștigul obținut ilegal să fie împărțit de căpitanul Corrvan. La urma urmei, și hoții aveau onoarea lor, zicea un vechi proverb.

— Venind la bordul corabiei după Caesar, am făcut pe plac persoanei care l-a plătit. *Eu* sunt încărcătura de valoare, domnule Beals.

Surprinderea i se citi acum pe chip.

— Iar pe *Justice* este un bărbat care știe asta, un bărbat care nu-mi dorește binele. Nu pot să nu mă întreb...

— Ce, domnișoară? o îndemnă el.

— Dacă nu cumva căpitanul Corrvan vrea să mă dea lui, încheie ea.

Grav, domnul Beals clătină din cap.

— Este atât de imposibil să credeți că o altă înțelegere, mult mai profitabilă, a fost acceptată de căpitanul vostru? Oare nu intenționează să facă un schimb... viața mea pentru o avere în aur?

— N-aș crede niciodată asta despre el.

— Este mereu sincer cu dumneavoastră și cu echipajul? insistă ea. De când îl cunoașteți, nu v-a ascuns niciodată nimic?

Beals se foi pe scaun, iar ea știu că atinsese o rană veche, una care încă nu se vindecase.

— Poate o afacere în care ar fi trebuit să primiți și dumneavoastră ceva?

Se părea însă că nu banii erau motivul ofensei adusă de căpitanul Corrvan. Beals clătină din cap cu și mai multă îndârjire.

— Niciodată, domnișoară. Nici un bărbat din echipaj n-a avut de ce să se plângă și tuturor le merge mai bine decât înainte. Cu cât devenea mai agitat, cu atât accentul lui din vest devenea mai pronunțat. Nu banii sunt cei care-l conduc.

— O, desigur că nu, pufni Tempest. Niciodată nu sunt banii de vină.

– Singurul motiv pentru care l-a înfruntat pe Stratton a fost din cauza tatălui său...

Tempest se aplecă mai în față, pentru a nu pierde nici un cuvânt din poveste, dar, din păcate mișcarea îl alertă pe domnul Beals, care realizează că era cât pe ce să comită o gafă.

– Nu-i dreptul meu să spun povestea asta, insistă el, după ce era gata-gata să o dezvăluie. Pot însă să vă spun asta: căpitanul Corrvan ar distruge mai degrabă *Colleen* cu propriile mâini decât să-l ajute pe Stratton și banda lui de pirați, indiferent de cât l-ar fi plătit.

Seriozitatea lui era surprinzător de convingătoare. Însă curiozitatea ei nu fusese satisfăcută. Indiferent de motivul urii dintre Andrew Corrvan și căpitanul Stratton, gândul că ar fi putut fi prinsă la mijloc nu-i făcea plăcere.

Domnul Beals se ridică de la masă și se îndreptă spre ușă.

– Înainte să plecați, strigă ea, mi-ați promis că-l pot vizita pe Caesar. E bine?

– Năzdrăvanul acela e bine, spuse medicul zâmbind cu blândețe. O să zic că ați întrebat de el și vedem ce se poate aranja.

– Domnule Beals? Mâna lui ezită pe clanță. Iertați-mă că pun atât de multe întrebări, spuse ea. Sper că nu v-am jignit.

– Nu, spuse el, deschizând ușa cabinei. Având în vedere circumstanțele, e de-nțeleș curiozitatea dumneavoastră. Dacă vreți însă să aflați mai multe, va trebui să-l întrebați direct pe căpitan.

– Desigur, se învoi ea, deși nu avea nici o intenție să facă asta. Avea să se gândească la alt plan.

În dimineața următoare, devreme, se aventură iar pe punte. Câțiva marinari erau ocupați cu diverse sarcini. La cârmă se afla un bărbat de vârstă a doua, cu chipul bătut de vânt, care privea concentrat la orizont. Presupuse că era domnul Bewick. Căpitanul Corrvan nu era prin apropiere.

Sperând că va părea că ieșise să ia numai o gură de aer, trecu pe lângă timonierul-șef și-l salută cu o mișcare a capului. Pe drum, mai întâlnește doi marinari care manevrau velele sub supravegherea botmanului scoțian.

– Bună dimineața, domnule Fleming, începu ea. Deranjez?

Unul dintre marinari pufni.

— Suficient, Hackett, spuse Fleming tăios înainte să se îndepărteze, făcându-i semn lui Tempest să-l urmeze. Ce doriți, domnișoară Holderin?

O briză neașteptată umflă cămașa ei împrumutată, și brusc fu mulțumită că nu purta rochia de muselină, care ar fi dezvăluit mult mai mult decât forma brațelor. Vântul umflă și velele, pe acelea care erau deja ridicate., multe dintre ele fiind strâns legate.

— N-am călători mai repede cu mai multe vele, domnule Fleming? întrebă ea, vrând să ofere un aer inocent curiozității ei. Credeam că viteza este esențială.

I se părea ca și cum nu încercau cu adevărat să se îndepărteze de *Justice*. Se întoarse discret pentru a privi în urma lor, dar, la fel ca înainte, nu văzu nimic altceva decât apă.

— Ordinele căpitanului, îi spuse Fleming.

Ar fi trebuit să se gândească la faptul că acesta avea să fie răspunsul preferat al tuturor, indiferent de întrebare.

— Acum vă sfătuiesc să vă întoarceți în cabină, domnișoară, continuă el. Nu-i înțelept să umblați de colo-colo.

Vru să-l mustre. Nu-și dorea sub nici o formă să își petreacă următoarele săptămâni încuiată ca o încărcătură în cală. El și ceilalți bărbați urmau să fie nevoiți să se obișnuiască cu prezența ei. Însă domnul Fleming se întorsese deja la post.

Așa deci, cineva nu voia ca ea să-și vâre nasul? Asta însemna că era ceva din trecutul căpitanului Corrvan care nu trebuia descoperit, iar ea era hotărâtă să afle ce anume. Numai atunci avea să decidă dacă putea sau nu să aibă încredere în el.

De aceea, câteva zile mai târziu, se întâmplă ca Timmy Madcombe să o găsească aproape de cabinele marinarilor, pe puntea inferioară. Tresări atunci când închise ușa în urma lui. Tempest reușise să arunce un ochi înăuntru: rânduri de cușete puse una peste alta, multe pline de mormane neidentificate ce sforăiau.

— Vă pot ajuta, donșoară?

— Da, Timmy. Nu fusese el prima opțiune pentru a pune întrebări, căci se îndoia că băiatul se afia la bordul corabiei suficient de mult timp pentru a ști ceva folositor, însă, în ciuda timidității lui în prezența ei, avea reputația, printre cei din echipaj, ca fiind gură spartă, iar ea nu prea avea de ales. Îi zâmbi și se corectă:. Ăăă, presupun

că trebuie să mă adresez cu domnul Madcombe. Nu sunt încă obișnuită cu regulile de pe vas.

Pe chipul lui se citi confuzia.

– Cum doriți, doamnă...ăăă, donșoară.

– Mă bucur că am șansa să-ți mulțumesc că mi-ai împrumutat hainele.

O privi neliniștit, roșindu-se până la rădăcina părului.

– Pentru nimic, donșoară. O clipă de tăcere. Căutați... ceva anume?

– O, voiam doar să mă familiarizez cu corabia. E vreo problemă?

Îi zâmbi din nou, dar de data asta cam afectat, căci îl făcu pe Timmy să se dea un pas în spate.

– Nu, sigur că nu, insistă el, lovindu-se de perete. Numai că... ei bine, marinarii nu-s obișnuiți cu prezența femeilor, donșoară. Dacă vreți să hoinăriți, s-ar putea să auziți sau să vedeți lucruri care nu se cuvin.

Ah, acum ajungea undeva. Făcu ochii mari și își dori să se fi putut înroși la comandă.

– O, vai! Nu m-am gândit la asta... Este ceva ilicit la bord? întrebă ea, vorbind în șoaptă.

– Ili-cit? Pronunță cu neîncredere cuvântul și, în cele din urmă, clătină din cap, deși nu reuși să înțeleagă ce vruse să spună. Nu știu, donșoară. Voiam numai să zic că poate nu v-ar plăcea să auziți bărbații înjurând. Se chinuie să n-o facă atât de des sus, explică el arătând spre puntea superioară, de teamă c-ați putea fi prin apropiere. Aici jos însă, uneori e foarte rău.

– Oh! Nu reuși să-și rețină dezamăgirea din voce. Da, desigur. Credeam că te-ai referit la faptul că pe corabie căpitanul Corrvan duce ceva ilegal. Ai ști, nu, dacă ceva nu ar fi în regulă?

– Donșoară?

– Vreau să spun că pari un tânăr atât de onest, îl flată ea. Presupun că te-ai opune dacă ți s-ar cere să faci ceva greșit.

– Puțin probabil, insistă el, iar ea se întrebă dacă el avea părerea asta despre activitatea ilegală sau despre faptul că i s-ar fi putut opune. Acum, dacă mă scuzați, donșoară, începe tura mea.

O ținu așa mare parte din săptămână. Întrebările ei erau toate primite cu suspiciune. În cel mai fericit caz, i se răspundea pe jumătate.

Nu obținuse nici o informație despre trecutul lui Andrew Corrvan. Primise numai frânturi amăgitoare despre prezentul lui.

Într-o seară, cina îi fu adusă de nimeni altul decât Caesar, care lucra acum, alături de Greaves, în cambuză și dădea dovadă de ceva talente culinare. Băiatul părea bine și fericit și îi confirmă imediat faptul că îi datora căpitanului viața deoarece îl salvase nu de cruzimea stăpânului, deși avusese parte de asta, ci de violența unui client furios.

Andrew Corrvan fusese gata să încalce legea, se pare, dar nu tocmai – sau nu numai – în modul în care își imaginase ea la început.

Această nouă descoperire privitoare la caracterul lui îi fu confirmată în după-amiaza următoare când aproape că dădu peste tâmplar, domnul Ford, care repara o secțiune din balustradă, avariată de un butoi cu praf de pușcă ce se desprinsese și aproape se rostogolise peste bord. Deși era răcoare, acesta nu purta nimic pe cap, era dezbrăcat până la brâu și transpira din cauza efortului depus.

Imediat ce realizează prezența ei, bombăni și își trase cămașa rapid peste cap. Ea reuși totuși să observe labirintul de cicatrici de pe spate, amintirile unei biciuiri care probabil era să-l coste viața.

– Scuzați, donșoară, spuse el, dar nu suna deloc a scuză. Își dădu seama că ea îl văzuse.

După o clipă, se întoarse la muncă, aparent decizând că ea nu intenționa să se apropie.

– Trebuie multă pricepere, spuse ea privind-l.

– Așa este, recunosc Ford fără să o privească.

– Eu... mă întrebam când te-ai alăturat echipajului de pe *Fair Colleen*, domnule Ford.

Deși își dorea cu ardoare să găsească pe cineva care să îi poată spună ceva despre Stratton și *Justice*, în același timp se ruga ca răspunsul lui să fie o dată recentă, cel puțin mai recentă decât acele cicatrici. Nici marinarii, nici sclavii nu erau străini de șfichiul biciului, dar ea spera ca acele cicatrici să fi fost dobândite pe pământ, nu pe mare. Nu sub supravegherea căpitanului Corrvan.

– De ce întrebați, donșoară?

Tempest privi pe punte. Înainte să ajungă pe vas, nesiguranța fusese un sentiment necunoscut ei, dar acum, cu fiecare zi, devenea din ce în ce mai familiar.

– Eram... numai curioasă, să spunem.

– Curioasă? repetă el.

Tempest ezită.

– Adevărul este că încerc să aflu câte ceva despre corabia care ne urmărește. Umblă zvonul că s-a întâmplat ceva între căpitanul lor și al nostru.

Se aștepta să i se spună încă o dată să-l întrebe pe căpitanul Corrvan, dar, de data asta, tăcerea fu răspunsul la întrebarea ei.

– M-am imbarcat în urmă cu doi ani, spuse el în cele din urmă, jucându-se cu lama instrumentului pe care îl avea în mână. În Barbados.

– Acolo ai învățat să lucrezi cu atâta măiestrie?

– Nu, donșoară. Scuturându-și mâinile de praf, se ridică în sfârșit și rămase în fața ei. Sunt din Charleston. *Stăpânul* meu – cuvântul fu rostit cu atâta vehemență, încât nici nu ar fi trebuit să vadă cicatricile pentru a realiza ce fel de stăpân fusese; în plus, având în vedere tenul deschis la culoare al lui Ford, putea ghici că relația dintre ei fusese de sânge, nu numai de robie – m-a pregătit să fiu tâmplar. Mă închiria, îmi fura ce câștigam. Nu mi s-a părut cinstit, așa că am fugit. De două ori. Când nu m-a putut convinge să nu încerc iar, a decis să mă trimită pe plantația lui din Barbados și să mă învețe o lecție pe care să n-o uit.

Tempest se gândi că un gest mai omenos ar fi fost să-l fi omorât. *Stăpânul* lui nu fusese, evident, interesat de omenie.

– Acolo l-am întâlnit pe căpitan și am decis să plec pe mare, conchise Ford.

– Înțeleg. Își aminti ceva ce îi spusese domnul Beals. Deci acum ești un om liber?

El miji ochii.

– Dacă nu-s, curând nu va mai conta oricum. Căpitanul zice că ne îndreptăm spre Anglia, și mi s-a spus că acolo nu sunt sclavi.

– Așa este, recunosc Tempest.

O dată tatăl ei îi explicare complexitatea regulilor lordului Mansfield, conform cărora pe pământ englez, nici un om nu putea fi sclav. Realizând că Ford îi spusese mai mult decât ar fi trebuit, chiar dacă nu ceea ce întrebasese ea, se scuză și se întoarse în cabină, simțind un sentiment asemănător vinei când realizează că dorința ei de a schimba destinația lui *Fair Colleen* ar putea avea ca efect schimbarea în rău a vieții domnului Ford și, poate, a lui Caesar.

La cină, analiză ce aflase în urma efortului ei din acea săptămână. Știa acum fiecare cotlon al vasului *Fair Colleen* sau *Colleen*, așa cum bărbații insistau să o numească, ca și cum frumusețea ei ar fi putut fi dezbătută. Toate numele porturilor pe care le auzise pomenite erau porturi din Indiile de Vest și se părea că această călătorie transatlantică era o raritate. În general, echipajul se comporta ca și cum ar fi fost mulțumit. Oamenii căpitanului Corrvan păreau să-l placă. Cina în cambuză. Juca cărți cu ofițerii. Ba chiar se oferea să stea de cart pe timp de noapte. În plus, cel puțin de două ori, ajutase un sclav să scape de stăpânul lui – o crimă de nedescris în lumea lui Tempest, deși nu era de aceeași părere.

Atunci ce se întâmplase? Și ce legătură avea căpitanul Stratton cu toate acestea?

Cu fiecare zi ce trecea, se îndepărta tot mai mult de casă. Trebuia să se decidă dacă era dispusă să meargă înainte sau dacă intenționa să găsească o cale să se opună. Totul părea să atârne de caracterul bărbatului care se afla la cârma vasului. Dacă acțiunile din trecut ale lui Andrew Corrvan i-ar putea influența decizia, atunci avea să facă tot ce îi stătea în puteri să afle totul despre el.

În ciuda insistențelor tuturor că numai căpitanul putea răspunde întrebărilor ei, era convinsă că mai era o persoană pe corabie care știa adevărul. Acel bărbat era domnul Bewick, timonierul-șef taciturn de care se părea că toți cei de pe vas se temeau oarecum.

Tempest se ridică de la masă. În seara asta, venise vremea să fie curajoasă.

Capitolul 8

– Cum se descurcă noul băiat de cabină, căpitane?

Încruntat, Fleming se prefăcea concentrat asupra mâinii sale în timp ce vorbea. Andrew știe imediat că nu era vorba despre Caesar.

– Am terminat, spuse el, punând cărțile jos.

Ford și Beals ridicară privirea de la cărți, surprinși de sfârșitul brusc al jocului. Dar Andrew nu mai putea asculta încă un comentariu obscen despre efectul plăcut pe care îl aveau pantalonii lui Timmy Madcombe pe fundul lui Tempest Holderin.

Ce nebună ar fi defilat pe corabie îmbrăcată în pantaloni bărbătești, punând întrebări perfide? Și ce fel de căpitan ar fi permis asta? O nebună, se gândi el, care voia răspunsuri, și genul de căpitan care se gândea cine i le-ar putea furniza.

– Stai, căpitane, începu Fleming, încercând să-l împace, însă incapabil de a-și îndepărta cu totul rânjetul de pe fața pistruiată, nu voiam să...

Andrew se săturase. Cabina micuță a boțmanului părea ca o cușcă, iar el simțea nevoia să se elibereze.

– Îl voi trimite pe domnul Bewick să termine mâna mea, spuse el, ridicându-se de la masă. Noapte bună, domnilor!

– Noapte bună, domnule, spuseră ceilalți în timp ce el ieși și străbătu coridorul spre scara cea mai apropiată de cârmă. Înainte să scoată capul spre puntea de sus, auzi voci. Dacă își înclina capul într-o parte, putea vedea spatele timonierului-șef și silueta mai subțire a tânărului Madcombe alături.

– Voiam să-ți mulțumesc pentru rolul jucat în salvarea lui Caesar din acel loc oribil. Recunosc vocea lui Tempest, în ciuda zgometelor vasului.

Bewick mormăi drept răspuns, și, deși nu auzi, o realizează din modul în care își ridică umerii.

– Doriți ceva, donșoară?

– Întâmplarea face să vreau ceva. Se lăsă o clipă de tăcere. Răspunsuri. Domnul Beals mi-a dat de înțeles că există un trecut mai puțin fericit între căpitanul Corrvan și căpitanul lui *Justice*. Este adevărat?

Deloc subtilă. Ei bine, de la Bewick nu va afla niciodată nimic.

– Va trebui să-l întrebați pe căpitan, donșoară.

– O idee bună. Putu auzi indignarea din vocea ei. Asta dacă aş apuca să-l văd vreodată.

– Tura de noapte, explică Timmy cu o reținere care nu-l caracteriza.

Bewick aprobă, din cap, spusele băiatului. Se părea că bărbatul ascultase sugestia lui Andrew și-l pregătea pe Timmy la cârmă. Apoi spuse:

– La culcare cu tine, băiete, îi ordonă cu blândețe timonierul.

Așteptându-se să fie descoperit în orice moment de băiat în timp ce cobora, Andrew ascultă pașii și se relaxă doar când îi auzi plecând spre scările care dădea spre proră. Apoi liniște. Mușchiî gambei începură să-l doară și se ridică mai mult pe scară, întrebându-se dacă și ea plecase.

– Da, e adevărat, îl auzi pe Bewick recunoscând în șoaptă. Dar Geoff n-ar fi trebuit să spună asta.

Andrew înțepeni, așteptând.

– Ce s-a întâmplat?

– În urmă cu 20 de ani, Stratton a încercat să facă pe dracu-patru – iertați-mi expresia, donșoară – ca să o scufunde pe *Colleen*. Aproape a reușit.

– În urmă cu 20 de ani? Dar căpitanul Corrvan era pe-atunci doar un copil.

– Da. Când a devenit bărbat, a decis să-l facă pe Stratton să plătească. De atunci îl urmărește peste tot.

– Dar de ce? Sigur nu are legătură numai cu faptul că a avariat corabia. O clipă de tăcere. Domnul Beals a spus ceva despre tatăl său.

– Dacă doriți să știți mai multe, va trebui să...

– Să-l întreb pe căpitan, încheie ea. Da, știu.

Cu un oftat exasperat, se ridică și, după sunete, se scutură. Își putea imagina cu ușurință mâinile ei mici, albe, scuturând turul pantalonilor din piele de căprioară.

– Ei bine, o avea el o problemă cu căpitanul Stratton, dar nu înțeleg cum de se așteaptă ca voi toți să-l urmați. Nimeni n-a fost tentat vreodată să...

– Știu ce ați încercat zilele astea, donșoară Holderin, o întrerupse Bewick. E periculos să încercați să convingeți marinarii să se răzvrătească împotriva căpitanului lor. Mai bine renunțați! Echipajul lui *Colleen* n-are nici un motiv să se plângă.

– Nu-s atât de sigură, domnule Bewick, deoarece acum, în loc să urmărim *Justice*, *Justice* ne urmărește pe noi.

Bewick ezită un moment și spuse numai atât:

– Da.

Ea oftă iar, exasperată.

– Presupun că este timpul să-ți urez noapte bună, domnule Bewick.

– Noapte bună, donșoară.

Andrew așteptă până când sunetul pașilor ei dispăru înainte să urce scara. Pe punte începuse să se lase întunericul, în timp ce ultimele raze ale soarelui părăseau cerul. Albastrul strălucitor al Mării Caraibelor fusese de mult înlocuit de griul rece al apelor Atlanticului.

Deși se mișcase încet, se pare că Bewick îi simțise prezența.

– Chiar mă întrebam când aveți să ieșiți.

– Știai că sunt aici?

– Da. Treapta de jos scârțâie, adăugă el după o clipă. Mereu scârțâie.

– De ce i-ai spus? întrebă Andrew după o clipă.

– Are dreptul să știe. Și dacă o veți lăsa să umble hai-hui și să pună întrebări, cine știe ce mai aude. Sau face. Am zis mereu că femeile sunt un pericol la bord.

– Da, ei bine, faptul că această femeie se află la bord înseamnă că vei ajunge și tu iar acasă – și cu destui bani încât să și rămâi, dacă asta îți dorești.

Bewick păru să se gândească la asta.

– Și atunci cine va mai avea grijă de *Colleen*?

Andrew scoase un râset lipsit de umor – era o glumă veche, pe care i-o făcea mereu.

– În cabina lui Fleming se joacă cărți. I-am lăsat fără un om când am venit să te înlocuiesc.

Măinile noduroase ale lui Jeremiah Bewick nu se clintiră de pe cârmă, ferme ca de obicei, ca și cum nu ar fi renunțat niciodată.

– Dar cred că trebuie să te rog să mai rămâi puțin la post, continuă Andrew. Am ceva de rezolvat înainte.

– ‘Nțeles, căpitane.

Încuviințând din cap, Andrew se îndreptă spre puntea superioară.

După aproape două săptămâni, timp în care încercase să scape de confruntarea inevitabilă și de tentația incontestabilă, venise vremea să se întoarcă în cabină.

Însoțită de Caliban, Tempest cobor scările care duceau spre cabina căpitanului. Înainte să poată aprinde lampa, Caliban lătră o dată și se ghemui, pentru ca în clipa următoare să înceapă să sforăie. Atât îi ținuse de urât.

Lampa revărsa lumina aurie în toată încăperea, făcând cerul de afară să pară mult mai întunecat. În câteva momente avea să sune clopotul, anunțând schimbarea de tură. Poate ar fi trebuit să-l aștepte pe căpitanul Corrvan pe punte. Dar la ce bun? Niciodată nu i-ar spune adevărul.

Cu un strigăt înăbușit de frustrare, lovi cu palmele tăblia plină de hârtii a biroului. Mișcarea dislocă o carte grea, care căzu pe podea, evitându-i la limită picioarele. Volumul de Shakespeare. Cum nu avea deloc chef să citească, era pe punctul de a-l pune înapoi pe raft când, dintre pagini, văzu ieșind colțul unei hârtii împăturite. După un moment de ezitare, așează cartea pe masă, o deschise acolo unde se afla hârtia și descoperi o scrisoare fără adresă, numai cu un nume.

Ținu cartea deschisă cu vârful degetelor și ridică scrisoarea cu cealaltă mână. Pe partea exterioară scria *Andrew*, cu litere delicate, cu siguranță feminine. Indiferent de conținutul scrisorii, cu siguranță era ceva care îl interesa pe căpitan, căci scrisoarea fusese împăturită și despăturită de atâtea ori, că marginile erau ca ale cărții, uzate și moi. Oare ce cuvinte citise și răscitise de atâtea ori...?

– Ai găsit ceva interesant, domnișoară Holderin?

Brusc fu înconjurată de căldura lui Andrew care, cu trupul lui solid, o ținea ținută lângă masă. Fusese prea absorbită de carte și de scrisoare pentru a-l auzi intrând și, desigur, Caliban nu scosese nici un sunet de avertizare.

O mână lată, cu bătători, lovi masa, făcând instrumentele să se miște, în timp ce cealaltă se întinse pentru a lua scrisoarea din mână ei.

– Ce dracu' crezi că faci?

În ciuda cuvintelor lui furioase, vocea lui părea periculos de blândă. În urma lor, ușa cabinei se închise.

O clipă îndelungată, nici unul dintre ei nu se mișcă. Tempest închise ochii. Îi putea auzi respirația, în ciuda zgomotului furios al inimii ei, iar apoi un mârâit amenințător.

– *Et tu*, Caliban? râse Andrew sec.

Cu toate astea, se dădu un pas în spate. Odată eliberată, Tempest se îndepărtă rapid câțiva pași, punând între ei masa și câinele. Pentru o secundă, se gândi chiar să iasă din cabină. El nu se mișcă și nu dădu nici un semn că ar încerca să o împiedice, însă aparenta lui indiferență nu era de ajutor. Amândoi știau că nu avea unde să se ducă.

– Nu a-am încercat să î-îmi bag nasul, se bâlbâi Tempest, simțind o nevoie disperată să umple tăcerea.

– Ah, dar ai făcut-o. Ai pus întrebări fiecărui membru al echipajului. Ea făcu ochii mari, iar lui i se păru amuzantă reacția ei. Domnișoară Holderin, pe corabia asta nu se întâmplă nimic fără știerea mea.

Cu capul aplecat într-o parte, Caliban îi privea când pe unul, când pe celălalt, ca și cum privea un meci de scrimă între doi competitori pricepuți.

Punând biletul înapoi în volumul de Shakespeare, Andrew se întoarse de la masă. Apoi, cu gheata, trase un scaun și se așeză, ca și cum voia să-i dea o dovadă în plus că nu era un gentleman.

– Ai acum șansa, spuse el aruncând cartea pe masă și arătând spre scaunul din fața lui. Întreabă-mă! Asta dacă ești convinsă că ești pregătită pentru răspunsuri.

Se lăsă pe spătarul scaunului și-și puse călcâiele pe marginea mesei, cu gleznele încrucișate, ca și cum s-ar fi simțit în largul lui.

Pe de altă parte, Tempest părea că ar fi înțeles avertismentul lui. Dacă ar fi purtat fustă, ar fi aranjat-o acum nervoasă, în timp ce se așeza pe scaunul indicat de el. Caliban, potaia trădătoare, veni și-și vârî capul în spațiul strâmt dintre genunchii ei și scaun, un gest care păru cumva să-i redea încrederea, căci, în clipa următoare, își ridică privirea spre el și spuse:

– Domnul Beals mi-a zis, iar domnul Bewick mi-a confirmat, că dumneata și căpitanul Stratton aveți un fel de istorie comună.

– Asta nu este o întrebare, domnișoară Holderin, sublinie el, cu un zâmbet forțat. Nu, niciodată nu ar fi trebuit să o invite să-i răscolească trecutul și să scormonească prin amintirile îngropate acolo. Dar da, așa este.

Se aștepta la o replică acidă, dar aceasta nu veni. În schimb, Tempest păru prudentă, iar el regretă acum că o înspăimântase, însă nu la fel de mult precum regreta că descoperise mirosul de iasomie al părului ei. Cum de era posibil, după aproape două săptămâni petrecute pe mare? Oare avea acum în sânge miresmele dulci ale insulei?

– Tatăl meu construia corăbii, spuse el în cele din urmă. Cel mai bine era să înceapă cu începutul. În Cork. *Fair Colleen* a fost ultima lui corabie. Compania care a comandat-o i-a cerut tatălui meu să o ducă la Londra. Nu voi uita niciodată cum stăteam pe doc, făcându-i cu mâna, în timp ce el pleca în această mare aventură la care râvnise de mult timp.

În ciuda faptului că se căsătorise, tatăl lui nu se așezase niciodată cu adevărat la casa lui, iar fiul lui Patrick Corrivan nu putea să nu-i calce pe urme. Oare Tempest va înțelege avertismentul din cuvintele lui?

Deși băgase de seamă, nu-i arată asta.

– În acele zile, Stratton încă stătea la pândă în nordul Atlanticului, în Canalul Mânecii. Andrew privea atent la creștăturile din ghetele lui de piele moale, luptându-se cu tentația de a privi spre mare – sau spre ea. Probabil că își dorea vasul *Colleen* drept premiu, deoarece nu avea nici o încărcătură la bord. În apele de suprafață de pe coasta Cornwall a avut loc o confruntare, iar corabia a fost suficient de avariata încât să se scufunde. Numai că nu s-a scufundat. Cea mai mare parte a echipajului a supraviețuit, însă tata a murit.

Tempest icni încet. Din compătimire, se gândi el. Apoi însă ea insistă:

– Și după aceea ce s-a întâmplat?

– După o vreme, proprietarul vasului a venit la Cork pentru a-și prezenta condoleanțele. Atunci locuiam cu bunicul meu.

– Alastor Mitchel.

El o privi mirat.

– De unde...?

Dar ea privea cartea pe care el o aruncase pe masă, iar întrebarea primi răspunsul înainte să fie pusă.

– În ciuda pierderii tatălui meu, am avut o copilărie fericită. Bărbatul de la compania navală mi-a scris de câteva ori. M-am gândit de foarte puține ori la asta. Apoi... Întinzându-se după volumul lui Shakespeare, scoase scrisoarea, o deschise și i-o întinse. M-am trezit într-o dimineață și am găsit acest bilet pe pernă.

Îi remarcă ochii trecând rapid peste hârtia care îi stârnise curiozitatea cu câteva minute înainte. Oare conținutul scrisorii avea să o dezamăgească? Erau numai câteva cuvinte, imprimate de multă vreme în memorie.

Dragul meu băiat,

Eu și Daniel am plecat la Londra să ne căsătorim. Vom trimite după tine cât de curând posibil.

Mama ta care te iubește

Degetele ei planară asupra cernelii șterse, dar nu atinseră cuvintele.

– Și a făcut-o? Adică, a trimis după dumneata?

– Da, răspunse el în timp ce luă scrisoarea fără să se uite la ea și o împături la loc. Apoi, la scurtă vreme, am fost trimis la școală.

Simți o durere în piept, de parcă pierderea aceea de demult și durul teribil de casă erau răni noi. De ce nu aruncase scrisoarea până acum? De ce o citise noapți la rând, după ce ceilalți băieți adormiseră, ca și cum o bucată mototolită de hârtie l-ar fi putut duce înapoi într-un loc și un timp înainte ca acele cuvinte să fie scrise?

Ceva din expresia feței ei îi atrase atenția.

– Ce este?

– Vocea dumitale. În tot timpul ăsta mi s-a părut că nu vorbești deloc ca un irlandez, dar în seara asta...

Râse fără umor.

– M-am străduit mult să nu vorbesc ca un irlandez, domnișoară Holderin. Elevii englezi pot fi foarte cruzi.

Din când în când, în anumite momente, renunța intenționat la accentul lui studiat cu grijă. În seara asta, însă, se întâmplase fără să realizeze, ca și cum simpla amintire a rădăcinilor lui ar fi putut

restabili cine și ce fusese cândva, ca și cum, în prezența ei, putea fi el însuși.

Ce gând protest!

Pe chipul ei groaza se amesteca cu mila, dar el făcu abstracție și continuă:

– Îndată ce a fost posibil, am revendicat *Colleen* și am fugit pe mare. Pe atunci Bewick era stăpânul ei, dar m-a lăsat să fiu căpitan. Încă o face, deși Dumnezeu știe că n-ar trebui. Eram hotărât să răzbun moartea tatălui meu, așa că am plecat pe urmele lui *Justice*. Am urmărit-o de-a lungul Atlanticului, am încercat să-l provoc pe Stratton de mai multe ori, dar mi-a scăpat mereu...

Realiză că se întrerupsese numai când ea îl îndemnă:

– Și apoi?

– Și apoi... nu mi-a mai scăpat. L-am încolțit într-un loc aproape de coasta Montserrat și a fost prins în ape mici, locul lui preferat unde să se ascundă. Tunurile lui *Justice* au făcut o gaură în *Colleen*, iar Stratton ar fi putut profita de asta, dacă ar fi vrut. Ochii lui albaștri-verzui erau larg deschiși. Doi bărbați au murit. Unul și-a pierdut picioarele. Asta s-a întâmplat în urmă cu șapte ani.

În liniștea care se lăsă, o putu auzi cum respira din greu.

– Și de atunci îl tot vânezi?

Andrew își coborî picioarele pe podea și impinse scaunul. Surprins de sunet, Caliban scheună, deși nu-i era caracteristic.

– Da.

Tempest se aplecă în față, privindu-l în ochi, peste masă. Teama pe care cândva o văzuse în ochii ei dispăruse.

– Acum vrei să te lupți iar cu Stratton, spuse ea rar, ca și cum încerca să înțeleagă adevărul din spatele cuvintelor. Îl ademenești în ape adânci. Se ridică și se îndreptă spre biroul lui, în timp ce lumina lămpii trimitea scipiri aurii pe cărlionții ei, iar pantalonii lui Timmy i se mulau provocator pe curbele feselor. Și pentru asta mă folosești drept momeală.

Oare constatând asta avea să se roage de el în lacrimi? Sau se va enfuria? În schimb, ea îl privi cu oarecare compătimire.

– Mama a murit când aveam numai trei ani. Vorbea în șoaptă, ca și cum nu i se adresa lui. Poate că nici nu o făcea. Singurele mele amintiri cu ea sunt cele create ca urmare a poveștilor tatei. Am trăit mereu numai pentru el și i-am promis că voi face tot ce pot pentru

a-i îndeplini visul. Se întoarse și-l privi, însă ochii ei erau ascunși în întuneric. Înțeleg deci impactul puternic pe care un părinte îl poate avea asupra copilului său. Înțeleg cu adevărat. În ciuda umbrei, știa că îl cercetează, căutând răspunsul la o întrebare pe care încă nu i-o adresase. Dar ceea ce faci... Clătinând din cap, pași ezitant în față. Este egoist și iresponsabil.

– N-am avut niciodată pretenția că ar fi altfel, spuse el, ridicându-se. Dar să înțeleg că dumneata ești altruistă pentru că trăiești visul altcuiva?

Adevărul din cuvintele lui o făcură să își ridice bărbia cu o atitudine arogantă.

– N-a fost iresponsabil să rămâi captivă pe o corabie fără posibilitatea de-a te întoarce la oamenii care depindeau de dumneata? o provocă el. Fără să mai zic de cât de al dracului de periculos este să defilezi pe aici îmbrăcată în pantaloni de bărbat și zâmbind tuturor, încercând să-mi convingi echipajul să se răzvrătească! Egoist? Iresponsabil? Cu fiecare cuvânt, se apropie de ea, până când ajunseră față în față. Tempest nu păru că ar vrea să dea înapoi. Da, șopti el, plecându-și capul pentru a o putea privi în ochi de la același nivel. Diferența este că eu o recunosc!

Tempest își strânse buzele, cu o expresie pe jumătate încruntare, pe jumătate bosumflare. Pentru că nu voia să o audă răspunzându-i, dar și pentru că voise să facă asta din momentul în care o întâlnise, se apropie de ea și o sărută.

Indiferent la ce s-ar fi așteptat – rezistență, respingere, o palmă peste față –, cu siguranță nu era atingerea mâinilor ei care alunecă în sus pe cămașă, îl prinseră de reverele hainei și-l traseră mai aproape. Ridicându-și mâinile pentru a-i cuprinde capul, îi mângâie bărbia, iar ea își depărtă buzele pentru ca el să-i poată simți căldura delicată atunci când gemu cuprinsă de sărutul lui.

Îndată ce limbile lor li se întâlniră, Caliban ieși din culcușul lui de sub masă, încurcându-se printre picioarele lor unde se așează, lățimea coapselor lui despărțindu-i. Deși deloc convins, Andrew întrerupse sărutul și respiră adânc pe nas pentru a-și regăsi echilibrul. Parfumul ei îi inundă nările. „O adevărată domnișoară englezoaică ar mirosi a trandafiri, nu a flori exotice.” Tempest Holderin nu era însă o domnișoară englezoaică obișnuită.

Odihnindu-și fruntea de a ei, șopti:

– A fost... „Tentant... incitant.“

– Nechibzuit, încheie ea.

„Și asta.“

Mâinile ei dădură drumul hainei.

– Instinctele lui Caliban sunt adevărate, spuse ea.

După ce îi despărțise, câinele se ridică din nou în picioare, plimbându-se până la ușa cabinei și înapoi, ca și cum ar fi încercat să scape de tensiunea dintre ei.

– Aproape m-ai răpit și acum mă folosești pentru a atrage un pirat în ape deschise ca să-l omori și să-i scufunzi vasul...

– Atunci când se va duce la fund, îl va lua și pe Delamere cu el, îi reaminti Andrew.

– Ar trebui să țip, să mă cert... ceva, orice, continuă Tempest ca și cum nu-l auzise. Cu pași nesiguri, se îndreptă spre scaun și se așează. Să nu te sărut. Privi în direcția lui. Dar eu...

El clătină din cap. Așezându-se pe scaunul din fața ei, trase din nou cartea grea spre el.

– Țipă, dacă asta îți dorești. Ai tot dreptul. Nu te-ngrijora însă din cauza sărutului, fetițo. Un pas mic, greșit, nu va schimba poveștile noastre. Au fost scrise cu mult timp în urmă.

Ea zâmbi nesigură, ca și cum încerca să-și dea seama dacă glumea sau nu.

– De Shakespeare, presupun?

– Desigur. De exemplu, a dumitale. O fată inocentă trăiește pe o insulă fermecată cu tatăl ei magician.

– Tata n-a fost magician, protestă ea. Dacă ar fi fost, mama n-ar fi murit. Nici el n-ar fi murit!

– Este o piesă ciudată, Tempest. Ea nu păru nici încântată, nici deranjată că-i folosisse prenumele. Pentru o comedie, unele elemente sunt neconvenționale.

Zâmbetul care începuse să-i lumineze fața dispăru brusc.

– Și totuși, la sfârșit, se încheie cu o nuntă.

El ridică din umeri.

– Cu un prinț, nu cu un monstru.

– Și dumneata cine ești? întrebă ea, întorcându-și capul și fixându-l cu privirea.

– Un prinț, desigur! Râse.

Dar înainte să faci vreun plan... Răsfoind paginile deja foarte cunoscute, găsi piesa pe care o căuta și-i întinse cartea.

– Prințul Hamlet?

– Cine altcineva? Fiul încearcă să răzbune moartea tatălui său. Eșuează de nenumărate ori. Omoară oameni nevinovați în locul culpabililor.

Ea închise cartea și-și așază mâna pe copertă, atingând cu vârful degetelor pielea embosată, refuzând să-și ridice privirea.

– Hamlet moare în final.

– Da. Dar îl ia cu el pe ticălos.

Când plimbarea lui îl aduse iar pe Caliban lângă ușă, câinele se opri și începu să latre, un sunet ascuțit și îndurerat care îl făcu pe Andrew să sară în picioare, rupând intimitatea liniștită a momentului.

– Ce e, Cal?

Lătratul se opri suficient de mult încât să poată auzi clopotul de pe punte. Nu era semnalul pentru schimbarea cartului, ci o alarmă care suna cu asprime, ca și cum funia era trasă de o mână frenetică. Brusc, realizează însemnătatea ei. Mai văzuse acest comportament al câinelui și nu-i putea vine să creadă că înțelesese greșit semnificația lui.

Se pare că Bewick avusese dreptate. O femeie la bordul unei corăbii era o distracție periculoasă.

– Ce este? Un atac? strigă Tempest, sărind de pe scaun și îngennunchind pentru a lua în brațe câinele care gâfâia.

– Nu, spuse Andrew. O furtună.

Capitolul 9

Îndată ce Andrew își luă pe el haina de ploaie și plecă, Tempest începu să se achite de micile sarcini pe care i le încredințase, sperând că activitatea o va face să se simtă mai bine.

„Ai grijă ca tot ce se poate mișca să fie asigurat.“

Îndreptă biroul, puse instrumentul greu din bronz în sertar, așeză la locul lui pe raft volumul vechi de Shakespeare, apoi închise ușițele dulapului și le încuie. În acest loc exista un loc pentru fiecare obiect, iar acum totul se afla la locul lui. Descoperi chiar și că scaunele intrau perfect în niște șanțuri inteligent lucrate sub masă. Prea curând, totul era aranjat, iar ea rămase fără o ocupație care să-i astâmpere neliniștea.

„Calmează-l pe Caliban.“

Asta era de departe cea mai grea sarcină, deoarece câinele fusese disperat să-l urmeze pe Andrew pe punte și alterna între a zgâria și a scânci la ușa cabinei și a alerga speriat pentru a se ascunde în culcușul făcut între picioarele scaunelor, sub masă. În cele din urmă îl convinge să o urmeze în pat, apoi trase pătura lui de lână jerpelită de pe podea și o așeză peste așternuturile curate, bătând-o apoi cu palma pentru a-l convinge să se așeze, gâfâind și speriat, lângă ea. Fiecare pală de vânt, fiecare mișcare a corabiei, îi făcea pe amândoi să tresară de spaimă.

„Și nu uita, stai pe loc.“

Adevărul este că nu-și dorea să facă altceva. Deși era familiarizată cu forța și imprevizibilitatea furtunilor tropicale – pe pământ, deși nu și pe mare –, știa că ce era mai rău încă nu venise. Aruncă o privire spre fereastra lovită de ploaie, dar nu văzu decât întunericul nopții. Totuși, simțea că marea se ridica. Până dimineață, *Colleen* va fi aruncată ca un dop pe ocean. Asta dacă vor mai apuca dimineața.

Încercă din răspuțeri să nu se gândească la Harper's Hill. Oare furtuna îi va afecta și pe ei? Oare Omeah intrase în acea stare ca o transă, așa cum obișnuia atunci când departe, la orizont, apăreau

norii de furtună? Edward speculase că femeia supraviețuise unei furtuni pe mare în drumul ei dinspre Africa, dar nimeni nu avea să știe adevărul, căci Omeah, ca mulți dintre sclavi, nu vorbea niciodată despre oribila călătorie.

Oare vântul puternic va afecta moara și mai mult sau va întârzia repararea ei astfel încât culesul să fie suspendat sau oamenii puși în pericol? Oare regreta Edward că o trimisese în necunoscut?

Găsind că imaginația ei era o companie mai rea decât fricile prezente, se ridică în fund și se uită prin cameră, deranjând câinele, care începu să schelălăie nefericit, ghemuindu-se și mai aproape. Cu siguranță exista altceva ce putea face. Andrew însă îi dăduse un singur ordin.

„Nu te-ngrijora din cauza sărutului, fetițo.“

Avea mult mai puține șanse să asculte acest ordin față de celelalte. Fără să realizeze, își atinse cu vârful degetelor buzele, ca și cum s-ar fi așteptat să simtă căldura gurii lui Andrew. O greșală, spusese el. O nebunie i s-ar fi părut un termen mai potrivit. Dar ce nebunie dulce! Cât de diferit de încercarea stângace a lui Edward, când ea avea numai 15 ani, iar el suficient de mult încât să se fi priceput mai bine.

La scurt timp după, când tatăl ei se îmbolnăvise și murise, iar cererile de căsătorie începuseră să apară, își jurase să nu se mărite niciodată. Avea să trăiască independentă de dragul acelora care depindeau de ea. Își jurase că nu va avea nevoie de un bărbat.

Cât de înjositor să descopere că, în cele din urmă, își *dorea* unul. Și încă unul ca el!

Într-adevăr, prințul Hamlet! Era sigură că Shakespeare nu gândise piesa pentru a încuraja răzbunarea. Nu, povestea era o tragedie, și încerca să demonstreze inutilitatea unui astfel de comportament. Asta nu însemna că nu înțelegea angajamentul lui Andrew. Spusese adevărul atunci când îi zisese că înțelegea puterea pe care visul unui tată o poate avea asupra destinului copilului. Dacă nu era greu de înțeles dorința de a răzbuna moartea tatălui, era cu siguranță iresponsabil să riște viața altora. Era surprinsă de loialitatea pe care echipajul i-o arăta, în aceste circumstanțe. De ce oare nu se împotriveau planului său? Poate aveau motive să nu o facă. De exemplu, un bărbat ca Ford nu s-ar răscula niciodată, căci nu i-ar folosi. În schimb, l-ar pune în alt fel de pericol. Poate că pusese întrebările

greșite. Poate nu era vorba despre ce avea căpitanul lor de ascuns, ci despre trecutul marinarilor care le dicta deciziile. Cine știe ce-i lega pe toți pentru a servi la bordul lui *Colleen*?

Poate erau gata să-și riște viața deoarece erau inspirați de voînța lui de a și-o risca pe-a lui. Era cutezător, deși avea un miez de inconștiență. Nu-i putea învinui pentru că se aflau sub vraja lui. La urma urmelor, pe ce se baza atracția ei față de el? Cu siguranță nu pe încredere, căci fusese angajat să o răpească! Mai târziu îi spusese că trebuia să continue călătoria pentru a-l ține departe pe lordul Nathaniel când, de fapt, propriul lui interes era servit în aceeași măsură de prezența ei pe mare. Oare știuse de la început că prezența ei se va dovedi cel mai sigur mod de a-și atrage inamicul? Nu, ar fi fost nevoie de prea multe elemente pentru a putea plănuși totul atât de bine. Și totuși, el părea bucuros să profite de beneficii.

Fascinația pe care o simțea pentru acest bărbat întunecat, periculos, cu un trecut misterios și cu un viitor și mai nesigur nu era rațională. Și nici potrivită. Domnișoara Wollstonecraft avusese multe cuvinte dure la adresa slăbiciunii ființei umane în fața dorinței. Tempest știa că o ființă rațională nu s-ar lăsa pradă naturii ei animalice. Cu toate astea, niciodată nu reușise să stăpânească pe deplin arta de a se comporta perfect rațional. Ca să nu mai vorbim de bună-cuviință.

Oare și-ar putea satisface dorința pe care o simțea fără să renunțe la visul ei? Acceptase deja gândul că renunțarea la căsătorie presupunea anumite sacrificii... copii, companie. Nu se îngrijorase niciodată că renunțase la pasiune, căci aceasta era numai emoție și trebuia evitată. Curiozitatea fizică însă ar fi putut fi satisfăcută și fără să-și implice inima, nu?

Ochii ei priviră prin camera mică, întunecoasă. Cabina lui Andrew. Lucrurile lui Andrew. Patul lui Andrew. Șase săptămâni pe mare fără o însoțitoare. Provocase un scandal venind la bord. Era deja compromisă, cel puțin în ochii lumii. Oricum, niciodată nu-i păsase prea mult de gura lumii.

Era gata să își trăiască viața singură, dacă asta i-ar fi impus datoria. Ar fi însă atât de greșit să păstreze amintirea unei nopți de plăcere cu un nemernic, o amintire care să o însoțească în anii care vor veni? Asta dacă vor supraviețui pentru a petrece o noapte împreună. *Colleen* se clătină, iar Caliban gemu și se ghemui lângă ea, căci căzuse

în cele din urmă într-un somn adânc. Tempest se îndoia că va fi la fel de norocoasă. Furtuna puternică de afară avea să-i facă somnul imposibil.

Ca să nu mai vorbească despre furtuna din sufletul ei.

Se spunea despre marinari că nu au vreun Dumnezeu, așa că Andrew știa că situația era gravă atunci când îl găsi pe Hackett înegnunchiat pe puntea de la pupa, rugându-se.

Întunericul era dens, aproape palpabil, iar Andrew se chinuia să facă față vântului și să înainteze la cârmă, unde îl găsi pe Bewick stând cu pipa încă în gură, deși ploaia o stinsese de mult.

– Când ai văzut-o ultima oară pe *Justice*? îl întreabă.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se ciocnească de o corabie pe vremea asta. Dacă furtuna avea să-i cruțe, naufragiul sigur nu avea să o facă, și nici toți banii lui Edward Cary nu aveau s-o scoată pe *Colleen* de pe fundul Atlanticului.

– La aproximativ o leghe la tribord.

– Înainte sau după furtună?

Bewick păru să se gândească.

– Vremea s-a schimbat atât de repede, că mi-e greu să spun. Cred că înainte.

Deci Stratton trecuse pe lângă ei, probabil cu gândul de a le tăia calea. Acum se afla acolo, în întunericul oceanului furios, mult mai aproape decât și-ar fi dorit Andrew. Nu era raportul pe care dorea să-l audă.

Puse o mână pe cârmă.

– Odihnește-te! Voi avea nevoie de tine, întoarce-te în zori.

Deși furtuna era deja puternică, știa că avea să devină și mai furioasă odată cu răsăritul.

Bewick așteptă o clipă, ca și cum ar fi vrut să protesteze, dar încuviință din cap și plecă.

Toată noaptea Andrew se luptă cu un inamic invizibil, fără să încerce să mențină cursul vasului, căci nu mai avea nici un reper. Începea numai să îl țină la suprafață, extenuat fiind din cauza efortului.

Când zorii începură să lumineze cerul, simți o dorință puternică de a se intuneca din nou. Prefera să nu vadă valurile ce se ridicau precum munții și amenințau să se prăbușească peste ei.

Prefera, de asemenea, să nu vadă panica de pe chipurile membrilor echipajului. În zece ani, nu văzuse o furtună atât de puternică precum aceasta.

Deși nu era un superstițios, îi venea greu să nu se întrebe dacă nu din vina lui se întâmpla asta. Își obligase echipajul să-și riște viața pentru dreptate, și pentru *Justice*, o dreptate pe care poate nu va fi dobândită niciodată. Poate acesta era sfârșitul călătoriei. Ce fel de om ar pleca pe mare cu o femeie al cărei nume invoca furtuna și naufragiul? Aparent, genul de om care se consola cu gândul că, dacă vasul *Colleen* va naufragia, cel puțin va muri știind că sărutase buzele lui Tempest.

Cu ochi ageri, Andrew cercetă linia unde marea întâlnea cerul, care nu era nici albastră, nici gri, nici verde, ci o combinație între cele trei – o culoare greu de descris, pe care Thomas Holderin o văzuse în ochii ficei lui și care totuși i se păruse potrivită pentru ca aceasta să-i poarte numele.

O, era blestemat, desigur! Va fi înconjurat de această nuanță furtunoasă până la ultima suflare. Nu va fi niciodată în stare să uite acei ochi – sau pe femeia căreia îi aparțineau.

După aproximativ trei zile – căci, în suprapunerea de dimineți întunecoase și nopți furioase, cine ar fi putut spune câte zile trecuseră? –, Tempest era gata să înceapă să zgârie cu unghiile ușa, asemenea lui Caliban, disperată să afle vești, să respire aer curat, să bea apă proaspătă... și nu neapărat în acea ordine.

Din cauza geamurilor ferecate, cabina se umpluse de mirosuri neplăcute, atât omenești, cât și canine, mirosuri pe care prefera să nu le identifice exact. Bine că nu îi era foame! Marea involburată avusese grijă de asta. Își simțea trupul greu din cauza epuizării, a lipsei de somn și a lipsei de activitate. Atunci când priveleştea apei gri și furioase deveni prea apăsătoare, trase draperiile și încercă să nu se gândească dacă ea și câinele erau singurii supraviețuitori ai acestei furtuni teribile, uitați pe o corabie abandonată în oceanul imens și neprimitor.

În cea de-a patra zi, pe la amiază – cel puțin așa i se părea, căci cerul era galben –, marea se liniști. Îngenuncheată pe băncuță, pentru a trage cu ochiul printre draperii, cercetă mișcările apei care, în urmă cu o săptămână, i s-ar fi părut violente, dar acum păreau înfricoșător

de liniștite. Oare furtuna se potolise în sfârșit? Sau se opriase numai ca să-și tragă sufletul înainte să înceapă iar frenetic?

Privi peste umăr la ușa cabinei. La ușa neîncuiată a cabinei.

„Și nu uita, stai pe loc.“

Nu avea să afle niciodată că l-a sfidat. Voia numai o gură de aer proaspăt. Voia să mai simtă un suflet de om.

Temându-se că, atunci când va deschide ușa, Caliban va încerca să iasă, dar incapabilă să îi refuze câinelui un moment de libertate, căută peste tot ceva care putea fi folosit ca lesă. Când nu reuși să găsească o frânghie, nici măcar o sfoară, luă una dintre lavalierele lui Andrew și o legă la un capăt de materialul de la gâtul câinelui și pe celălalt de încheietura ei, rugându-se ca materialul să reziste.

– Ne oprim la capătul scărilor, Caliban. M-ai auzit?

Căinele dădu din coadă, în semn că înțelege, nu neapărat că este de acord, apoi privi nerăbdător spre ușă. Mâna lui Tempest rămase pe clanță. Oare ce va găsi de partea cealaltă a ușii?

De la capătul de jos al scărilor, nu putea vedea nimic pe punte. Cu toate acestea, se opri și privi cerul, bucurându-se de picăturile de ploaie care îi spălau fața, savurându-le dulceața cu pofta unui om ars de soare, rătăcind prin deșert.

Pentru câteva momente, Caliban fu bucuros să lingă apa de pe ultima treaptă, însă apoi trase cu forță pentru a i se permite să urce. Ținând cu putere așa-zisa lesă și cu și mai multă putere balustrada, Tempest îl urmă pe cele câteva trepte.

După numai câțiva pași, observă că puntea nu era goală... cel puțin nu de oameni. Lucrurile care nu fuseseră ancorate, și chiar și unele dintre lucrurile care fuseseră, dispăruseră înghițite de valurile care încă mai loveau corabia pe laterale, stropind puntea cu apa sărată. Porțiunea de balustrada avariata pe care Ford încercase să o repare dispăruse complet.

Câțiva marinari, uzi leoaică, încât era greu să-i distingi, se străduiau să prindă frânghia unei bărci care se desprinsese. Andrew se afla la cârmă, i se păru – sau cel puțin era sigură că bărbatul îmbrăcat în pelerină de ploaie care ținea cârma nu era domnul Bewick, căci acesta din urmă era mai scund.

În timp ce privea, cei șase bărbați scăpară frânghia care alunecă peste punte ca un șarpe gata să atace, se prinse de catarg, apoi alunecă iar, doborând la podea pe singurul bărbat care nu voise sau

nu putuse să dea drumul frânghiei. Bărbatul alunecă pe podeaua umedă, zbatându-se să găsească un punct de sprijin, dar în zadar.

Privindu-l, Tempest realizează că nu era un bărbat, ci un băiat.

Gura lui Timmy Madcombe era deschisă într-un strigăt de panică, dar vântul și valurile acopereau sunetul. În timp ce aluneca spre gaura din balustradă, Tempest dădu drumul lesei lui Caliban și își acoperi gura cu mâinile. Acum, între băiat și mare nu mai erau decât câțiva metri și o punte goală.

Ulterior, nu-și putu da seama cine ajunsese primul la Timmy, dacă fusese Andrew sau câinele. Amândoi îl prînseră cu putere de haine și de membre; în timp ce Caliban își înfipse ghearele în podeaua udă, moale, Andrew se ținea cu toată forța de balustrada rămasă. Toți trei rămaseră suspendați, luptându-se să scape din ghearele lacome ale mării, ducând, în același timp, un război pentru a slava viața băiatului.

Colleen se zgâlțâi, doborând-o pe Tempest în genunchi, iar când se ridică, văzu cum un val de spumă se retrăgea peste marginea vasului. Un lanț de bărbați se întindea de la catarg la dezastru, ultimul bărbat ținându-l pe căpitan de glezne, în timp ce Andrew ținea strâns lesa improvizată a lui Caliban. Deși îl căuta frenetic, prin ploaie, Timmy nu era de văzut. Atlanticul puternic câștigase bătălia și-și revendicase premiul: viața unui băiat.

Corabia se înclină în poziția inițială, aruncându-l pe căpitan și pe câine înapoi spre catarg, unde se lovira de ceilalți, căzând unii peste alții. Andrew îmbrățișă câinele și își îngropă fața în blana lui udă, gri, cu mâinile încă încurcate în lesa lui zdrențuită. Privi bucata de materie, apoi ridică brusc privirea, ca și cum realizase ceva foarte important.

Cercetând puntea, ochii i se opriră asupra lui Tempest, care stătea încă în genunchi pe ultima treaptă a scării, cu mâinile acoperindu-i gura, cu obraji uzi de apă sărată care nu provenise, în totalitate, de la mare. Când o văzu acolo, chipul lui fu desfigurat de teamă și de furie și țipă la ea, însă, din fericire, cuvintele nu ajunseră la ea. Ea știa însă ce îi spusese. Tresărind, se ridică și se îndreptă rapid în cabină, cu un nod în gât care i se părea că se va afla acolo pentru totdeauna.

Rămase singură în cabină o zi, poate chiar două, până când furtuna se liniști de tot, ceea ce făcea ca vasul să navigheze acum mai lin,

iar soarele își făcu apariția din nou deasupra apelor cenușii ale Atlanticului. Deși strălucirea părea o trădare, o anatema asupra suferinței ei, Tempest deschise ferestrele pentru a lăsa aerul dulce să pătrundă în încăpere, întrebându-se cum ar putea ajunge la luminator, când auzi clanta ușii.

Întorcându-se, o găsi larg deschisă pentru a-i face loc lui Caliban, care stropi cabina scuturându-și viguros blana udă. Andrew stătea ud leocă în prag.

Alergă spre el, deoarece asta simți în acel moment.

– Este totul... sunt toți... toți ceilalți în regulă? întrebă ea, încurcându-se într-o întrebare care presupunea mai mult curaj decât anticipase. Era tras la față și palid, avea o barbă neagră și, sub ochi, cearcăne care îi întunecau chipul. Ești bine?

– Da, spuse el în timp ce trecu pe lângă ea, în drum spre dormitor, dezbrăcându-se de hainele pline de apă și aruncându-se apoi pe pat. Următoarele cuvinte fură înăbușite de pernă, dar ea era sigură de ceea ce auzise. *Justice* a fost doborâtă de furtună.

Capitolul 10

Tempest se trezi amorțită și cu trupul dureros, dar surprinsă că totuși reușise să adoarmă. Când văzu cerul întunecat, fu cuprinsă de teamă. „Se lasă noaptea“, își spuse ea, încercând să nu se lase copleșită de spaimă. „Nu mai vine o altă furtună.“ Se întinse, apoi se ridică de pe bancheta tapițată de sub fereastră și trase cu ochiul în cealaltă încăpere. Hainele de ploaie ale lui Andrew stăteau într-o baltă pe podea, în timp ce el stătea într-o baltă de transpirație în pat, cu fața în jos, părând ca și cum nu s-ar mai fi mișcat de ore.

Făcându-i semn lui Caliban, care și-ar fi dorit să meargă să îl trezească, ea închise ușa și, în liniște, cu grijă, ieși pe puntea goală. Buclele ei scurte fură ciufulite de o briză constantă, care purta căldura tipic tropicală, dar fără a avea greutatea opresivă a furtunii, în timp ce ea inspira cu poftă prospețimea ei. Soarele încă nu dispăruse de tot la orizont, însă Tempest putea vedea deja stelele strălucind pe cer. Ca o navă fantomă care își aștepta echipajul bântuit, corabia nu se mișca, căci velele erau strânse, iar punțile curățate de furtună. Izolarea bruscă era destul de înspăimântătoare, ca și cum ar fi descoperit că era singurul supraviețuitor de pe o insulă pustie. Caliban adulmeca fiecare cotlon abandonat, oprindu-se numai o clipă atunci când ajungea în dreptul catargelor ca să se ușureze, amintindu-i de descrierea sfâșietoare a lui Robinson Crusoe, naufragiat numai cu un câine drept companie.

Ochii ei căutau orizontul, o ultimă dungă de lumină pe cerul întunecat, dar părea să fie de nepătruns. Undeva acolo, o corabie denumită *Swift Justice* se scufunda în adâncuri, ducând cu ea echipajul și pe lordul Nathaniel Delamere într-un mormânt acvatic. Un deget de aer nocturn îi mângâie gâtul, coborând pe șira spinării. Se cutremură. Ar fi un mod groaznic de a muri. O moarte groaznică pentru un bărbat groaznic.

Îi era însă imposibil să se bucure că scăpase, în mod neașteptat, din ghearele lordului Nathaniel, pentru că alți bărbați și cel puțin

un băiat nevinovat suferiseră o moarte la fel de groaznică. Oare ce se mai pierduse în timpul acestei furtuni?

– Caliban, unde sunt ceilalți?

Drept răspuns, câinele adulmecă podeaua până ajunse la provă, oprindu-se în dreptul scărilor care duceau în adâncurile corabiei. Mulți membrii ai echipajului se aflau în aceeași stare precum căpitanul, prăbușiți unii peste alții, cei mai norocoși legănându-se în hamacurile care se aflau de-a lungul holului, în timp ce alții dormeau pe podea. În cambuză, găsi o mână de suflete încă treze: bucătarul, Greaves, care își aranja ustensilele, Ford, care își îngrijea o tăietură adâncă, și Caesar, care stătea la capătul apropiat al mesei, sprijinindu-se în cot, cu bărbia în palmă, părând adormit, deși avea ochii deschiși.

La capătul celălalt al mesei, ascunși în întuneric, se aflau domnul Bewick și domnul Beals, unul lângă celălalt. Domnul Bewick se întoarse spre medic, cu o mână sprijinită pe spătarul scaunului, părând de parcă ar fi vrut să-i șoptească ceva la ureche, deși nici unul dintre ei nu vorbea. În ciuda faptului că nu erau singuri, poziția corpurilor era atât de intimă, încât Tempest își feri privirea.

Brusc, înțelese remarca referitoare la faptul că acum căpitanul se mutase în camera medicului. Medicul dormea... ei bine... *altundeva*, iar căpitanul știa și acceptase asta, la fel cum o făcuse și restul echipajului, după cum bănuia ea. Era evident că cei doi bărbați nu mai depuneau nici un efort să se ascundă, onestitatea lor izvorând din oboseala profundă, dar și din euforia că supraviețuiseră.

Simți un nod în gât. Poate că ar fi trebuit să fie de dezgust. Știa că o astfel de relație era, desigur, considerată un păcat. Chiar și domnișoarele auzeau uneori cuvinte precum „abominabil” și „împotriva naturii” atunci când se vorbea, scandalizat și șoptit, despre astfel de lucruri.

În acest moment însă, era foarte conștientă de propria ei izolare, ca și cum ar fi stat încă pe puntea goală. Când îi privi pe cei doi bărbați, nu simți decât invidie, o emoție puternică pe care nu o mai simțise niciodată. Oare așa arăta dragostea? Vederea unui moment tăcut de afecțiune între două persoane o obligă să recunoască ceea ce încercase prea mult timp să nege: ar fi frumos să aibă pe cineva la care să țină astfel, pe cineva pe care s-ar putea sprijini uneori. Ea însă nu s-ar fi putut sprijini niciodată de un bărbat fără să se întrebe

în fiecare moment dacă nu cumva avea să fie sufocată – fie de intențiile lui bune sau malițioase.

– Vreți să mâncați, domnișoară?

Oferta bucătarului atrase atenția celor de la masă, mai puțin a lui Caesar, ai cărui ochi se închiseseră în cele din urmă și al cărui cap începuse să-i alunece ușor. Ochiul lui Tempest căzură pe un coș cu pesmeți tari și un platou plin cu niște carne uscată, greu de identificat, iar stomacul ei oferă răspunsul.

– Da, mulțumesc! Luă un pesmet și ciuguli cu grijă pe margini, atentă să nu găsească găze. Ar fi exagerat din partea mea dacă aș cere niște apă caldă să mă curăț?

Beals râse și luă o bucată de pastramă tare.

– Ați întrebat persoana nepotrivită, domnișoară Holderin. Marinarilor sunt aspri din fire, la propriu, spuse el în timp ce mesteca, dar nimeni nu se așteaptă ca o domnișoară să adopte *toate* tabieturile noastre.

Îi făcu cu ochiul și arătă spre hainele ei. Spre hainele lui Timmy, remarcă ea îndurerată.

Cu un zâmbet nesigur, acceptă găleata cu apă pe care i-o umpluse Greaves.

– Să știți că nu este caldă, spuse el. Până nu ridicăm pânzele nu facem focul.

– O, desigur!

Când așeză găleata pe masă pentru a-și termina biscuitul, niște apă se revărsă pe alături.

– Dați-i flăcăului un ghiont, o îndemnă domnul Bewick. N-o puteți căra singură!

Tempest clătină din cap hotărâtă.

– Te asigur că sunt capabilă să mă descurc singură. În timpul furtunii se simțise neajutorată, iar acest sentiment nu era unul care să o facă să se simtă bine. În plus, Caesar are nevoie de odihnă, voi toți aveți nevoie, adăugă ea, privind prin încăperea chipurile obosite. Mă voi întoarce imediat și voi pregăti o tavă pentru căpitanul Corvan, dacă nu vă deranjează. Încă doarme.

Greaves încuviință și se întoarse la sarcina de a agăța oalele și de a pregăti mâncarea.

– Merită, adăugă domnul Beals.

Bewick încuviință și el, iar pe chipul lui se citea ceva asemănător mândriei. Tempest simți un junghi de regret pentru că-l numise pe Andrew iresponsabil.

– N-o să știu niciodată cum de-a reușit căpitanul să nu ne scufundăm, mărturisi Ford, gesticulând cu mâna rănită. Când *Justice* a început să se scufunde, am crezut că ne-a venit și nouă sfârșitul. Fusesse împinsă chiar în calea noastră. Dar pur și simplu căpitanul a trecut pe lângă epavă, atingându-ne de ea numai cât să se ia puțin vopseaua...

Se întrerupse și fluiera încet, clătinând din cap. Mirarea din vocea lui se citea și pe chipurile celorlalți bărbați. Dacă ar fi existat chiar și cea mai mică îndoială din partea echipajului față de căpitan, acum aceasta dispăruse pe deplin. Supraviețuirea făcea ca perspectiva să se schimbe. Era aproape suficient încât să fie tentată să aibă și ea încredere în el.

Oh, pe cine mințea? Era tentată să facă chiar mai mult decât să aibă încredere în el.

Scuturându-și firimiturile de biscuit de pe degete, ridică găleata, hotărâtă să nu verse nici măcar o picătură.

– Mă întorc repede.

Caliban, care se ghemuise lângă șemineul din bucătărie, așteptând, o privi, dar nu dădu semne că ar vrea să o urmeze. Foarte bine. Nu avea nevoie de martori, nici măcar de unul canin, care să o privească urcând poticnit scările sau mergând clătinându-se pe punte.

Odată ajunsă în camera cea mare a cabinei, așeză găleata pe poala și își mișcă umărul, care îi amortise. După atâtea zile de stat și așteptat, se bucura că avea o astfel de durere. Trase cu ochiul repede în dormitor și observă că, deși căpitanul Corrvan își schimbase în sfârșit poziția, nu părea că se va trezi curând.

În timp ce bâjbăia prin întuneric după un prosop, degetele atinseră ceva la care nu se aștepta. Muselină, croită ca o rochie. Constată că era chiar rochia ei, atunci când o ridică în lumină. Nu fusesse făcută cârpe, ci spălată și reparată cu grijă – nu îndrăzneă să ghicească cine era persoana care făcuse asta.

După ce se spală, se îmbracă, își trecu degetele umede prin buclele scurte și se duse înapoi spre cambuză, bucurându-se de briza care îi încurca fustele. Celelalte haine fuseseră, fără îndoială, mai practice. Acum însă i se părea o lipsă de respect față de Timmy să le poarte.

Corabia revenea la viață. Domnul Bewick se afla la cârmă, iar domnul Fleming dirija reparația funiilor și a pânzelor rupte. Porniseră din nou, prudent, lăsându-se ușor în voia vântului precum frumoasa balului cu o gleznă răsucită.

În lipsa ei, Greaves aprinsese focul și reușise să pregătească ceva mai mult decât niște biscuiți și carne uscată pentru căpitan. Mirosul cafelei și a cărnii de porc prăjite aproape că o făcu pe Tempest să saliveze peste tavă. Dar o ridică cu un zâmbet și o luă cu ea, înghițind în sec, deoarece nu-și potolise foamea. Poate că Andrew nu s-ar supăra dacă ar lua și ea o înghițitură.

Deschizând ușa cu șoldul, intră în cabină cu tava plină și înlemni în prag când auzi fluieratul deja cunoscut, deși în această seară suna mai mult a cântec funebru. Se pare că, în sfârșit, căpitanul se trezise.

Tempest se apropie de ușa care despărțea cele două încăperi. Deoarece stătea cu spatele la ea, îl putu observa dându-și jos, dintr-o mișcare fluidă, cămașa pătată și mototolită. Apoi, fără ezitare, desfăcu nasturii pantalonilor și-i lăsă să cadă pe podea. Trupul lui tot era bronzat, iar materialul fin al lenjeriei intime nu lăsa prea multe pentru imaginație.

Crescând într-un climat cald, care presupunea munci fizice grele, Tempest văzuse adesea bărbați mai mult sau mai puțin dezbrăcați – brațe goale, spate gol, piept dezvelit, chiar și picioare. Nu-și putu aminti însă de nici un moment în care să-și fi dorit să rămână pe loc și să se holbeze. Dacă faptele lui vitejești din timpul furtunii nu ar fi dat dovada forței lui, cu siguranță trupul lui ar fi fost o probă incontestabilă: mușchii lui se încordau în timp ce se curăța cu apa care mai rămăsese în găleata pe care o adusese ea. Chiar dacă lumina era slabă, observă câteva cicatrici vechi și o vânătăie nouă, acolo unde ceva îl lovise peste umeri. Cumva, acele imperfecțiuni nu făceau decât să o ispitească și mai mult. Erau semnele unui bărbat adevărat, nu a unui gentleman perfect, imaginar.

Gânditor, Andrew își trecu mâna peste barbă, apoi se opri și spuse:

– Sperai să vezi ceva anume, domnișoară Holderin?

Fără să-și dea seama ce anume o trădase – clinchetul vaselor sau respirația grea –, nu îi răspunse, ci se întoarse în salon unde așeză tava pe masa și așteptă. Nu-și dădu seama pentru cât timp.

Când i se alătură era îmbrăcat din nou – elegant în propriul stil. Pantalonii lăsau să i se vadă gamba musculoasă, iar cămașa era deschisă la gât, lăsând să i se întrevadă pectoralii. Porțiunile de piele bronzată și părul fin care o acoperea păreau să o distragă mai mult decât vederea trupului său gol. Combinate cu barba nerasă, efectul era oarecum neliniștitor. Există în el o urmă de sălbăticie care nu ar putea fi îmblânzită decât pe jumătate, în ciuda educației lui englezești. Își feri privirea, nesigură.

Aștepta ca el să i se adreseze, să o tachineze, să o mustre. Deoarece el nu spusese nimic, ea își adună curajul de a-și ridica privirea și fața îmbujorată. Deși dormise ore întregi neîntrerupt, încă avea cearcăne sub ochii de obicei ageri. Era un semn al epuizării, dar ascundea mai mult. Ea se așteptase să vadă pe chipul ei triumf. La urma urmelor, salvase corabia și își înfrânsese dușmanul. În schimb, nu văzu decât un sentiment teribil de vinovăție.

Trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre dulapul aflat în cealaltă parte a încăperii, cel pe care domnul Beals îl deschisese în seara sosirii ei. Scoase o carafă și un singur pahar și le așeză pe masă, apoi trase un scaun, împinse tava cu mâncare neatinsă și-și turnă băutură.

– Nu poți să te învinovățești pentru ce i s-a întâmplat lui Timmy. Vorbi cu hotărâre, stând în fața lui.

El luă o singură înghițitură de whisky înainte să-și ridice privirea către ea.

– Dacă nu eu, atunci cine trebuie învinovățit?

– Poate că nimeni nu ar trebui să poarte vina, îndrăzni ea. Nimeni n-ar fi putut anticipa forța furtunii în această perioadă a anului...

– Acest *Nimeni* pare un individ oribil. Nepăsător. Inutil. Cred că ne înțelegem bine. Cinismul lui familiar i se citea acum în voce și pe chip. De ce era acel băiat pe vasul meu? Dădu pe gât tot paharul înainte să-și răspundă singur la întrebare: Fiindcă l-am găsit pe stradă și am presupus, cu aroganță, că i-ar fi mai bine în altă parte. I-am împuiat capul cu povești marinărești cărora un puști nu le-ar putea rezista. Se opri pentru a-și umple paharul, dar când gâtul carafei zăngăni pe marginea paharului ca și cum mâinile îi tremurau, o așeză din nou pe masă, lăsând paharul gol. Eu i-am provocat moartea acelui băiat la fel de sigur cum... cum...

– Ca și cum l-ai fi abandonat pe străzile din Kingston?

Nu văzuse niciodată acel loc, dar își putea imagina ce viitor sumbru ar fi avut Timmy dacă ar fi rămas. Puțin orfani se bucuraseră de norocul lui Edward.

Andrew ridică privirea spre ea și păru parcă surprins să o vadă atât de aproape.

– Și dumneata ce cauți pe corabia mea? șopti el în timp ce o apucă de incheietura mâinii.

Forța strânsorii lui nu o miră. Nu se așteptase însă la blândețea lui sau la dorința pe care o simți atunci când degetele lui aspre alunecară pe pielea ei delicată.

– Deoarece așa ai dorit, îi reaminti ea.

– Așa am făcut, recunosc el, trăgând-o mai aproape, până când ajunse în brațele lui.

Andrew îi cuprinse ceafa cu mâna liberă și îi captură gura cu a lui, nerezitându-se deloc. Buze, dinți, limbă – nu era deloc blând. Ea numise primul lor sărut nesăbuit. Cel de-al doilea avea să fie pură nebunie.

Simți căldura palmei ei pe mușchii încordați ai abdomenului. Acea mână ar fi trebuit să însemne că își dăduse seama de ceea ce făcea și voia să-l împingă.

În schimb, părea mai degrabă că voia să-l aducă mai aproape.

Căzu în brațele lui, cu fusta fluturând în jurul lor. Degetele ei se jucau în părul său. Îi răspunse la sărut, mușcându-i buza de nerăbdare, apoi își lăsă limba să alunece, contopindu-se cu a lui.

Deci și femeile simțeau acea foame puternică de viață în fața morții? Nevoia de a se împerechea, de a se asigura că lupta pentru supraviețuire nu fusese în van? El se gândise mereu că natura era puțin nebună, în special atunci când îl făcea pe un bărbat care tocmai scăpase din ghearele morții să nu-și dorească altceva decât să se îngroape într-o femeie. Tempest îl strânse și mai tare, ca și cum i-ar fi citit gândurile și s-ar fi temut că ar putea fi refuzată. Dar el nu era în stare să-i refuze nimic.

Îi dădu drumul încheieturii și-și lăsă mâna să hoinărească. De la genunchi urcă pe șold și se opri o clipă pe talia ei, înainte de a urca pentru a-i cuprinde sânul. Sub materialul subțire al rochiei, îi simți sfârcul întărit, și când îl ciupi cu degetele, ea gemu în timp ce continua să-l sărute. El o făcu din nou.

Nici unul dintre ei nu vorbi dar, la urma urmelor, ce era de spus? Că o dorea? Având în vedere cum fesele ei erau perfect lipite în poala lui, știa și ea asta. Că avea nevoie de ea? Deși era adevărat, îi venea greu să recunoască *asta*, chiar și sieși.

După o vreme, reuși, în cele din urmă, să se controleze suficient încât să-și dea seama unde se aflau. Dacă avea de gând să o facă – și ce ar fi putut să-i mai oprească, doar un alt uragan –, nu avea să fie pe scaun, nici măcar pe masă, deși imaginea ei întinsă acolo, în fața lui, în lumina lămpii, aproape că îl convinse.

O ridică și o duse pe brațe cu ușurință în cealaltă cameră și o așeză pe pat. Într-un cotlon al minții, ceva îl îndemna la prudență. Dacă ea ar mai fi purtat încă pantaloni, poate chiar mai multe perechi, asta l-ar fi făcut să se oprească și l-ar fi readus în cu picioarele pe pământ.

Vocea rațiunii era însă acoperită de bătăile inimii în urechi în timp ce îi desfăcea rochia, dezbrăcând-o, centimetru cu centimetru. În lumina pâlpâitoare a singurei lumânări, îi privi pielea goală, presărată pe alocuri de pistru, dar fină și albă precum laptele și cu siguranță aproape la fel de dulce.

Se înroși sub privirea lui, dar nu se ascunse, căci în ochii ei se citea dorința în timp ce-l ajuta să scape de haine. Când mâinile ei ajunseră la marginea pantalonilor, el îi opri mâinile cu sărutări și i se alătură în pat, deoarece nu-și dorea ca atingerea ei nerăbdătoare să îl priveze de plăcerile care aveau să urmeze.

Fiind mică de statură, nu se așteptase să fie atât de voluptuoasă, iar mâinile lui urmau cu lăcomie aproape aceleași cale de mai devreme – curbele șoldurilor, panta abdomenului, plenitudinea sânilor. Dumnezeu, cât de mult își dorea să o sărute din vârful picioarelor până la lobul urechii, oprindu-se pe la jumătatea drumului pentru a gusta dulceața ascunsă de cârlionții ei roșcați. Nu era timp pentru un moment de plăcere languros, așa că se mulțumi să-și plimbe ușor limba în jurul buricului înainte de a ajunge să-i cuprindă, între buze, sfârscul.

Savură fructul copt până când ea începu să se arcuiască sub el, gemând. Când își mută gura spre celălalt sân, își lăsă mâna să alunece între ei, mângâindu-i cârlionții, tachinând-o, mângâind-o, până când amândoi fură acoperiți de umezeala ei.

– Tempest, șopti el în timp ce se așează deasupra ei, sărutându-i părul.

Jumătate întrebare, jumătate rugămintă, șoapta lui primi răspunsul când ea își depărtă coapsele ei, invitându-l înăuntru.

Într-o clipită își dădu jos pantalonii și îngenunche în pat, între coapsele ei despărțite. Când ezită, ea se întinse spre el și îl trase aproape, până când ajunsese să-i simtă sânii apăsați de pieptul lui și să audă șoptit la ureche:

– Te rog!

Acele cuvinte îi fură de ajuns. Cu cealaltă mână potrivea vârful mădularului în deschizătura alunecoasă a trupului ei și împinse ușor. Prea ușor, după gustul ei, dar era strâmtă, atât de strâmtă...

Trupul lui știu adevărul înainte ca mintea lui să recunoască. Deoarece se potrivea cu nevoile lui primare, își permisesese să-și imagineze că disprețul ei pentru convenții, admirația ei pentru Wollstonecraft – la dracu', disprețul ei pentru pretendenții înfocați – însemna că această graniță fusese de mult trecută. Fusese atât de înflăcărată, răspunzându-i la fiecare sărut, la fiecare atingere. În ciuda îndrăzneții ei, Tempest Holderin era încă inocentă.

Ar fi putut da înapoi, ar fi *trebuit* să o facă – dacă ar fi avut suficient de multă forță. Avea, dar la limită.

Numai că atunci ea îl prinse de brațe și se trase mai aproape.

– Te rog, îi șopti ea, slăbindu-i rezistența.

Mângâindu-i coapsa, căută și găsi acel mugur de terminații nervoase pe care îl încercui cu degetul mare, intensificându-i plăcerea până când începu să tremure sub el. Când în cele din urmă o pătrunse pe deplin, gemură amândoi – el de descărcare, ea de... șoc, spera el, mai mult decât de durere.

– Sărutăm-mă, șopti el, rămânând nemișcat cât de mult putu până când ea începu să se relaxeze.

Mișcările lui încete și superficiale îi treziră din nou dorința și, după alte câteva mișcări, simți că ea îi răspundea la fel, așa că grăbi ritmul, în timp ce cercurile făcute de degetul mare mențineau același ritm cu mădularul lui, până când ea țipă de plăcere, apucându-l de fese, pentru a-l împinge și mai mult, până când se eliberă. Nu avu mai multă forță să se tragă din căldura alunecoasă a trupului ei, așa cum nu putuse opri nici valurile.

Se eliberă și, preț de o clipă, totul fu cufundat în pace.

– Asta, draga mea, a fost nesăbuit, spuse el după o vreme.

Se rostogoli de pe ea, se așeză alături și o trase spre el, spatele ei atingându-i pieptul. Când reuși în sfârșit să-și controleze respirația, iar pulsul ei începu să se mai domolească, îi mângâie clavicula și îndrăzni să o întrebe:

– De ce nu mi-ai spus?

– Mi-a fost teamă că te vei opri.

– Ar fi trebuit să mă opresc.

O clipă, nu-i răspunse.

– Am vrut asta, spuse ea. Și oricum reputația mea era deja ruinată.

I se păru că explicația ei era lipsită de logică, dar înțelese ce voise să spună. Cândva îi spusese ceva asemănător lui Cary. Nu putea să o învinovățească.

– Și totuși..., începu el.

– O, nu-mi spune că acum trebuie să te însori cu mine, il întreprinsese ea, răsucindu-se în brațele lui. Ți-am spus deja că nu intenționez să mă mărit vreodată.

– Și dacă vor fi... consecințe?

Tempest înghiți în sec și clătină din cap, iar buclele ei mătăsoase, strălucitoare, îi gâdilară umărul.

– Nu vor fi.

Sprijinindu-se în cot, o întoarse spre el pentru a-i întâlni privirea.

– Ar putea fi și, pentru asta, este vina mea. Dacă vei purta în pân-tec copilul meu, Tempest, ne vom căsători. O fi fost el un ticălos iresponsabil, dar avea limitele lui. Ține minte asta!

Ea se ridică în fund și își acoperi sânii cu așternutul, într-un exces brusc de pudoare.

– Nu vom face una ca asta!

Andrew înțelegea motivele refuzului ei de a se mărita în general. Ba chiar respectase ezitarea ei în această situație. La urma urmelor, cu excepția momentelor intime, nu păreau să fie potriviți unul cu altul. *Revoluționara și tâlharul*. Părea mai degrabă titlul unuiuia dintre romanele acelea siropoase pe care le cumpăra Beals în fiecare port. Cartea mereu făcea turul membrilor echipajului până când ajungea – uzată și șifonată, la fel ca eroina nechibzuită – în mâinile lui. Tempest nu era de învinuit pentru că își dorea să evite o astfel de soartă.

Totuși, voia să discute cu ea această problemă. Voia să îi vadă temperamentul scăpat de sub control, obraji roșii și pulsul acce-lându-se. Voia să o lase fără suflu, fără cuvinte cu un sărut, până când sfidarea avea să fie ultimul lucru la care să se gândească.

Deoarece *nu* asta era ceea ce își dorea, se ridică și începu să se îmbrace. Ea îl privi cu gura căscată, mirată, încruntată. Când merse în cealaltă încăpere, ea îl urmă, înfășurată în așternut.

– Nu poți pleca pur și simplu. N-am terminat de discutat!

– O, ba da, o contrazise el, luându-și haina pe el. Dacă rămân, voi fi tentat să fac mai mult decât să vorbesc.

Tempest se îmbujoră.

– Nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta, insistă ea. Nu se va mai întâmpla. Nu voi mai risca.

– Mincinoaso, șopti el, făcând un pas spre ea.

Ca și cum i-ar fi dovedit că avea dreptate, se îndepărtă ușor, până ajunsese după colțul mesei.

– Vreau să te întreb ceva. Încotro ne îndreptăm acum?

– Londra, spuse el. Ce credeai că s-a schimbat?

– Ei bine, *Justice* s-a scufundat, iar lordul Nathaniel e mort, sublinie ea. Pericolul pe care susțineai că vrei să-l eviți a dispărut. Acum nu mai ai nici o scuză ca să nu ne întoarcem în Antigua.

– Nici o scuză? Râse. Crezi că voi risca să mă întorc iar în furtună?

Ochii ei străluceau acum de furie, dar poate și de teamă.

– Voi avea grijă să fii un om bogat dacă mă duci înapoi.

– Voi fi un bărbat bogat dacă n-o voi face, draga mea, spuse el, gândindu-se numai puțin la promisiunea pe care i-o făcuse Cary de a dubla suma pe care deja i-o plătitese dacă o va duce pe Tempest în siguranță la bunicul ei. În plus, *Colleen* trebuie reparată, iar Londra este locul cel mai potrivit. Mulțumită vântului, suntem deja la jumătatea drumului.

Nu adăugă și faptul că ar fi mai bine, dacă nu chiar necesar, să stea împreună până când vor afla dacă era sau nu însărcinată. Poate nici nu trebuia să facă asta. Deși îl privi cu aroganță, era pentru prima dată când nu îl contrazise. Poate că începuse să înțeleagă consecințele a ceea ce făcuseră cu atâta imprudență.

Căutând prin buzunar, scoase o cheie de alamă și o aruncă zgometos pe masă. Alunecă pe suprafața lustruită și lovi paharul gol de whisky.

– Pentru ușă, spuse el.

Ochii ei se aprinseră, dar el nu reuși să înțeleagă semnificația. În mod egoist, spera să fi fost regretul descoperirii faptului că nu intenționa să se întoarcă în patul ei. O salută din cap și păși în aerul nopții, închizând ușa în urma lui. Înainte să plece, așteptă însă să audă cheia răsucindu-se în incuietoare.

Capitolul 11

Tempest luă cheia de pe masă și ajunse la ușă aproape înainte ca el să o închidă în urma lui, potrivit cheia în încuietore și răsucind-o.

I se păru ușor ridicol să se bucure de asta. Era ca și cum închidea ușa grajdului după ce calul fugise. Îl incuia afară? Sau se încuia pe ea înăuntru?

Se temea că era nevoie de mai mult decât câteva scânduri de stejar pentru a o împiedica să comită alte nebunii. Trecând pe lângă masă, luă o bucățică din cina neatinsă a căpitanului și o duse la gură. Mâncarea era însă rece, iar ei îi dispăruse apetitul.

Întorcându-se în dormitor, fu cât pe ce să se împiedice în așternutul în care era înfășurată până la glezne. Lumânarea se topise, dar încăperea era încă luminată de luna strălucitoare. Când lăsă așternutul să cadă pe podea, pielea ei palidă străluci în lumina acelor raze luminoase.

Oare arăta diferit? Dacă închidea ochii, încă putea simți buzele lui pe sânii ei, asprimea obrazului său, mângâierea degetelor lui băttătorite, durerea până acum necunoscută dintre picioare, precum și senzația alunecoasă a mădularului său. Se agăța de fiecare amintire, punând deoparte fiecare senzație. O noapte de plăcere de care să își amintească în anii din singurătate care vor urma. Primise ceea ce-și dorise, nu? Poate chiar mai mult.

Când deschise ochii, privirea îi fu atrasă de niște puncte întunecate din mijlocul patului. În lumina lunii ar fi fost stacojii, dar sub razele înșelătoare ale lunii, păreau negre. Nu era însă prea mult sânge. Nu știuse la ce să se aștepte. Cu apa rece care mai rămăsese în lavoar, înmuie cu grijă buretele și se șterse între picioare, apoi își luă cămășuța de pe podea și o trase pe ea.

„Consecințe“, spusese el.

Pentru ea sângele de pe așternut ar fi trebuit să fie o consecință suficientă. Nu voia să aștepte speriată până când avea să se întâmple

iar să sângereze. Încercă să își amintească fiecare cuvânt rostit de Omeah în această privință, dar acele conversații fuseseră puține și cu mult timp în urmă, iar Tempest nu o ascultase cu atenție. Sângerase cu câteva zile înainte de începerea acestei aventuri. Acum era jumătatea lui noiembrie, sau chiar mai târziu, ceea ce însemna că trecuse aproape o lună. Cel puțin nu avea să fie ținută în suspans prea mult timp...

Înainte să se urce în pat, împături așternutul, pentru a nu-și păta hainele. Oh, cum de permisesese ca o fantezie de moment să-i eclipseze rațiunea? Acum avea să fie nevoită să suporte cruda realitate pentru eternitate.

O surprinsese insistența lui Andrew de a-și asuma responsabilitatea. La urma urmelor, spusese singur de mai multe el despre el că era departe de a fi un gentleman și, având în vedere că o răpise, nu prea avea de ce să se îndoiască de asta.

Nu putea, sau nu voia, să se mărite cu el, desigur, dar îi venea chiar și mai greu să creadă că el ar fi fost dispus să o ia de soție. Ce spusese oare despre căsătorie? Că era un bărbat „nepotrivit pentru astfel de responsabilități”? Mai spusese, de asemenea, că mariajul trebuia să ofere afecțiune, ba chiar și dragoste.

Nu își făcea iluzii în privința a ceea ce se întâmplase între ei. Nu avea nimic de-a face cu dragostea, iar pasiunea nu părea să fie suficientă pentru a sta la baza unei relații de durată.

Apoi, mai era vorba și despre siguranța economică, așa cum formulase el. Dar dacă...? O, Doamne! În ciuda nopții călduțe, o trecură fiori reci prin tot corpul. Ce spusese despre faptul că avea să primească mai mulți bani dacă n-o lăsa să plece? Dacă ceea ce-și dorea cu adevărat de la ea era ceea ce toți își doreau... Harper's Hill și averea tatălui ei?

Nu, nu, nu, se asigură ea, strângându-și trupul ca și cum s-ar fi temut să nu se destrame. Ajunsese în brațele lui deoarece îl dorise și îi răspunsese la sărutările care o făcuseră să creadă că și el o dorește. Dacă ar fi știut că era încă virgină, nu ar mai fi făcut dragoste cu ea, de asta era sigură. Când descoperise asta, s-ar fi oprit, dacă ea l-ar fi lăsat. Acesta nu era comportamentul unui bărbat care intenționa să o forțeze să se căsătorească. Era aproape convinsă de asta, având în vedere că era foarte obișnuită cu astfel de comportamente.

În plus, era căpitanul unui vas comercial într-o parte a lumii foarte bogată. Dacă ar fi fost interesat numai de câștig, ar fi avut la dispoziție numeroase moduri de a-l obține. Probabil că se și bucura de succes, deoarece hainele, cărțile și obiectele lui personale vorbeau despre un bărbat cu mijloace financiare. Încercă să-și amintească tot ce știa despre viața lui înainte să plece pe mare. Tatăl lui construise corăbii – nu era numai un tâmplar, ci un bărbat foarte înzestrat atât cu talent, cât și material, având în vedere că i se permisesse să-și denumească creația și fusese invitat să se aplece la cârma ei spre Londra, acolo unde cel care avea să devină tatăl vitreg al lui Andrew, probabil un comerciant bogat, comandase corabia. Andrew provenea dintr-o familie respectabilă, înstărită, și acest lucru probabil că avusese avantajele lui.

Desigur, îi spusese de asemenea că „revendicase” *Fair Colleen* – oare fusese asta o manieră politicoasă de a-i spune că luase ceva ce nu îi aparținea? Și ce făcuse cu ea în toți anii aceștia? În timpul investigației sale, auzise vorbindu-se despre încălcări legale, despre rute regulate și despre profituri rezonabile? Nu. Numai răpiri, un echipaj alcătuit din oameni care se aflaseră în afara legii și răzbunare.

Se presupune că acceptase mita lui Edward din rațiuni financiare. Cu siguranță răzbunarea nu aducea profit. După zece ani, probabil se afla la ananghie. Poate că acum, ca urmare a dispariției lui Stratton, Andrew găsisese planul perfect de a recupera averea risipită și timpul pierdut.

„Ce ar face domnișoara Wollstonecraft?”

Oricât de absurd ar părea să și-o imagineze pe scriitoarea aceea rațională în ghearele unui pirat, Tempest își puse însă aceasta întrebare care adesea o ajuta să se liniștească. Domnișoara Wollstonecraft nu ar dispera, cu siguranță. S-ar gândi foarte rațional la viitor. În aproximativ două săptămâni vor fi la Londra, unul dintre cele mai mari porturi din lume, plin cu vase care se îndreptau spre toate colțurile lumii. Tempest își croise o dată drum peste marea înspăimântătoare, așa că fără îndoială avea să-și găsească și drumul spre casă.

Domnișoara Wollstonecraft nu i se părea genul de persoană care și-ar pierde energia cu regrete. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Tempest se bucurase să facă dragoste cu Andrew și, dacă pentru acțiunile ei va trebui să plătească un preț, îl va plăti – orice, în afară de căsătorie.

Întinsă pe pat, încercând să găsească o poziție confortabilă, parfumul lui – parfumul *lor* – o învălui, iar amintirea atingerii lui dădu năvală cu forța unui val în timpul furtunii. Brusc, sub cămășuță își simți sfârcurile întărite și o presiune între coapse.

Cunoștea modul în care se întâmplau lucrurile, desigur. Inocența – sau cel puțin ignoranța – era greu de păstrat în lumea ei. Însă informația era foarte diferită de acțiune.

Atunci când lordul Nathaniel începuse să-i arunce priviri lascive lui Tempest, Omeah o avertizase despre lucrurile pe care un bărbat i le poate face unei femei. Aceasta nu-i spusese însă niciodată – poate că nici nu știuse, având în vedere viața ei înainte de sosirea la Harper's Hill – că o femeie și-ar putea dori astfel de lucruri cu o intensitate aproape dureroasă sau că un bărbat blând, generos, ar putea oferi o astfel de plăcere.

Cu o ezitare ciudată, se întinse după cheia pe care i-o dăduse Andrew. Lumina lunii se reflecta pe noptieră. Trăgând-o spre ea, se gândi la motivul pentru care el alesese acel moment pentru a i-o oferi. Atunci când sosise la bord, nu avusese încredere în ea. Acum, se părea că nu mai are încredere în sine însuși. Dacă i-ar înapoia cheia, oare el avea să i-o dea înapoi?

Dar era un gând periculos. Strânse în mână metalul rece până îi intră în carne, sperând ca disconfortul să o facă să-și vină în fire. Își permisese numai o noapte, dar acea noapte ar putea să o coste scump. Avea să se mulțumească numai cu amintirea pasiunii împărtășite.

Unii ar fi sfătuit-o să nu facă nici măcar asta. În această privință însă, Tempest refuză să asculte sfatul, de altfel înțelept, al domnișoarei Wollstonecraft.

Se părea că toți membrii echipajului lui *Colleen*, chiar și cei care se aflau la datorie sau care ar fi trebuit să îndeplinească alte sarcini, se aflau lângă catarg, în timp ce corabia aluneca în gura largă a Tamisei și plutea pe lângă Gravesend, în drum spre Portul Londra.

Singura persoană care lipsea din mulțimea nerăbdătoare era Tempest. După interludiul imprudent, Andrew abia de o mai văzuse. Continuase să se țină ocupat pe punte pe timpul zilei, dar ea dispăruse de tot. În ultima parte a călătoriei, rămăsese în cabina lui, cu ușa încuiată pe dinăuntru, așa cum o parte din el își dorisese.

Desigur că ea presupusese că ușa încuiată îi oferea intimitate, dar, în calitatea lui de căpitan, el știa mai multe despre obiceiurile ei decât i-ar fi plăcut ei. Știa ce mânca sau, mai precis, ce nu mânca. Știa, de asemenea, că dormea prost, deoarece folosise un număr mare de lumânări. Și mai știa că trebuia să își respecte promisiunea – sau mai degrabă amenințarea? – de a se căsători cu ea.

Indicându-i cu un gest lui Bewick să ia cârma, trase aer adânc și se îndreptă spre cabină. Întrucât se apropiau de destinație, era timpul să reia legătura. Va fi nevoită să iasă, iar el ar fi preferat să nu fie nevoit să meargă după ea.

– Domnișoară Holderin, strigă el bătând la ușă. Mă gândeam că poate vrei să știi că vom ajunge la Londra în câteva ore. Pregătește-te pentru debarcare.

Spre surprinderea lui, ușa se deschise, iar ea îl privi din prag, purtând din nou hainele lui Timmy, ba chiar și o scufie din lână care îi acoperea buclele neîngrijite. O rochie ar fi atras probabil și mai mult atenția, dar nimeni nu ar fi putut-o confunda cu un băiat, dacă ar fi privit-o cu atenție.

– Sunt gata, declară ea calmă, în timp ce ridică o legătură mică – probabil hainele ei – de pe podea.

– Vino sus, sugerează el. Bucură-te de priveliște!

Încuviințând ezitant, Tempest ieși din cabină. O pală de aer rece, de început de decembrie, o lăsă fără respirație.

– Oh, icnî ea.

Înainte ca Andrew să-i poată oferi haina, ea intră iar și se întoarse cu o pătură de lână aspră cu care își acoperi umerii. La picioarele lui, Caliban adulmecă aerul și își înclină suspicios capul într-o parte, iar Andrew recunoscu în cele din urmă că ea își făcuse un șal din patul câinelui.

Deschise gura, nu ca să râdă, ci ca să-i ofere... ei bine, ce? Dacă și-ar fi dorit să poarte ceva din lucrurile lui, ar fi luat și singură. Și dacă era suficient de încăpățânată încât să poarte o pătură veche plină de păr de câine în loc să împrumute una dintre hainele lui, atunci nimic din ce i-ar fi putut el spune nu ar fi făcut-o să se răzgândească.

– O să te obișnuiești cu frigul, spuse el, deși după atâta vreme petrecută în zonele calde, și el se simți pătruns de aerul rece, tăios.

– Nu intenționez să rămân aici atât de mult, răspunse ea trecând pe lângă el.

Rezistând tentației de a se certa, Andrew ridică legătura și o aruncă înapoi în cabină, înainte să închidă ușa.

– Voi trimite pe cineva să-ți aducă lucrurile imediat ce ancorăm.

Părea că voia să protesteze, dar în cele din urmă acceptă să fie condusă pe punte într-un loc de unde se putea bucura de priveliștea marelui oraș care începea să se vadă la orizont. După ce făcu semn pe furiș unuia dintre membrii echipajului să stea cu ochii pe ea, Andrew se întoarse la cârmă.

Oare avea să fie ultima dată când o va duce pe *Colleen* în port? Nu mai avea nici o scuză să se întoarcă acum pe mare. Stratton și *Justice* nu mai existau. Își atinsese scopul, dar oare obținuse cu adevărat ceea ce-și dorea? Adevărul este că se simțea mai în derivă acum decât se simțise vreodată navigând pe Atlantic.

Nu-și imaginase niciodată că moartea lui Stratton îl va readuce la viață pe tatăl lui. O, poate cândva, demult, o astfel de idee făcuse parte din fantezia lui copilărească care îl mânase prima dată pe mare. Între timp, văzuse prea multe pentru a rămâne legat de gândirea magică pe care o încurajau poveștile spuse de bunicul lui.

Nu, aceasta era un alt fel de suferință, un alt fel de goliciune. Niciodată nu crezuse că bucuria pentru dispariția unui om diabolic avea să fie temperată de suferința provocată de moartea unui băiat nevinovat. Nu se așteptase să se simtă vinovat – pentru că plecase, pentru că revenise și pentru ceea ce se petrecuse între timp. Neglijase să ia în considerare faptul că succesul ar putea lăsa un gol în sufletul lui, un gol accentuat de faptul că furtuna îl privase de șansa de a da lovitura fatală inamicului său. Acum trebuia să găsească ceva nou care să umple golul lăsat de dorința de răzbunare.

Oare căutase asta în brațele lui Tempest, în buzele ei moi, în trupul ei îmbietor, sperând că ea ar putea să umple acest gol? Nu intenționat, dar nu putea nega faptul că, cel puțin pentru un moment, ea făcuse asta. Pentru o clipă își permisesese să și-o imagineze umplând acest gol, și nu numai pentru o noapte. Însă în lumina clară a zilei recunoscuse pericolul. Nu erau făcuți unul pentru celălalt, iar golul pe care un bărbat ca el putea să-l lase în viața ei avea să se dovedească a fi o rană și mai profundă.

Deci, atunci avea să fie altcineva. *Altceva*. Dacă marea nu avea să-l mai atragă, fără îndoială că viitorul care se întinsese în fața lui la vârsta de 17 ani era tot acolo, așteptându-l. În timp ce cerceta

ambele maluri, se întreba dacă o astfel de viață avea să îl ispitească suficient.

Cu siguranță era o revenire lipsită de emoție.

Privi chipurile membrilor echipajului: dorul distant din privirea lui Bewick în timp ce pe umărul lui se odihnea mâna lui Geoffrey Beals. Fleming era roșu la față din cauza vântului și radia de fericire. Ford avea o înfățișare hotărâtă și pumnii încheștați. Nu-și putea imagina ce fel de întâmpinare avea să primească fiecare dintre ei, dar cu toate acestea erau dornici să acosteze.

Numai Tempest părea să-i împărtășească reținerea. Stătea cu spatele la panorama care se dezvăluia, încercând să convingă câinele să i se așeze în poală, iar el se gândi că își dorea asta pentru a se încălzi.

Înainte să poată da un nume expresiei ce i se citea pe chip, simți că cineva îl trage de mânecă. Privi în jos la fața durdulie a lui Caesar.

– Cer scuze, căpitane, spuse băiatul căruia îi clănțăneau dinții, dar mă-ntrebam...

– Ce se va alege de tine? încheie Andrew în locul lui. Caesar incuviință, puțin nesigur, iar Andrew îi zâmbi pentru a-l liniști. Va trebui să te decizi dacă preferi viața pe pământ sau pe mare, tinere, și să alegi ce-ți place.

– Mi-ar plăcea să rămân cu 'mneavoastră, domnule. Pe *Colleen*.

– *Colleen* va rămâne o vreme în port.

– Atunci veți fi căpitan pe altă corabie?

– Eu, ei bine... „Dumnezeule, ce întrebare!“ Adevărul este, Caesar, că nici eu nu știu. Dar voi avea nevoie de un servitor, indiferent unde voi merge. Ți-ar plăcea?

– Da, domnule!

Andrew se gândi că Caesar nu prea știa ce presupunea un astfel de post. Nici Andrew nu știa, dar se gândi că îl putea plăti pe băiat și se va îngriji ca acesta să învețe anumite abilități care i-ar putea folosi mai târziu. Cel mai important, îl va feri astfel să fie furat și dus înapoi în sclavie.

– Pentru început, poți merge în cabina mea ca să verifici dacă toate lucrurile sunt impachetate și gata să fie debarcate. Caesar plecă nerăbdător, dar Andrew îl chemă înapoi. Include toate lucrurile domnișoarei Holderin pe care le vei găsi.

După acest moment, fu prins într-o mulțime de activități care nu-i mai dădură timp să studieze chipurile și să privească panorama. Își făcu timp să mai arunce o privire numai după ce corabia fu andocată și mare parte din echipaj debarkase.

În mod remarcabil, Tempest nu se mișcase din locul în care o lăsa-se. La un moment dat, Caesar venise să se așeze lângă ea și adormise acolo, sprijinindu-se de umărul ei. Caliban încă stătea ghemuit în poala ei.

– Vino, spuse el, îndreptându-se spre ea.

Căinele se trezi la chemarea lui, iar Andrew ridică în brațe băiatul adormit, permițându-i lui Tempest să se ridice.

– Unde îl duci?

Andrew ezită. Destinația cea mai probabilă era și locul pe care își dorea cel mai puțin să-l viziteze.

– În același loc în care te voi duce și pe tine, spuse el.

Cel puțin avea să fie numai temporar. Îndată ce totul va fi pregătit, își va încheia călătoria pe care o începuse în urmă cu șase săptămâni și o va duce la Sir Barton Harper, așa cum stabilise.

Dacă își permitea să-și aducă aminte ce Tempest spusese despre bunicul ei, începea să pună la îndoială planul, dar va fi nevoit să înlătore toate rezervele. Chiar dacă numai pentru o scurtă perioadă, o asemenea călătorie avea să îi permită să o țină sub observație. În plus, Cary îi promisese mult mai mulți bani după ce sarcina va fi fost dusă la îndeplinire.

– Domnule, aici cred că te înșeli. Tempest își încrucișă brațele la piept. Nu văd de ce ar trebui să călătoresc mai departe de următoarea corabie. Sunt sigură că voi găsi una care să se îndrepte spre Indiile de Vest.

Ar fi trebuit să se aștepte la un astfel de răspuns. Și totuși, simți cum ritmul inimii se accelerează, sporit de un amestec de furie și de panică. Știa bine că ea va face asta.

– Privește, Tempest! Râul era plin de vase de toate mărimile, catargele lor ridicându-se din apă precum acele într-o pernuță. Pe care ai vrea s-o alegi?

– Eu... nu...

– Haide! Care dintre ele sunt vase comerciale cinstite? Care plănuiesc călătorii infame? Care dintre ele au la bord bărbați cărora li s-a ordonat să omoare pe oricine se apropie de ele?

— Cred că am suficientă minte încât să nu mă furișez la bordul unei corăbii periculoase, izbucni ea. Andrew ridică o sprânceană, iar ea își feri privirea. Cu siguranță există un loc unde să poți obține un loc pe o corabie potrivită, spuse ea, pe un ton mult mai calm.

— Poți găsi birouri navale din belșug, răspunse el, indicând în direcția unor clădiri înșirate de-a lungul râului. Ca să nu mai zic de cârciumi și de alte locuri păcătoase unde se adună marinarii. Îndrăznesc să spun că vei găsi cel puțin un căpitan care va fi gata să ia cu el un flăcău atât de chipeș ca tine.

Tempest își privi hainele ca și cum ar fi fost surprinsă să constate că purta veșminte de băiat.

— Serios, singura întrebare este dacă va fi surprins sau dezamăgit când va descoperi sub acele haîne o fetișcană.

— Ce mi-ar putea face în plus față de ceea ce mi-ai făcut tu? răspunse ea pufnind și ridicând sfidătoare capul.

— Mult mai multe, draga mea, spuse el cu vocea joasă și mult mai aspră decât intenționase. Și ai face bine să nu te-ai aștepti la o cerere în căsătorie după aceea.

Acele cuvinte reușiră să o descurajeze. „Bine“, se gândi el în timp ce se întoarse să plece, simțind cum îl urmează ca o umbră.

La mal, inima puternică a orașului părea să bată cu strigătele bărbatilor și zdruncinăturile trăsurilor. Mai departe, o rază hotărâtă de soare, de amiază, străpungea ceața și părea că incendiază domul de aur al catedralei St Paul.

Andrew făcu semn unei birje.

— Încotro, domnule? întrebă vizitiul.

Când auzi destinația, acesta făcu ochii mari, dar acceptă, căci presupunea o sumă substanțială.

Îndată ce Andrew o ajută pe Tempest să urce, câinele sări după ea. Andrew îl lăsa pe Caesar cel somnoros pe banca din fața lui Tempest. Fără tragere de inimă, Tempest îl goni pe Caliban pe podeaua trăsuri și se dădu într-o parte pentru a-i face loc alături lui Andrew. Din cauza zdruncinăturilor trăsuri care înainta pe străzi, picioarele lor se atingeau inevitabil. La început se încorda și se retrăgea la fiecare atingere, dar, după o vreme, păru că decisese că era o pedeapsă mai potrivită să-l ignore. Andrew încercă să nu se bucure de senzația pe care i-o dădea atingerea coapsei sale.

Dacă încă era curioasă în privința destinației, nu lăsă să se vadă. În schimb, își sprijini somnoroasă capul de fereastră, încă înfășurată în pătura veche, uzată. Dar chiar și în lumina slabă din trăsură, el observă că ea ținea ochii deschiși, admirând fiecare loc prin care treceau. Se întreba ce anume din peisajul necunoscut îi atrăgea atenția – trásurile, arhitectura acoperită de funingine?

– Niciodată în viața mea n-am văzut atât de mulți albi la un loc, îi șopti ea în cele din urmă, uimită să vadă că era atât de frig încât respirația ei forma nori de ceață.

Fără să aștepte un răspuns, se întoarse spre geam. Când trásura se opri, el îl trezi pe băiat înainte să coboare. Când îi oferí mâna lui Tempest pentru a coborî, ochii acesteia cercetau casa din fața lor.

– Ce loc este acesta? întrebă ea, privind fațada acoperită de gresie.

– Este casa onorabilului domn Daniel Beauchamp, fiul cel mic al vicontelui Renfrew, spuse el, căci acestea erau titlurile care contau cel mai mult în această parte a orașului.

– Daniel Beauchamp, repetă ea, ca și cum nu auzise bine. Magnatul flotei comerciale?

– Da, spuse Andrew, conducând-o. Și asta.

Când ușa se deschise, Andrew observă că nu se schimbaseră prea multe de când văzuse casa ultima oară. Holul de la intrare încă strălucea din pricina marmurei reci, iar William, majordomul, încă o administra, cu aceeași nemulțumire țeapănă.

– Familia este acasă? întrebă Andrew, aproape recunoscător că nu fusese recunoscut.

William se încruntă și voia să-i refuze, când auziră toți pași ușor coborând în grabă pe scări. Înainte ca majordomul să poată vorbi sau ca Andrew să poată reacționa, o femeie îl acapără, trăgându-l în lumina holului.

– Andrew, tu ești? În sfârșit!

Era ca și cum ceva din altă lume o anunțase de prezența lui sau, poate, ea îl așteptase în tot acest timp. În vreme ce suspina în brațele lui, el o privi și văzu că părul ei odinioară castaniu era acum grizonant. După o clipă, ea își reveni suficient cât să îl ia de mână și să îl conducă spre scări. Pășind pe a doua treaptă, pentru a se afla oarecum la aceeași înălțime, îl studie în detaliu cu ochii ei căprui care încă străluceau din cauza lacrimilor nevărsate.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, șopti ea, după care îi dădu o palmă peste față.

Cu coada ochiului, Andrew o văzu pe Tempest ducându-și mâna la gură. Era aproape sigur că-și ascundea zâmbetul. Chiar și el zâmbi ușor, deși îl ustura obrazul.

– Cred că merit asta, recunosc el, dându-se înapoi și arătând spre Tempest. Acum, pot să ți-o prezint pe domnișoara Holderin? Doamna Emily Beauchamp, mama mea.

Ambele femei păzură încurcate. În timp ce mama lui fu surprinsă de înfățișarea lui Tempest, Tempest se holba la Andrew și-i spuse, bâlbâindu-se:

– Ma...ma t...ta? Apoi făcu o reverență care, având în vedere hainele pe care le purta, putea trece drept o plecăciune. Aveți o casă frumoasă, doamnă Beauchamp, spuse ea îndată ce-și reveni.

– Dumnezeuule, copilă, spuse mama lui cu o voce care nu încercase nicicând să ascundă accentul irlandez, mulțumesc! Mă bucur că te afli aici, dar nu este chiar a mea, insistă ea dând din cap și privind-și fiul. Este a lui Andrew.

Nu se putea spune cine era mai șocat, Tempest care rămase cu gura căscată sau Andrew care simți că împietrește.

– A mea?

– Desigur, dragul meu. Ți-aș fi scris să-ți spun, dacă aș fi știut unde să trimit scrisoarea, îl mustră ea cu blândețe, în timp ce-și aranja fusta gri-deschis. Daniel a murit acum doi ani. Ți-a lăsat ție totul prin testament.

Capitolul 12

Când simți brațul lui Emily Beauchamp cuprinzându-l pe al ei pentru a o conduce pe scara solemnă, circulară din mahon lustruit, Tempest realizează că probabil pierduse restul conversației dintre Andrew și mama lui. Încearca acum să înțeleagă ceea ce auzise.

Andrew Corrvan, bărbatul la care se gândise în ultimul timp ca la un pirat ahtiat după bani era, de fapt, moștenitorul unei averi aproape la fel de mari ca a ei.

Desigur, asta nu însemna că cele două identități se excludeau reciproc. Mai degrabă își imagina că, având în vedere ce știa despre Compania de Transport Maritim Beauchamp, probabil și tatăl vitreg al lui Andrew avea ceva tendințe de pirat. Îi auzise atât pe tatăl ei, cât și pe Edward menționând numele lui Beauchamp cu admirație, dar nu neapărat aprobare. Flota companiei private a acestuia rivaliza cu flota Maiestății Sale, și existau puține porturi în lume în care aceste vase să nu fi ajuns.

În apartamentul în care o condusesese doamna Beauchamp, un baldachin, în auriu și verde, înlocuia plasa de țânțari cu care Tempest era obișnuită, și draperii grele de catifea încadrau ferestrele deschise, lăsând să pătrundă o lumină palidă, rece.

– Voi cere să ți se pregătească o baie caldă, draga mea, spuse doamna Beauchamp. Apoi te vei alătura la cină.

– Nu, îndrăzni Tempest. Nu pot rămâne.

– Nu te prosti, spuse doamna Beauchamp în timp ce se îndrepta spre șnurul clopoțelului. Unde vrei să mergi?

– Trebuie să găsesc o modalitate să mă întorc în Antigua cât mai repede posibil.

– Te asigur că nu te vei întoarce la docuri în seara asta.

Pentru prima dată în viața ei, Tempest nu se zburli la tonul autoritar. Poate pentru că era îndulcit de atingerea unei femei sau poate pentru că drumul înapoi în port era departe de a-i fi clar.

Călătoriseră departe de oraș, o călătorie care durase aproape cât una în care puteai traversa toată Antigua.

Mai important, nu putea scăpa de spaima pe care i-o produsese ultimul avertisment al lui Andrew privind corăbiile, oricât ar fi încercat. Era clar că nu se mai afla în Portul Englez, care oricum era un loc destul de periculos pentru o femeie singură. Crescuse considerându-l pe lordul Nathaniel drept cea mai mare amenințare pentru ea și, deși el nu mai exista, nu putea uita că ea era, în continuare, în mod regretabil, vulnerabilă.

Obișnuia să alunge frica considerând-o un răspuns emotiv, irațional. Uneori însă, ar putea fi întemeiată. Ar fi protest din partea ei să-și riște viața inutil. Cu ce ar mai putea ajuta în Antigua dacă ar muri?

Oare alternativa până când va reuși să-și pregătească drumul înapoi acasă era să rămână *aici*? După tot ce se întâmplase între ei, Andrew era ultima persoană în care putea avea încredere să o țină în siguranță.

– Și sub nici o formă nu poți călători îmbrăcată astfel, adăugă doamna Beauchamp, ochii ei căprui cercetând hainele care odată aparținuseră bietului Timmy. Presupun că astfel de haine erau comode pe mare, dar sunt sigură că ai prefera să aștepti să ți se aducă lucrurile de pe vas.

– Nu am... nu sunt multe...

Tempest fu întreruptă de sosirea unui șir de valeți care aduceau urcioare cu apă fierbinte pentru a umple cada ce se afla lângă focul pe care servitoarea îl ținea aprins cu asiduitate. Fără să intenționeze, Tempest se îndreptă spre cada de cupru și verifică apa, îmbiată fiind de cât de caldă era.

Îndată ce valeții plecară, doamna Beauchamp veni spre ea și îi luă din mâini vechea pătură. Tempest privi ușor îngrozită cum brusc fură înconjurată de un nor de păr de câine, o parte prinzându-se de rochia simplă, dar elegantă, a doamnei Beauchamp, în timp ce restul ajunse pe covor.

– Sunt convinsă că-ți pot găsi ceva mai potrivit de purtat în timp ce aștepti. Imediat, puse pătura și hainele lui Timmy în brațele cameristei care părea mai degrabă speriată. Haide, draga mea, îi spuse lui Tempest, arătând spre cadă.

Tempest se scufundă în cadă, simțindu-se ca și cum ar fi băut o altă cană cu ceaiul special al lui Greaves și nu mai era stăpână pe propriile acțiuni. Orice ar fi fost, nu se simțea în stare să se împotrivească gândului de a fi din nou încălzită și curată.

– Antigua, spuse doamna Beauchamp în timp ce ea se așeza în cadă. E o călătorie lungă pentru o tânără singură.

– N-am intenționat niciodată să vin la Londra, doamnă Beauchamp. A fost o... neînțelegere între mine și... fiul dumneavoastră.

– O neînțelegere. Doamna Beauchamp păru gânditoare. Înțeleg.

– Nu că eu... că el... nu vreau să dau impresia că noi...

Îmbujorarea bruscă nu avea nici o legătură cu temperatura apei. Incapabilă să mintă, Tempest își dori ca apa să fi fost suficient de adâncă încât să se scufunde în totalitate.

Clătinând din cap, doamna Beauchamp îi spuse:

– Nu trebuie să zici nimic, copilă. Nu poți spune nimic mai rău despre Andrew decât s-a spus deja... uneori chiar de mine. A fost mereu un ticălos.

Sclipirea din ochi și modul în care rostise asta făceau ca cel cuvânt să nu reprezinte chiar o critică.

În mod ciudat, Tempest simți că înțelege ce voise să spună doamna Beauchamp. Femeia își așteptase fiul ani întregi. Evident, soțul ei se așteptase ca el să se întoarcă și să preia frâiele afacerii de familie. Abandonându-și responsabilitatea, Andrew se comportase neprincipial, dar oare acest comportament nu fusese oarecum scuzabil prin angajamentul pe care îl luase față de amintirea tatălui său? În cele din urmă, nu putu să o învinuiască pe mama lui pentru că-și promisese fiul care absentase atât de mult cu o îmbrățișare, dar și cu o palmă peste față. Dacă Tempest ar fi ales să-l plesnească, în loc să-l îmbrățișeze, acum ar fi fost liberă.

Își dorea să afie mai multe detalii despre trecutul lui Andrew, însă înainte să se gândească la o întrebare care să pară nevinovată, doamna Beauchamp ajunsese deja la ușă.

– O voi trimite pe Hannah înapoi să te ajute să te îmbraci și să te conducă la cină, spuse ea peste umăr, lăsând-o pe Tempest cu la fel de multe întrebări.

Într-o casă plină de servitori ca aceasta, ce putea interveni pentru a justifica întârzierea în a i se aduce cufărul sau a i se pregăti apa

caldă pentru spălat și bărbierit? Nerăbdător, Andrew se plimba prin camera care îi aparținuse când era copil. Nu se schimbaseră prea multe în încăperea spațioasă, ostentativă, unde mobila masivă și draperiile grele păreau să absoarbă lumina din ea, făcându-l să regrete că nu ceruse să i se aducă o lampă.

Când auzi bătaia în ușă, se îndreptă spre ea și, deschizând-o, descoperi silueta mignonă, dar formidabilă, a mamei lui, care stătea în prag încruntată, cu brațele încrucișate.

— Andrew!

Deși era mult mai înalt decât ea, forța privirii ei furioase îl făcu să facă un pas în spate și să se înroșească.

— Intră, mamă, zise el, înclinându-și ușor capul pentru a preveni o primire ca aceea de mai devreme. Caliban, care o însoțise pe scări, trecu pe lângă ea și începu să inspecteze încăperea. Presupun că știu de ce ești aici.

Nu se așteptase însă la răspunsul ei:

— Tocmai am purtat o discuție cu domnișoara Holderin.

Andrew ezită.

— Ți-a spus tot felul de povești, așa-i?

— Nu, spuse mama lui, refuzând scaunul pe care i-l oferise. Sunt convinsă însă că are multe de povestit. Zice că între voi doi există o „neînțelegere”. Nu și-a dorit niciodată să vină la Londra. De ce se află atunci aici?

— Pentru că am fost plătit s-o aduc aici, mamă. Când răspunsul păru nesatisfăcător, îi explică: Domnișoara Holderin se afla în pericol, un pericol foarte mare pe care refuza să-l recunoască. Astfel, o anumită persoană a aranjat ca ea să părăsească insula până când va fi dispărut pericolul.

— O persoană cu anumite interese.

Andrew se forță să nu zâmbească, auzind o astfel de descriere a lui Edward.

— Da, așa e.

— Și tu ești convins că într-adevăr se afla în pericol?

Amintirea acțiunilor lordului Nathaniel Delamere în cârciuma lui Gillingham îi apărură în minte.

— Da!

— Chiar și așa, ea pare nerăbdătoare să se întoarcă. Dacă i-aș fi permis, ar fi plecat chiar în seara asta la Wapping.

– Da, știu. Andrew se îndreptă spre fereastră și trase draperia cu degetul. După ce-și termină inspectia, Caliban se apropie de el și se ridică în două picioare pe pervaz, pentru a vedea ce anume spiona stăpânul lui. Deși nu se lăsase încă seara, lămpile erau deja aprinse pe stradă, părând ca niște pete luminoase în ceața galbenă. Poate fi foarte... impetuoasă.

Mama lui păru să se gândească la însemnătatea cuvântului.

– Are familie aici?

– Un bunic cu care n-a mai vorbit de ceva vreme, din câte am înțeles.

Nu-i spuse despre intenția lui de a o duce la el, nici de împotrivirea lui Tempest de a-l vizita pe bărbat. Indiferent de dorințele ei, Yorkshire avea să fie destinația lor. Sau a lui.

– Înțeleg, spuse ea după o clipă. Ei bine, nu mi-a plăcut niciodată să aflu despre tineri care au probleme, dar cum ea a fost motivul care te-a adus în cele din urmă acasă, nu pot decât să-i fiu recunoscătoare.

– Acasă? repetă el, întorcându-se în cele din urmă de la fereastră. Daniel ar fi trebuit să-ți lase ție casa. Mamă, știi foarte bine că această viață nu este pentru mine.

– O, dar care este? îl contrazise ea. O cabină inghesuită și mucegăită? Ticăloși? Furtuni? Sigur nu vrei să-mi spui că te vei întoarce iar pe mare, te vei întoarce să-l urmărești...

– Piratul Stratton zace pe fundul Atlanticului, o întrerupse el, alături de corabia lui.

În încăperea tăcută, icnetul mamei ei răsună sonor, alături de sunetul scos de coada lui Caliban care lovea covorul de lână.

– Nu mă voi preface că vestea nu mă bucură, spuse ea după o clipă, ridicându-și privirea care o întâlnește pe a lui cu un calm surprinzător. Sper, pentru liniștea sufletului tău, că n-ai avut nimic de-a face cu asta.

Deși ar fi putut-o liniști ușor, nu o făcu. Era adevărat, mâna lui Dumnezeu intervenise în sfârșit, dar, dacă nu s-ar fi întâmplat, Andrew ar fi fost bucuros să o ridice pe a lui pentru a-i da lovitura fatală. Mama lui n-ar trebui să își facă iluzii în privința asta.

Ea își puse mâna peste brațul lui.

– Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, Andrew, nici nu-ți poți imagina cât de mult.

Sub atingerea ei blândă, maternă, el își dori să se mai înmoaie. Dumnezeu, cât de mult îi lipsise, câte griji își făcuse pentru ea în toți anii aceștia! În schimb, rămase nemișcat, așteptând continuarea de care se temea.

Când i se adresă din nou, cuvintele ei îl loviră mai tare decât anticipase.

– Ești fiul meu, spuse ea, și te voi iubi mereu. Dar când aud acea dorință de răzbunare în vocea ta și când aflu că ai fost implicat în ceva ce sună a răpire... nu cred că-mi place ceea ce ai devenit.

– Eram numai un băiat când am plecat, îi reaminti el. Cei zece ani pe mare m-au schimbat. M-au făcut bărbat.

– Poate, recunosc ea. Am sperat însă ca, datorită influenței din copilărie a bunicului tău și eforturilor lui Daniel, vei deveni un gentleman.

Se îndepărtă de ea.

– Chiar vei ignora de tot influența tatălui meu, doamnă? întrebă el, fără să se străduiască să ascundă din voce tonul sarcastic.

– Dacă aș putea, recunosc ea, deși momentul de ezitare îl făcu să creadă că altceva intenționase să spună.

Înainte ca vreunul din ei să vorbească iar, doi valeți intrară în garderobă clătinându-se sub greutatea cufărului, în timp ce altul aduse mult așteptata apă caldă. Sosirea servitorilor nu ar fi trebuit să încheie conversația, dar mama lui profită de ocazie și se scuză:

– Poate vrei să te îmbroștezi înainte de cină, spuse ea și plecă repede.

Oftând, Andrew se îndreptă spre scaunul de lângă șemineu și se așeză, cu coatele sprijinite pe genunchi și capul în palme.

– Și eu te iubesc, mamă, șopti el după ce ea închise ușa în urma ei.

Regretase adesea că fuseseră despărțiți atât de mult timp, precum și faptul că îi provocase atâtea griji. Bănuia însă că ea înțelegea nevoia lui de-a face această călătorie. Ușurarea pe care o văzuse pe chipul ei atunci când aflase că Stratton era mort i-o confirmase.

În cei zece ani în care se gândise la ea, niciodată nu își imaginase că o lăsase singură. Daniel Beauchamp păruse mereu o forță de neoprit. Acum, să afle că acesta murise în urmă cu aproape doi ani...

Căinele se lipi de el și începu să-i lingă obrajii umezi, ca și cum ar fi încercat să-l trezească din jale. Când Andrew nu putu să-i ofere

mai multă atenție decât o mângâiere absentă pe creștetul capului, se așază la picioarele stăpânului oftând.

Andrew nu se înțelesese mereu cu tatăl lui vitreg – nu era oare o afirmație modestă? –, dar știa că avea să-i lipsească, și nu doar de dragul mamei lui. Daniel fusese un tată vitreg blând și generos, și adevărul este că Andrew nu îi purtase niciodată pică mamei lui pentru că se recăsătorise – cel puțin nu mai mult decât ar face-o orice băiat de șapte-opt ani. Ceea ce nu putuse suporta însă fuseseră încercările voalate sau mai puțin voalate de a-l crește după chipul și asemănarea tatălui său vitreg, când era evident pentru oricine că el era bucățiță ruptă din tatăl lui.

După atâta vreme, abia își mai amintea chipul tatălui său. Știa, desigur, că avea același păr negru și ochi verzi ca acesta. Uneori, când privea în oglindă, Andrew își închipuia că era imaginea tatălui său cea care se reflecta. Asemănarea era însă nu neapărat fizică, ci mai degrabă în privința caracterului.

Era ciudat să se gândească la faptul că acum avea aproape vârsta tatălui său atunci când acesta murise. Încă își aminte cu câtă nostalgie vorbea tatălui lui despre viața pe care Andrew plecase să o trăiască în locul lui. Pericol. Aventură. Nimic care să-l țină legat.

Abia la mulți ani după dispariția tatălui său începuse Andrew să înțeleagă cu adevărat la ce supusese fascinația acestuia pentru mare viața de familie. Investiții riscante, aproape ruinarea. Dorul lui de ducă influențase aproape fiecare aspect al vieților lor. În plus, fusese necredincios din toate punctele de vedere, lăsându-și soția și copilul fără nimic. Acele luni idilice în care locuise cu părinții mamei lui fuseseră, de fapt, născute din pură necesitate.

Pentru mama lui, singurele momente de bucurie în anul de după moartea tatălui său fuseseră prima vizită și apoi scrisorile primite de la Daniel Beauchamp, deși Andrew își amintea că fericirea provocată de sosirea scrisorilor era mereu întinată de grija privind costurile de expediere. Când mama lui îi scrisese spunându-i că acea corespondență trebuia să se sfârșească, Daniel o adusese în Anglia și se însurase cu ea. Cum putea un fiu să poarte ranchiună cuiva care în sfârșit oferea mamei lui viața pe care o merita? Daniel fusese serios și lucid, așa cum tatăl lui nu fusese. Cum putea un om care deținea o flotă navală care naviga peste tot în lume să nu își dorească să vadă și el acele locuri? Timp de zece ani, tatăl lui vitreg bătătorise

fiecare cale, crease orice legătură care i-ar fi asigurat succesul lui Andrew pe uscat. Și timp de zece ani, Andrew făcuse tot ce îi stătu-se în puteri să dovedească faptul că nu era făcut pentru o viață în spatele catastifelor.

Egoist. Iresponsabil.

Nu, Tempest nu fusese prima care îl acuzase de aceste lucruri. Acum, ca și cum acei ani nu-l învățaseră nimic, Daniel încerca din mormânt să-l modeleze pe fiul său vitreg într-un om de afaceri. Dar, la fel ca tatăl lui, Andrew nu putea să își asume o astfel de responsabilitate. Niște bărbați, ba chiar și un copil, muriseră sub comanda lui. Corabia pe care o condusesese aproape se scufundase. De două ori. Compania de Transporturi Beauchamp, casa, viața aceasta nu reprezenta o moștenire generoasă. Era o piatră de moară pe care o legase de gâtul lui, și dacă nu avea să găsească o modalitate de a scăpa de ea, mulți alții aveau să se înece alături de el.

Ridicându-se de pe scaun, intră în garderobă, unde valetul încerca să aranjeze lucrurile.

– Bună seara, domnule, spuse tânărul cu o plecăciune care nu ascundea însă privirea curioasă aruncată noului său stăpân și câinelui flocos de la picioarele lui.

Andrew îl muștră.

– De ce a durat atât?

– Doamna Beauchamp a ordonat să i se aducă apă prima dată domnișoarei, domnule.

A, da. Tempest. Dovada vie – ca și cum ar mai fi fost nevoie de dovezi – că nu era genul de persoană în care puteai avea încredere. Nu în ceea ce privește viața și averea și, cu siguranță, nu în ceea ce privește virtutea, căci acum, mulțumită răspunsului valetului, mintea lui Andrew era acum acaparată de imaginea acelei zâne cu păr roșcat, udă, lucioasă și goală, ridicându-se din cada aburindă.

– Mă scuzați, domnule, îl întrerupse valetul, risipindu-i fantezia, dar domnul Williams a vrut să vă întreb ce intenții aveți cu băiatul acela negru.

Andrew privi prin garderobă pentru a vedea dacă exista vreun pat pentru servitor unde Caesar ar putea dormi.

– Trimite-l la mine!

Abia observă plecarea valetului, căci atenția îi fusese acaparată de altceva. Toate bunurile lui fuseseră despachetate, agățate pe umeraș

sau întinse. Ca și cum ar fi venit acasă definitiv, ca și cum nu ar fi plecat niciodată.

Numai vederea unei rochii de muselină verzuie, care nu se potrivea decorului, îi reamintea cât de mult se schimbase.

Compania de Transporturi Beauchamp. Această casă. Mama lui văduvă. Un băiețel vulnerabil pe post de servitor. Responsabilitățile lui îl doborau. Și dacă Tempest era la fel de ghinionistă ca el, curând avea să adauge pe listă o soție și un copil.

Simțindu-se brusc de parcă pereții micuței încăperi se strângeau în jurul lui, s-ar fi refugiat bucuros în conținutul sticlei care aparținuse tatălui său. Dar printre rafturile aranjate și ordonate care construiau acum noua lui viață, aceasta nu era de găsit.

Fără tragere de inimă, Tempest acceptă ospitalitatea doamnei Beauchamp și coborî la cină îmbrăcată într-o rochie care îi aparținuse lui Hannah, camerista doamnei Beauchamp, care avea o constituție asemănătoare și care era doar puțin mai înaltă. Poalele rochiei i se târau pe covor.

În sufragerie, Andrew se întoarse pentru a o privi intrând. Păru surprins, dar, din fericire, își reținu râsul.

– Ei bine, măcar este altceva decât pantalonii aceia din piele întoarsă, spuse el zâmbind discret în timp ce o conducea spre scaun.

Prin contrast, el era îmbrăcat mai elegant decât îl văzuse vreodată, într-o haină de cea mai bună calitate, verde-închis, și o cămașă din pânză albă, apretată. Părul îi era prins cu grijă la baza gâtului, scoțându-i în evidență forma feței proaspăt bărbierite. Pentru prima dată de când îl cunoștea, nu mai fu surprinsă de contrastul dintre înfățișarea și manierele sale, căci atunci când făcu o plecăciune și-i oferî brațul, chiar arăta ca un gentleman. Și de ce nu? se gândi ea în timp ce privea încăperea care fusese frumos amenajată în urma profiturilor din comerțul cu mătase și condimente, zahăr și sclavi. Tatăl lui vitreg fusese un gentleman și suficient de bogat încât să asigure intrarea fiului său vitreg în cele mai înalte oficii.

– Eram convins că voi fi anunțat că ai fugit din casă cu prima ocazie, zise el.

– Aș fi făcut-o, recunosc eu, apoi își ridică fusta suficient cât i se vadă picioarele desculțe, încălțate numai în niște ciorapi împrumutați, dacă aș fi primit și niște pantofi.

– Valetul i-a luat pe ai tăi pentru a-i spăla și lustrui și, după cum a reieșit, și pentru a-i repara, explică doamna Beauchamp. Intrase în urma lor, neobservată. Iar pantofii lui Hannah ar fi fost prea mari.

Deși ar fi părut puțin probabil, Tempest ar fi acceptat scuza, dacă nu ar fi fost privirea pe care o schimbară cei doi, mamă și fiu.

Ce le păsa lor dacă pleca sau nu? În ciuda cererii lui imprudente în căsătorie, se așteptase ca Andrew să se arate nerăbdător să scape de ea în momentul în care acostaseră. În schimb, părea hotărât să o țină sub supraveghere la infinit. Ce naiba aștepta?

Știa, desigur, răspunsul, deoarece și ea îl aștepta. Aștepta dovada că nu era însărcinată, dovada care întârzia să apară, având în vedere că ciclul ei menstrual mersese până atunci ca un ceas. Nu avea să își permită să se îngrijoreze, având în vedere că planul ei de viitor fusese deja stabilit. Și totuși, la gândul că mama lui ar fi putut suspecta ceea ce făcuseră, Tempest se înroși toată, devenind una cu rochia roz a lui Hannah.

– Ei bine, nu mai contează, spuse doamna Beauchamp în timp ce supa era servită în farfuriile de porțelan fin. Ne dă ocazia perfectă să mergem mâine la cumpărături.

– Ca și cum doamnele ar avea nevoie de o scuză pentru a merge la cumpărături, spuse Andrew cu ironie în voce, care nu era deloc binevoitoare.

– Deși cred că o ieșire ar fi încântătoare, răspunse Tempest, străduindu-se să nu-și iasă din fire, tot nu înțeleg cum m-aș putea plimba prin Londra, iarna, fără încălțăminte.

Doamna Beauchamp, care nu se gândise atât de departe, încercă să pară șocată de absurditatea ideii, în vreme ce se juca cu lăntișorul greu pe care îl purta la gât.

– Bine punctat, domnișoară Holderin. Voi cere croitoresei mele să vină la noi.

Pentru Tempest, căreia i se refuzaseră foarte puține lucruri în viață, aceste ultime săptămâni lipsite de autoritate fuseseră mai mult frustrante decât înspăimântătoare. Cel puțin la bordul corabiei exista mișcare. Acolo avea iluzia că făcea ceva. Acum, gândul de a fi închisă într-o casă, indiferent cât de grandioasă, o înnebunea. Nici orașul rece și aglomerat nu-i oferea o alternativă.

– Vă mulțumesc, dar mă tem că n-am cu ce să îi plătesc serviciile.

Doamna Beauchamp reflectă la această nouă problemă.

– Sunt convinsă că bunicul tău va achita nota. Nu și-ar dori să își vadă nepoata arătând ca un copil al străzii.

– Bunic...! izbucni Tempest, dar se forță să se oprească pentru a se calma. Ce îi spusese Andrew? Ce avea de gând? Mi-e teamă că există o altă neînțelegere. N-am nimic de-a face cu bunicul meu și cu siguranță nici o dorință să-l întâlnesc.

– Ar trebui să-ți ajustezi așteptările, domnișoară Holderin, spuse Andrew. Am fost plătit pentru a te duce la Sir Barton Harper și asta intenționez să fac.

Tempest își cufundă lingura în supă, fără însă a avea poftă să o guste, ci mai degrabă pentru că simți brusc nevoia să-și ocupe mâinile cu ceva – altceva decât să-l strângă pe el de gât.

– Dacă mă vei duce împotriva voinței mele, căpitane Corrvan, atunci am vorbi despre răpire, spuse ea după ce înghiți supa fierbinte.

Răpire. Cuvântul avu efectul scontat asupra lui Andrew. Scrâșni din dinți, în timp ce în ochii mamei lui se citi panica.

– Intenționez, continuă Tempest pe același ton egal, să mă întorc imediat în Antigua.

Andrew făcu semn să îi fie luată farfuria și-și întoarse atenția către ea.

– Tocmai ai spus că nu ai bani. Cum intenționezi să plătești călătoria?

Putea cu ușurință să-i împrumute banii, desigur, dar acest lucru ieșea din discuție dacă el refuza s-o facă.

– Soluția e simplă, spuse mama lui în timp ce următorul fel, pește, înlocui supa. Poate călători pe un vas Beauchamp. Dacă am înțeles bine, Andrew îți datorează asta.

Citind nemulțumirea pe chipul lui Andrew la auzul sugestiei mamei sale, Tempest se simți satisfăcută. Poate că doamna Beauchamp se va dovedi un aliat mai bun decât se așteptase sau mai bun decât fusese oricare dintre membrii echipajului *Fair Colleen*. Va găsi momentul potrivit pentru a-i explica motivele pentru care refuză să meargă în Yorkshire și o va convinge pe doamna Beauchamp să-i aranjeze imediat călătoria înapoi.

– Vă voi rămâne recunoscătoare, spuse ea, amintindu-și cu jind de zilele în care nu trebuia să ceară nimănui ajutor.

– Excelent! Voi trimite imediat un bilet domnului Farrow și îl voi întreba.

– Farrow? Un nume cunoscut. Mă bucur să aud că se află încă la conducere, spuse Andrew.

Mama lui zâmbi și încuviință, în timp ce mesteca.

– O, da, spuse ea după ce înghiți și se șterse la colțul gurii cu șervetul. Ei bine, n-aș zice chiar „la conducere“. N-aș merge atât de departe.

– Nu? Atunci, cine este?

– Eu sunt, răspunse ea înainte să ia o altă înghițitură, întârziind astfel răspunsul.

Brusc interesată, Tempest lăsă deoparte furculița.

Andrew, în schimb, o lăsă zgomotos pe farfurie.

– Cum adică?

– După cum știi, domnul Beauchamp se așteptase ca tu să preiei afacerea, îi reaminti mama lui zâmbind destul de rece, după părerea lui Tempest. Dar cum ziua sosirii tale era... nesigură, a specificat în testament că voi servi de facto drept șeful companiei până când tu vei putea prelua frâiele. Domnul Farrow se ocupă de operațiunile zilnice, dar eu m-am întâlnit cu investitorii și cu directorii companiei și iau decizii în probleme presante.

– Probabil că nu v-a fost ușor, remarcă Tempest.

– Într-adevăr, n-a fost, recunosc doamna Beauchamp, întorcându-se spre ea. Mulți domni sunt sceptici atunci când trebuie să discute cu o femeie anumite chestiuni.

Gândindu-se la discuția ei cu domnul Whelan privind repararea morii de la Harper's Hill, Tempest încuviință din cap.

– Ce chestiuni? întrebă Andrew îngrijorat.

– Construirea de docuri noi, în special. Comercianții din Indiile de Vest, în rândurile cărora se număra domnul Beauchamp de mult timp, adăugă ea ca o explicație oferită lui Tempest înainte să își întoarcă iar atenția spre Andrew, au întocmit un plan, sub conducerea unui plantator jamaican, domnul Milligan, pentru a construi docuri separate pentru descărcarea corăbiilor care se întorceau din porturile caraibiene. Râul este aglomerat, așa cum sigur ai observat, iar pierderile produse încărcăturii erau substanțiale. Furturi, stricăciuni. Dădu din cap dezaprobat. Aparent, planul este bun. Totuși,

este riscant și, fără mai mult sprijin, sunt reținută în ceea ce privește succesul lui. Când am încercat să îmi exprim aceste rezerve însă...

– Ați întâmpinat rezistență, sugeră Tempest.

– Am întâmpinat batjocură, o corectă doamna Beauchamp. Domnul Hibbert, președintele, mi-a spus să mă întorc acasă la andrelele mele, și sunt convinsă că, dacă aș fi fost așezată mai aproape de el, domnul Milligan m-ar fi mângâiat pe creștet.

– De ce nu l-ai trimis pe Farrow să exprime aceste îngrijorări în numele tău? întrebă Andrew.

– Cu tot respectul, îi răspunse mama sa pe un ton arogant, domnul Farrow nu este un membru al Comercianților din Indiile de Vest, ci președintele Companiei de Transporturi Beauchamp. Aveam tot dreptul să-mi exprim părerea.

Tempest simți brusc o admirație neașteptată pentru îndrăzneala femeii.

– Așa este, aprobă ea.

Iată o femeie pe care, fără îndoială, domnișoara Wollstonecraft ar fi apreciat-o. În orice alte circumstanțe, Tempest simți că ea și doamna Beauchamp ar fi putut fi prietene.

Răspunsul ei aprinse ochii verzi ai lui Andrew.

– Este o problemă de familie, domnișoară Holderin.

– Mă bucur să te aud spunând asta, interveni mama lui. Înțeleg din reacția ta că vei binevoi să analizezi problema și să susții interesele Companiei de Transporturi Beauchamp la următoarea întâlnire a comercianților?

Amintindu-și autocaracterizarea lui Andrew, care spusese despre sine că nu este făcut să-și asume responsabilități, Tempest îl fixă cu privirea, asemenea doamnei Beauchamp, în așteptarea unui răspuns. Se pare însă că aveau să fie nevoite să aștepte mai mult decât ar fi crezut.

– Mă scuzați, spuse el, ridicându-se de la masă. Mi-am pierdut apetitul.

Fără alte cuvinte, ieși din încăpere.

Capitolul 13

În dimineața următoare, când se îndreptă spre Compania de Transporturi Beauchamp pentru a pregăti plata echipajului, Andrew încă fierbea cu gândul la discuția pe care o purtase. Din nefericire, drumul lung cu trăsura, de la casa tatălui său vitreg – Dumnezeule, *a lui* – din West End și până la birourile din Mincing Lane nu făcu decât să-i dea mai mult timp de gândire.

Nici mama lui, nici Daniel nu fuseseră vreodată prea subtili. Nu stătea în caracterul exuberant al mamei lui, iar pentru Daniel era doar o pierdere de timp. Totuși, să încerce să decidă viitorul unui om în timp ce mâncau un sturion prost gătit era mai rău decât putuse el anticipa, chiar și pentru ei.

În birouri, se prezentă drept căpitanul corabiei *Fair Colleen* și fu întâmpinat cu priviri furișe și șoapte nedisimulate, în timp ce angajații mai vechi explicau celor mai noi ce presupunea sosirea lui. După o conversație purtată cu ușa închisă, fu condus de unul dintre ei într-o încăpere și primi un registru în care să noteze activitatea corabiei sale.

Înghesuită de un birou mult prea mare, dar gol, încăperea sărăcăcioasă părea să sugereze că funcționarii decisese că fiul rătăcitor al lui Daniel Beauchamp nu își câștigase încă dreptul la tratament preferențial. Soarele dimineții pătrundea printr-o fereastră micuță și murdară, lăsând să se vadă firicelele de praf, dar fără să ofere prea multă lumină. Andrew se așează pe scaunul șubred din spatele biroului și așteptă.

Fleming fu primul care sosi, nerăbdător să prindă o corabie spre nord. Greaves îl urmă imediat, ținând deja în mâna vâjnoasă următoarea misiune. Pe la jumătatea dimineții, își ridică privirea din registrul în care tot scria și-l văzu în prag pe Ford arătând... ei bine, Ford arăta mereu furios – și pe bună dreptate, știa și Andrew –, însă ridurile de pe chip, datorate frustrării, păreau să fie noi.

– Încotro, domnule Ford? întrebă Andrew, calculând banii tâmplarului.

Ford ridică din umeri, într-o mișcare ușor exagerată.

– Nu știu, domnule.

– Cum ți se pare să guști pentru prima dată libertatea? Își aplecă din nou capul asupra registrului. Este așa cum ai sperat?

– Se pare că am libertatea să mor de foame, răspunse Ford, băgând banii în buzunar.

Deci bărbatul își petrecuse dimineața căutându-și de lucru, însă fusese refuzat? Andrew își dorî să poată spune că era surprins.

– Am nevoie de cineva care să se ocupe de reparațiile la *Colleen*, spuse el, fără să-i ofere o slujbă pe care, credea el, în oricare alte împrejurări, Ford ar fi fost bucuros să o refuze.

Era deja bine cunoscut faptul că bărbatul nu-l plăcuse niciodată pe căpitan și, în general, nu plăcea pe nimeni care avea autoritate asupra lui.

Ford tăcu, gândindu-se.

– Nu credeam că vă veți găsi în poziția de a angaja, pe pământ, sublinie el, încrucișându-și brațele la piept.

Postura nu era una chiar sfidătoare, deși Andrew recunoscuse provocarea. Aici, pe pământ, erau egali. Cel puțin până când Farrow intră în încăpere, în urma lui.

– Deci e adevărat! exclamă Farrow, dezbătând dacă ar trebui să-i întindă mâna sau să facă o plecăciune.

Andrew se ridică și îi întinse mâna, peste masă.

– Este.

Ford privi schimbul dintre ei cu interes.

– Domnule Farrow, spuse Andrew, vi-l prezint pe domnul Ford, unul dintre cei mai buni tâmplari de corăbii pe care am avut plăcerea să cunosc. Mi-ar plăcea să i se dea ceva de lucru.

Farrow nici nu trebui să privească în direcția lui Ford.

– Desigur, cum spuneți, domnule Corrvan.

Domnule Corrvan. Cu asemenea ușurință, vechea identitate îi fusese înlocuită cu una nouă, de la un bărbat care avea o autoritate ambiguă asupra unei corăbii, cu unul care avea o autoritate indubitabilă asupra unei întregi flote.

Ca și cum ar fi putut îndepărta acele gânduri sufocante, închise registrul și-l aruncă. Dar gestul de protest fu trecut cu vederea de Farrow, care deja îl însoțea afară din încăpere pe Ford.

Irascibilitatea lui nu scăpă însă neobservată, căci Jeremiah Bewick stătea afară, părând cât de amuzat putea fi un bărbat fără un evident simț al umorului.

Înjurând printre dinți, Andrew ridică registrul de pe podea.

– Și ce planuri ai, domnule Bewick? întrebă el, în timp ce nota cu toată răspunderea, în registru, suma pe care o datora timonierului-șef.

– Aș vrea să rămân pe *Colleen*, dacă se poate.

Andrew își ridică privirea.

– Va mai dura luni bune până va ieși iar pe mare.

– Nu contează. Geoff își dorește să mai vadă o dată primăvara englezească. Vom pleca la țară mâine-dimineață la prima oră. Zice că vrea să închirieze o casuță cu o grădină cu trandafiri.

– O grădină cu trandafiri? repetă Andrew. Este jumătatea lui decembrie.

– Da.

Acest ultimul cuvânt fu rostit cu blândețe, acceptând acel comportament al lui Beals pe care Bewick l-ar fi numit prostesc la altcineva – dar care e trecut cu vederea la persoanele iubite.

În timp ce Bewick privea pe fereastră, Andrew studie liniile adânci de pe chipul bărbatului care în acel moment se estompaseră, în ciuda luminii orbitoare de la amiază. Ce expresie grăitoare!

– Ai... începu Andrew.

Chipul lui Bewick se înăspri din nou la auzul vocii lui Andrew care îi solicita atenția, ca și cum ar fi știut ce voia să spună.

„Ai grijă“, intenționase Andrew să spună, dar Bewick și Beals înțeleseseră deja importanța discreției. Pe mare, bărbații închiseseră ochii la relația lor, fie din indiferență, fie pentru că acceptaseră că uneori astfel de lucruri se întâmplă între bărbații care petrec luni sau chiar ani fără compania femeilor. Andrew știa că legătura dintre ei era mai mult decât o relație pasageră la bordul unui vas. Însă băgăreții de la țară probabil aveau să perceapă lucrurile ca pe un păcat sau ca pe o crimă.

– Compania de Transporturi Beauchamp se va bucura să vă aibă din nou, atunci când veți fi pregătiți, spuse el în schimb.

Bewick încuviință și înaintă pentru a-și primi plata.

– Fie că vă place sau nu, oamenii sunt fericiți că v-ați întors.

Andrew ezită.

– Nu știu dacă intenționez să ră...

– Nu fi prost, îl întrerupse Bewick, lăsând la o parte toate ierarhiile de pe corabie și formalitățile. Era de mirare că binevoise să se adreseze lui Andrew cu „domnule” în fața celorlalți. Tatăl tău n-a fost un om rău, te asigur. Tu îi semeni leit, deci nimeni nu poate suspecta măcar că mama ta l-a luat vreodată de prost – ești fără îndoială fiul lui. Aflându-se la bordul lui *Fair Colleen* de la început, Bewick ajunsese să îi cunoască foarte bine pe cei doi, tată și fiu. Dar acum te-ai achitat de datorie. Nu crezi că e cazul să faci același lucru pentru bărbatul care te-a crescut?

Era greu să-l contrazică pe Bewick. Mereu fusese. De aceea Andrew o făcuse atât de des, chiar de la început, când anunțase că intenționa să fie căpitanul vasului care până atunci aparținuse lui Bewick, dar și atunci când îl înfruntase pe Stratton, o ciocnire dezastruoasă care aproape costase vieților tuturor, până acum. Și intenționa să o facă iar, nu? Cu siguranță nu avea de gând să asculte sfatul lui Bewick. Nu după atâta vreme.

Când Andrew nu-i răspunse, Bewick mai răsuci o dată cuțitul în rană.

– Și față de mama ta?

Își duse apoi degetul la pălărie, ca un fel de salut, și plecă înainte ca Andrew să-i poată răspunde.

Din nou singur, privirea îi căzu asupra registrului, unul dintre volumele identice care se aflau în această clădire, plin cu cifrele pe care se baza imperiul construit de Daniel Beauchamp. Aruncând o privire asupra coloanei alcătuită din cifrele pe care le adăugase, observă chipul în formă de inimă al unei femei pe care îl desenase pe margine. Pentru numele lui Dumnezeu, cum de își imaginase tatăl lui vitreg că era potrivit pentru o treabă atât de serioasă?

Închise registrul, de data asta incet, și bătu cu degetul în coperta lui verde, din postav. Gestul îl duse cu mintea la registrele ordonate care se aflau pe biroul imaculat al lui Edward Cary, care nu puteau fi decât ușor deranjate de o pală de vânt.

Sau poate de Tempest.

Iată, *acela* era un om responsabil. Un om respectabil. Unul care era dispus să-și sacrifice propriile dorințe pentru beneficiul altora. Dacă Andrew i-ar fi permis lui Tempest să se întoarcă în Antigua în loc să o ducă la Yorkshire, ea și Cary ar fi putut găsi o cale să rezolve lucrurile, chiar dacă ea ar fi însărcinată. Între timp, Andrew ar fi navigat în direcția opusă. Poate în India. O destinație care ar pune mii de kilometri între el și femeia cu care nu ar fi trebuit să-și facă de cap. O femeie care ținea la independența ei poate la fel de mult ca el și care, fără îndoială, o merita mai mult.

Tempest Holderin era puternică, hotărâtă, o apărătoare aprigă a libertății altora – dar și a ei. Cunoscuase mulți bărbați care apreciau astfel de calități la alți bărbați, dar care le-ar fi respins la o femeie. Existau bărbați care aveau nevoie să fie utili, se gândi el. Ei bine, această femeie cu siguranță nu avea nevoie de el. Ar fi trebuit să fie o ușurare. Nu voise niciodată să aibă cineva nevoie de el. Și totuși...

Aveau nevoie de el aici, cel puțin așa spusese mama lui. Dacă ar fi căutat o scuză pentru a sta departe de Tempest, ar putea foarte bine să rămână la Londra și să-și îndeplinească sarcinile la Compania de Transporturi Beauchamp. Asta ar *trebui* să facă, asta ar face – dacă ar fi un bărbat responsabil și respectabil. Desigur, nu era cazul.

– Farrow! strigă el ridicându-se de la birou, hotărât să găsească o modalitate de a se detașa de acest loc. Ai grijă ca toți ceilalți bărbați de pe *Colleen* să fie plătiți. Voi merge...

La dracu'! Într-un oraș atât de mare ca acesta, cu atât de multe tentații pentru un bărbat ca el, ar fi trebuit să fie atras în șase direcții diferite. De ce atunci următorul cuvânt de pe buzele lui era și ultimul loc în care ar fi trebuit să se afle? Locul unde se afla – cel puțin care se aflase atunci când plecase – singura persoană pe care ar fi trebuit să o evite?

Încercă să găsească o alternativă, dar în cele din urmă, tentația fu mai puternică:

– Merg acasă!

– Cea roșie, cred, fără îndoială!

Tempest se cutremură, o reacție care nu era provocată numai de accentul franțuzesc îngrozitor de fals al croitoresei. Doamna Beauchamp o asigurase că femeia era pricepută, însă abilitățile ei nu presupuneau și să joace cu credibilitate rolul unei refugiate franceze.

În orice caz, având în vedere cererea de croitorese franțuzoaice, doamna D'Arbay – cu siguranță, doamna Derby – depunea toate eforturile.

Tempest stătea pe un taburet, îmbrăcată numai într-o cămășuță nouă, în timp ce croitoreasa măsura, vorbea și scotea mostre de materiale pentru ca doamna Beauchamp să le aprobe.

– S-ar potrivi perfect pentru Crăciun, recunosc mama lui Andrew.

– Culorile pastelate nu i se potrivesc foarte bine.

De jur împrejur, pe podea, se afla o mare de materiale refuzate, de diferite culori, roz, albastru, verde, care îi reaminteau lui Tempest de florile primăverii, care se luptau cu dârzenie cu vântul înghețat al iernii.

Având în vedere frigul, Tempest nu se putu învinui că visa la o garderobă din lână, blană și catifea. Aproape că nu regreta dispariția rochiei verzi de muselină. Doamnele în ton cu moda din Londra abandonaseră, evident, rațiunea, preferând rochii subțiri, care le protejau foarte puțin de umiditatea înghețată a iernii. Ea, care niciodată nu fusese privată de soare, era conștientă de remarcile răutăcioase la adresa coloniștilor, care vizau prejudiciul adus minții și moralei de căldura climatului tropical. Ea însă era sigură că ploaia nesfârșită și ceața le întunecaseră mintea acelor care locuiau în capitală.

– De Crăciun voi fi pe mare, îi reaminti ea doamnei Beauchamp, astfel încât nu voi avea ocazia să port o astfel de rochie. Mi-e teamă că prioritare sunt numai *câteva* rochii practice, care pot fi gata curând, explică ea croitoresei. Din nou.

Oftând, doamna Beauchamp incuviință și îi spuse doamnei D'Arbay:

– Știu că nu obișnuiești astfel, dar poate ai ceva gata făcut care să necesite numai mici retușuri?

Doamna D'Arbay se întristă, dar îi vorbi cusătoresei într-un amestec de franceză proastă și dialect londonez, pe care numai aceasta părea să îl înțeleagă. Fata scotoci prin cufărul plin cu materiale și scoase o rochie dintr-o mătase de un albastru atât de închis încât ar fi putut fi confundat cu negru. Aspectul lugubru era accentuat de severitatea stilului și, pentru a se potrivi siluetei minione a lui Tempest, poalele dantelate ar fi trebuit eliminate cu totul, lipsind rochia de singurul ornament.

—Dumnezeule, nu! exclamă doamna Beauchamp, deși lui Tempest i se păru perfectă.

Deși ar fi preferat lână, țesătura rigidă părea practică, iar croiala și culoarea o făceau potrivită pentru orice ocazie, chiar și pentru călătorie. Mai mult, părea făcută pentru o clientă care refuzase să o cumpere, ceea ce însemna că ar fi putut să o ia la un preț rezonabil. Tempest refuzase să trimită factura la bunicul ei, promițându-i în schimb doamnei Beauchamp să se achite de datorie de îndată ce se va întoarce acasă. Cu cât ar fi cumpărat-o mai ieftin, cu atât s-ar fi simțit mai puțin vinovată pentru că îi rămânea datoare doamnei Beauchamp.

—Atât, spuse ea după ce cusătoreasa puse semne acolo unde rochia trebuia scurtată.

Printre dinți, doamna D'Arbay promise că rochia va fi gata chiar în acea zi.

—Pentru o tânără care a ajuns aici fără nimic? protestă doamna Beauchamp în timp ce croitoreasa și cusătoreasa își strângeau lucrurile. Fii rezonabilă! Trebuie să ai mai multe haine.

Doamna D'Arbay ezită, dar Tempest rămase pe poziții. Cândva fusese suficient de curajoasă să se plimbe pe punte îmbrăcată numai în desuuri și în haina căpitanului Corrvan. Pentru călătoria înapoi, o rochie bună, două cămășuțe și o cămașă de noapte ar trebui să fie suficiente.

Abia după plecarea femeilor observă, pe podea, lângă pat, un pachet.

—O, doamna D'Arbay a uitat o cutie, spuse ea, gata să meargă după croitoreasă.

—Este pentru tine, spuse doamna Beauchamp, oprind-o. Un cadou. Ceva practic, te asigur, adăugă ea, oprind-o pe Tempest să protesteze. Deschide-l!

Nesigură, Tempest scoase capacul cutiei, înlătură hârtia, iar degetele îi alunecară printre falduri de catifea moare: o pelerină verde-închis, cu gluga bordată cu blană de vulpe, dar și un manșon de blană asortat. Ar trebui să refuze, desigur. Ca un înger pe umărul ei, vocea domnișoarei Wollstonecraft îi șoptea că femeile se lăsau prea ușor seduse de modă și de blănuri.

„Zorzoanele hainelor“, scrisese ea, „slăbesc mintea“.

Dar nevoile trupului? Tempest refuzase brocartul rubiniu foarte nepractic, dar aceasta, cu siguranță, era diferit. Oare acea scriitoare nobilă fusese vreodată obligată să renunțe la soarele caraibian pentru o iarnă londoneză care îți intra în oase?

În cele din urmă, căldura și moliciunea pelerinei o făcură imposibil de refuzat. Tempest se înfășură în ea și se învărti prin cameră, ca într-un dans. Gândește-te numai! Nu avea să-și mai facă griji de acum de frigul năprasnic. Oare ar fi foarte nepotrivit să o poarte și prin casă?

Doamna Beauchamp râse de bucuria încântată a lui Tempest. Chiar atunci, cineva bătu în ușă.

– A fost adusă acum de curier, doamnă, spuse William după ce intră și întinse pe o tavă de argint o scrisoare doamnei Beauchamp.

Aceasta o luă și rupse sigiliul, în timp ce William ieși din cameră.

– Mi-e teamă că sunt vești proaste, spuse după ce citi repede biletul.

La auzul acelor vorbe, Tempest se opri brusc. Pelerina grea își mai continuă o clipă dansul, din inerție. Greutatea care îi acoperea trupul înghețat aproape că o dezechilibra.

– Domnul Farrow spune că nici un vas nu te va putea duce decât după Anul Nou. Cel mai devreme, la jumătatea lunii ianuarie, explică ea în timp ce împachetă scrisoarea și o băgă în măneca rochiei.

Simțindu-se trădată, Tempest lăsa pelerina să îi alunece de pe umeri și să cadă pe podea.

– Nu pot aștepta încă o lună să mă întorc.

– Îmi pare rău! Cel puțin acum vei avea timp suficient să îți vizitezi bunicul, dacă vei dori.

Tempest nu se simțise niciodată apropiată de bunicul ei. Distanța dintre ei fusese mereu prea mare. Să străbată acea distanță – mai mică acum, desigur, dar 300 de kilometri tot i se păreau prea mulți – doar pentru a fi întâmpinat cu ce? Cu dezaprobare? Cu dezamăgire?

– Nu doresc.

Nu avea nimic să-i spună unui bărbat care ignorase modul în care îi erau administrate proprietățile din Antigua, care îl îndepărtase pe tatăl ei, care probabil trimisese vorbă ca Edward să fie înlăturat din post. Singura posibilă plăcere pe care această călătorie i-ar putea-o produce ar fi aceea de a-i spune bunicului său că mult iubitul lui prieten, lordul Nathaniel, este mort.

—Atunci, te rog, consideră-te oaspetele meu, în timp ce aștepți, draga mea, spuse doamna Beauchamp.

Pășind cu grijă peste haina care se întindea la picioarele ei, Tempest se apropie de aceasta. Doamna Beauchamp scoase scrisoarea și i-o înmână lui Tempest, ca și cum și-ar fi dat seama că tânăra avea dubii în ceea ce privește conținutul. Biletul însă nu conținea nici mai mult, nici mai puțin decât ceea ce i se transmisese.

Desigur, asta nu excludea vreun complot. Tempest i-o înapoie.

—Am crezut că dumneavoastră, dintre toți oamenii, înțelegeți de ce trebuie să merg acasă. De mulți ani, de când tata s-a îmbolnăvit și a murit, am devenit responsabilă pentru afacerea familiei. Ca și dumneavoastră, am avut norocul de a beneficia de ajutorul unui administrator de nădejde, căci, așa cum știți, părerea unei femei nu este mereu luată în considerare în astfel de probleme.

Cu o înfățișare calmă, doamna Beauchamp încuviință.

—Am lipsit însă deja două luni. O astfel de întârziere mă va ține departe de casă aproape jumătate de an. Nu pot sta departe atât de mult.

—Înțeleg, draga mea, începu doamna Beauchamp. Și totuși, eu...

Cuvintele ei fură întrerupte de un lătrat pe coridor, unde Caliban fusese exilat în timpul vizitei croitoresei. De mai departe se auzi un salut. Deci Andrew se întorsese din plimbarea lui în oraș.

Tempest nu realizează că se întorsese când îi auzise vocea până când simți mâna doamnei Beauchamp atingându-i brațul, ca să-i atragă atenția. Compătimirea i se citea încă în ochi, dar se transformase subtil, ca și cum realiza că erau legați nu doar de interese de afaceri.

—Ești *sigură* că nu există nimic care să te țină aici, draga mea? întrebă ea. Absolut nimic?

Era atât de evident modul în care Tempest părea să fie atrasă de prezența lui Andrew și de absența câinelui? Deși vocea lui fusese estompată de pereții groși, de ușile masive și de covoarele persane, tot o făcuse să simtă fiori pe șira spinării.

Se imaginase pregătită pentru amintirea atingerii lui insistente, a sărutului său păcătos. Nu era însă pregătită pentru modul în care aceste amintiri păreau să-i scape de sub control, în care îi apăreau în vis sau în momentele în care aștepta în timpul zilei, dar și în zorii zilei, când era gata să se trezească, atunci când nu era stăpână pe mintea și pe inima ei — sau, uneori, chiar pe mâinile ei.

Nu era pregătită nici pentru modul în care amintirile pasiunii pe care o împărtășiseră se strecurau la fiecare întâlnire cu el, cum se reflectau în zâmbetul lui șiret sau cum îi intensificau culoarea ochilor lui verzi. Cât de mult îi schimbase acea noapte modul în care îi percepea acum dârzenia și curajul! Suferința. Acea noapte o făcuse să realizeze că se înșelase în privința lui – și bănuia tot mai mult că probabil și el se înșela în privința propriei persoane.

Acum ar putea petrece încă patru săptămâni în casa lui. Încă patru săptămâni cu el. Își trecu mâna peste rochie și peste abdomenul ei încă plat. Dacă va rămâne atât de mult, probabil avea să fie nevoită să rămână pentru totdeauna.

Îndepărtându-se de doamna Beauchamp, se strădui să se gândească la Harper's Hill, la Omeah și la toți ceilalți. Nu avea să o ajute să reziste tentației. Cum urma să trăiască dacă ar pune propriile dorințe deasupra nevoilor disperate ale celorlalți?

– Nu, nu există nimic care să mă țină aici, insistă ea clătinând hotărâtă din cap, apoi se îndreptă să ridice de pe podea pelerina din catifea.

În ciuda greutății ei moi, seducătoare, rezistă impulsului de a o mângâia.

Dacă va trebui, o va vinde și-și va cumpăra singură biletul înapoi în Indiile de Vest, unde, din fericire, o astfel de haină nu ar fi nicio dată necesară.

Capitolul 14

Lui Andrew nu-i plăcuseră niciodată locurile înghesuite. La bordul corabiei, preferase mereu puntea decât cei patru pereți ai cabinei. În seara asta însă, biblioteca îl ispitea. Pielea moale a scaunelor, mirosul cărților, intunericul. Cîna se încheiase în urmă cu câteva ore, iar când se retrăsese în acest loc liniștit, soarele încă nu apusese de tot. Acum se înnoptase, dar încă nu ordonase să i se aprindă o lampă. La urma urmelor, nu venise aici ca să citească.

Mângâie cu vârful degetului buza paharului neatins pe care îl ținea pe genunchi. Nu venise nici să-și înecă amarul. Ar fi însemnat să întineze memoria tatălui său vitreg, căci acolo fusese biroul personal. Din acest motiv, spera ca mama lui să ezite să se aventureze în a-i trece pragul. Se îndoia că Tempest știa de existența acestei camere și astfel își câștigase câteva ore de liniște. Și totuși, ar fi mințit dacă ar fi spus că își găsise acolo *liniștea*.

La vârsta de 17 ani, cu marea în fața lui și cu un inamic de doborât, i se păruse cel mai simplu să fugă de viață, să respingă tot ceea ce reprezenta Daniel Beauchamp. La 28 de ani, î se părea mai degrabă dificil să se convingă că trebuie să plece. Nu își dorea însă să-și împartă restul vieții între această încăpere și birourile de pe Mîncing Lane. Confortul acestei case îi oferea însă o ancoră bizară sufletului său.

Tocmai din acest motiv trebuia să plece. Dacă ar fi rămas, nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Inevitabil, ar ruina afacerea tatălui său vitreg și ar frânge inima mamei lui. Apoi, mai era și Tempest, care, aflându-se atât de aproape, îl făcea să-și piardă mințile...

Scârțâitul ușii care se deschise îl întrerupse din meditație. Se întreba dacă doamna Long, sau chiar Williams, neglijase să ungă bala-malele. Dar poate Daniel își dorise astfel. Poate era un fel de alarmă dacă cineva i-ar fi invadat sanctuarul.

Așezat în fața focului, Andrew nu putu vedea ușa, însă nici nu se ridică, nici nu vorbi persoanei care intrase. Nu putea fi decât una din două persoane și, în scurt timp, avea să afle care din ele. Era deja destul de grav că își dorea să fie o anumită persoană. Mai grav fu să constate, cu entuziasm, că speranța lui devenise realitate.

O văzu pe Tempest cu coada ochiului, în timp ce se îndrepta spre rafturile cu cărți de pe pereți, fără să-i fi remarcat prezența. În lumina slabă, fu nevoită să se apropie pentru a citi titlurile, străduindu-se să le descifreze. O plăcuse îmbrăcată în pantaloni bărbătești, dar nimic nu se compara cu ea purtând o rochie care îi scotea în evidență curbele, lipindu-i-se pe șolduri în timp ce urca cele câteva trepte ale scării din bibliotecă, astfel încât să poată ajunge la rafturile mai înalte, căutând ceva de citit.

— Mi-e teamă că aici nu vei găsi prea multe care să te distreze, spuse el.

Tempest îngheță brusc, dar rămase pe scară fără să se întoarcă spre el.

— Nu sunt atât de frivolă încât să caut numai *distracții*, căpitane Corrvan, răspunse ea după o clipă, atunci când reuși să își revină din surpriză, coborând iar pe podea. Tata s-a îngrijit să am o educație completă.

— Desigur, spuse Andrew, ridicându-se înainte ca ea să se poată îndrepta spre el. Ultima oară când stătuse pe un scaun, iar ea venise să se așeze lângă el, urmaseră tot felul de probleme. Cu siguranță vei găsi lucruri interesante aici, spre deosebire de mine. Am sperat mereu să găsesc povești cu aventuri sau cărți de călătorie. Imaginează-ți ce dezamăgit am fost!

Scoase la întâmplare un volum de pe raftul cel mai apropiat de ea și i-l înmână.

— *Avuția națiunilor. Cercetare asupra naturii și cauzelor ei*, a lui Adam Smith. Volumul al doilea. Sunt sigur că este fascinant, spuse ea, luându-i-l din mână și punându-l înapoi. Aș prefera să încep însă cu primul volum. N-aș vrea să pierd firul argumentativ.

Mâinile și fața ei erau pete de lumină în întunericul încăperii și pe fondul culorii rochiei sale.

Când o văzuse prima dată în seara asta, crezuse că poartă do-liu, gândindu-se că era una dintre rochiile mamei sale, care fusese

modificată pentru a i se potrivi. În lumina lumânărilor din sala de mese, materialul părea însă strălucitor și exotic și recunoscuse în cele din urmă culoarea, care nu era neagră, ci era un albastru-închis, asemănător culorii cerului nopții fără stele, întins deasupra unei mări tăcute. Această culoare ar fi trebuit să o facă să pară ștearsă, neatrăgătoare, aproape invizibilă. Desigur că nu avusese acest efect. Nu făcuse decât să îi închidă albastrul ochilor și să îi facă pielea să scli-pească precum alabastrul și, în timp ce pieptul urma ritmul respirației, în lumina focului de șemineu, remarcă unde fine de ivoriu cald și albastru rece. Când privea înapoi la circumstanțele în care o văzuse, murdară, cu rău de mare și chiar mai rău, era nevoit să recunoască faptul că nimic nu ar fi putut să o facă să pară neatrăgătoare în ochii lui.

– Îți pot oferi ceva de băut? întrebă el, arătând spre propriul pahar.

– Whisky irlandez, presupun?

Andrew zâmbi ușor.

– S-ar părea că-mi cunoști toate viciile.

– Domnul Beals mi-a dat o înghițitură când ne aflam pe *Fair Colleen* ca să-mi mai amortească durerea pe care o simțeam în mâini.

– Înțeleg. Și cum ți s-a părut gustul de *uisce beatha*, apa vieții, *mo cailin*? Limba de mult uitată îi veni cu o ușurință surprinzătoare. Presupun că a fost prima dată pentru tine?

– Cred că, dintre toate, căpitane Corrvan, spuse ea studiindu-i expresia de pe chip cu ochii ei încântători, prefer romul.

Nu se putu abține să nu izbucnească în râs. O spusese cu atâta naturalețe. Era clar că îi plăcea să tulbure apele.

– Nu suntem pe mare, Tempest. Nu trebuie să-mi spui „căpitane“, zise el, lăsând paharul pe polița șemineului.

– Atunci cum?

Ezită. Ce protestesc din partea lui să vrea să-și audă numele de pe buzele ei. Cât de periculos să incurajeze o astfel de intimitate între ei. Când nu răspunse, ea îi zise:

– Cred că va trebui să te obișnuiești să nu ți se mai spună „căpitane“.

Fără să vrea, paharul îi alunecă de prin degete și răsună pe piatră.

– Ce te face să spui asta?

– Ei bine, *asta*, răspunse ea aruncând o privire în colțurile întunecate ale bibliotecii tatălui său vitreg, o încăpere potrivită pentru a-i aminti tot ce moștenise, fără voia lui, de la acest bărbat.

În ciuda rațiunii, se apropie de ea.

– Numai un singur lucru mă ține aici, Tempest. Îndată ce mă voi asigura că n-ai nevoie de protecția numelui meu, mă voi întoarce pe mare.

Rostise aceste ultime cuvinte cu multă încredere. Când părăsise biroul de dimineață, Farrow îl informase reținut că un vas care se îndrepta spre est avea nevoie de un căpitan cu experiență. Chiar și în ciuda ghinioanelor anterioare, era convins că la bordul acelei corăbii avea să facă mai puține pagube decât dacă ar fi rămas la Londra.

– Protecția numelui rău? Tempest râse sceptic. Te rog să nu-ți amâni planurile de dragul meu. Singurul ajutor de care am nevoie din partea ta este de a găsi o corabie care să mă ducă acasă cât mai repede. Se întoarse să cerceteze rafturile cu cărți, deși el era sigur că ea nu putea vedea nimic din titlurile peste care își arunca privirea – și nu din cauza luminii slabe care făcea dificilă citirea literelor pe cotoarele de piele închisă la culoare. Mama ta mi-a spus că nici o corabie aparținând familiei Beauchamp nu va naviga în acea parte a lumii în următoarele săptămâni, iar eu n-aș putea suferi o întârziere inutilă.

– Inutilă? Se apropie și mai mult, ținându-l între trupul lui și raftul de cărți, cu un braț sprijinit pe marginea unuia dintre rafturile mai joase, aproape, dar fără să o atingă. Ești sigură de asta? Întrebă el, șoptindu-i aceste cuvinte la ureche, dorindu-și cumva să o poată face să împărtășească sentimentul lui că legătura dintre ei se născuse din mai mult decât o greșală.

Ferindu-se, Tempest se desprinse din prinsoare.

– Sunt sigură că-mi pot purta singură de grijă.

O lăsa să plece.

– Cred că știi că nu așa funcționează lucrurile.

– De ce nu? Odată ai spus despre tine că ești iresponsabil. Deși atunci nu am crezut că această etichetă ți s-ar potrivi, dacă chiar intenționezi să-ți abandonezi mama și afacerea pe care tatăl tău vitreg a sperat că o vei prelua, atunci mi-ai dovedi că m-am înșelat.

Buclele ei scurte străluciră în lumina focului, când dădu din cap pentru a-și puncta cuvintele. Eu, pe de altă parte, intenționez să-mi îndeplinesc responsabilitățile. *Toate*, spuse ea, privindu-l sfidător, cu brațele încrucișate la piept. Cu orice preț!

– Atunci, pentru tine nu există nici o diferență între soarta unei afaceri și soarta unui copil? replică el.

– O afacere, indiferent că este o companie navală sau o plantație de zahăr, are la bază oameni, oameni care depind de îndrumarea unui conducător căruia să îi pese de bunăstarea lor. Astfel, între ei și o familie nu mai există nici o diferență. Dacă nu ești dispus să-ți asumi responsabilitatea pentru una, nu-mi cere să cred că-ți vei lua în serios celelalte responsabilități. După mine, ai fi putut lăsa în urma ta o mulțime de *bastarzi* – și, pronunțând acest cuvânt scandalos, vocea ei se transformă în șoptă – în fiecare port caraibian.

– Eu... începu el, dar, la asemenea acuzație, cum putea să se apere?

Nu putea spune că nu mai avusese alte femei. Nu putea susține că fusese mereu grijuliu și, cu siguranță, nu putea mărturisi că întâlnirea cu Tempest fusese diferită de oricare alta din trecutul lui tulburat.

– Dacă mă vei duce la bunicul meu, nu te temi că-ți va cere să te însori cu mine?

– Nu la fel de tare ca tine, îi spuse el, imprudent.

– Vrei să știi ce cred? întrebă ea, dar nu așteptă răspunsul lui. Nu suportă să fi legat de Compania de Transporturi Beauchamp, dar nici nu suportă gândul de a da cu piciorul unei averi. Astfel, te-ai hotărât să obții averea mea în schimb, gândindu-te că nu te va solicita atât de mult. Vrei să mă duci la Yorkshire împotriva voinței mele deoarece speră ca bunicul să mă oblige să mă mărit. Nu ești cu nimic diferit de ceilalți!

Deși vocea ei era surprinzător de calmă, cuvintele ei îl arseră ca și cum ar fi luat vâtraul din foc și ar fi aruncat în el cu un cărbune încins.

Trecând în spatele biroului din mahon masiv al tatălui său vitreg, Andrew deschise sertarele până când găsi ceea ce căuta: o cutie de metal plină cu bani, din care erau suportate cheltuielile casei și erau plătite salariile personalului. Spre surprinderea și ușurarea lui, cheița era încă în lacăt. Bâjbâind cu încuietoarea, o deschise în sfârșit,

cotrobăi prin ea și scoase un teanc de bancnote a căror valoare nu o putea citi în întunericul camerei. Se îndreptă spre Tempest, o prinse de mână și îi îndesă ghemotocul de hârtii și de monede în palmă.

– Du-te! strigă el, știind că dacă lumina focului i-ar fi dezvăluit chipul, ea ar fi văzut că o parte din el se ruga ca ea să se revolte împotriva ordinului său, așa cum o făcuse mereu înainte.

Privi mirată, dar nu la cadoul neașteptat, ci la el. Câteva monede îi alunecară printre degete și se rostogoliră spre piatra șemineului. Părea că ar fi vrut să vorbească, apoi Andrew auzi hârțiile foșnind în pumnul ei și în clipa următoare dispăru, ieșind în grabă din cameră, de parcă s-ar fi temut să nu se răzgândească.

Deci se terminase! Așteptă până când îi auzi pașii pe scări, apoi plecă. Caesar probabil adormise. Nu conta. Putea să-și împacheteze singur cufărul, așa cum făcuse în toți anii aceștia. Nu știa când acea corabie trebuia să plece spre India, dar nu îi păsa. Oricum ar fi fost, mâine pe vremea aceasta, avea să fie departe.

Nu se așteptase să-și găsească mama în prag.

– O, Andrew! Ce-ai făcut? întrebă ea.

Vocea ei blândă vibra, dar nu era acuzatoare. Oare cât de mult auzise?

– Nimic din ceea ce-am vrut să fac, mamă, spuse el, trecându-și mâna surprinzător de tremurătoare prin păr. Nimic.

– Vrei să spui, sau mai degrabă eviți să spui, că ar trebui să te însori cu fata asta? întrebă ea.

Andrew se îndreptă iar spre șemineu, ferindu-se de privirea mamei sale.

– Cred că ar fi mai bine să sperăm și să ne rugăm toți, așa cum face și domnișoara Holderin, că o căsătorie nu se va dovedi a fi absolut necesară.

În ciuda covorului gros, o putu auzi pe mama lui bătând din picior.

– Ar fi trebuit să însiști.

– Sigur ai observat că nu cedează deloc insistențelor, mamă. Înșfăcând paharul abandonat pe șemineu, dădu pe gât conținutul, dintr-o înghițitură, uitând că-și turnase singurul lucru pe care îl găsisese, și anume coniacul franțuzesc scump al lui Daniel. Pentru cineva care se așteptase la tăria arzătoare a whisky-ului, dulceața lui neașteptată

fu dezamăgitoare. Dacă aş fi observat asta de la început, aş fi lăsat-o în Antigua, căci sunt sigur că ar fi fost capabilă să alunge chiar şi pe cel mai insistent pretendent, spuse el, răsucind paharul gol în mâini, privind cum lumina emanată de şemineu strălucea pe faţetele acestuia. Va moşteni o avere mare, să ştii. E foarte curtată.

Mama lui ignoră explicaţiile.

– Ştii cine este. Dar tu n-ai nevoie de averea ei. N-ar fi trebuit să aibă dubii în această privinţă.

– Poate că nu, spuse Andrew privind prudent prin încăpere. Deşi modul ei de a privi această problemă e mai optimist decât al tău.

– Cum aşa?

– Ea crede că sunt motivat doar de bani, dar se îndoieşte, pe bună dreptate, de ceea ce tu crezi: că intenţionez să accept... această moştenire, spuse el, făcând un gest cu paharul din cristal, un simbol al bogăţiei adunate de tatăl său vitreg. Dacă aş fi vrut o parte din Compania Beauchamp, aş fi avut-o de mult. Intenţionez să plec mâine în zori.

– Înţeleg.

Îi luă paharul din mâini şi se duse cu el spre bufet unde se afla carafa, încă destupată. Auzi lichidul turnat în pahar şi o privi uluit ducându-l la gură.

– M-ai acuzat cândva că am ignorat asemănarea dintre tine şi tatăl tău în ceea ce priveşte comportamentul, caracterul, şopti ea, cu vocea îngroşată din cauza tăriei licorii cu care gâtul ei nu era obişnuit. Dar acum, când şi tu îi părăseşti pe cei care au cel mai mult nevoie de tine, mi-e greu să neg asta.

Cuvintele îl durură mai tare decât palma pe care o primise, dar erau binemeritate.

– Te asigur că vă va fi tuturor mai bine fără mine.

Deşi stătea cu spatele la el, o văzu clătinând din cap.

– Mă voi descurca, aşa cum am făcut-o în toţi anii ăştia, numai că de data asta nu-mi voi mai pierde timpul rugându-mă să te întorci. Tăcu, iar liniştea fu întreruptă numai de sfârâitul focului care se stinge. Ce se va întâmpla cu domnişoara Holderin?

– Nu ţi-a trecut prin minte că şi ea mă vrea plecat la fel de mult precum îmi doresc eu să plec?

– Sincer, nu, spuse ea, lăsând paharul jos, întorcându-se cu fața spre el. Având în vedere modul în care te privește atunci când crede că n-o vede nimeni, nu.

– Ea...? începu el, dar apoi se întrerupse brusc, auzind nota ridicolă de speranță din vocea lui. Oare nu-l numise nepăsător, preocupat doar de persoana lui? Prostii, mamă, continuă el, deși rosti negația cu jumătate de gură. Îndoielile ei sunt justificate. Nu ne potrivim deloc.

– Da. Fusta îi foșni în timp ce se îndrepta spre el, întinzându-i mâna. Și nu.

Fără tragere de inimă, îi cuprinse degetele reci ca gheața în mâna lui.

– Arăți ca o femeie care pune la cale un plan. Ce este?

– Spui că bunicul ei este în Anglia?

– În Yorkshire, da. Dar...

Ridică mâna pentru a-l întrerupe.

– Dacă am putea să o convingem să-l viziteze, poate... La urma urmelor, se apropie Crăciunul.

Cândva crezuse că această călătorie avea să-i mai ofere câteva săptămâni în compania ei, timp în care își va da cu siguranță seama dacă îi poartă în pântec copilul, în care ar putea... Ce ar putea, mai exact? Îi spusese clar și răspicat că Anglia era ultimul loc în care își dorea să se afle, iar el era ultimul bărbat cu care voia să fie.

– N-o pot forța, mamă, și n-ar merge niciodată de bunăvoie cu mine. Bănuiește motivele pentru care doresc să facem această călătorie.

– Cine a zis să o forțezi, Andrew, îl muștră ea, sau să călătorească în compania ta? Îndrăznesc să spun că aș fi o companie mai potrivită, dacă nu chiar... o companie mai atrăgătoare.

Lui Andrew îi era bine cunoscută puterea mamei lui de convingere. Din acest motiv îi lăsase, în urmă cu mulți ani, o scrisoare în care își scria intenția de a pleca pe mare, în loc să o confrunte direct. Altfel, nu ar fi avut niciodată curajul să plece. Dar oare putea face ea asta? O putea ea convinge pe Tempest să facă ceea ce nu-și dorea?

– Nu va fi niciodată de acord, spuse el sec.

Mama lui acceptă și această posibilitate, inclinând ușor din cap.

– Dar dacă o va face, atunci va trebui să promiți că și tu vei face ceva pentru mine.

Nu întrebă ce anume. Nu era nevoie.

– Să rămân aici și să administrez Compania Beauchamp în locul tău, spuse el, deși trupul i se încordase tot, luptându-se cu impulsul natural de a fugi.

– Exact, spuse ea zâmbind ușor. Desigur, numai pentru câteva săptămâni.

– Desigur.

Câteva săptămâni care ar fi însemnat să dea cu piciorul ocaziei perfecte de a pleca departe de problemele lui. Câteva săptămâni care, fără îndoială, ea spera să se transforme într-o eternitate.

Cel puțin călătoria la Yorkshire va pune distanță între el și Tempest, distanță pe care mereu o considerase necesară, atât pentru liniștea lui, cât și pentru a ei. În plus, aceasta va duce la bun sfârșit înțelegerea lui cu Cary, deși acum banii erau irelevanți.

– Poate că sărbătoarea va aduce un strop de magie, poate va face miracole, așa cum se spune, zise mama lui, ochii ei căprui strălucind de nerăbdare.

Deși bănuia că fiecare dintre ei se va ruga pentru un alt miracol, dădu din cap, încuviințând, așa cum o făcuse și ultima oară când i se prezentase un târg cu diavolul.

– În regulă, mamă, spuse el.

Deoarece nu avea multe lucruri, Tempest termină de făcut bagajul în câteva clipe. Într-o valioară pe care o găsisese în fundul dulapului, își puse cămașa de noapte și o cămășuță de schimb, o pereche de ciorapi de la Hannah, precum și o perie de păr placată cu argint, de pe măsuta de toaletă. Luă, desigur, și teancul cu bani pe care Andrew i-l vârase în mâini cu atâta fervoare. Nu-i mai păsa dacă îi aparțineau sau nu. Când va ajunge acasă și va fi stăpână pe averea ei, va găsi o modalitate să se achite de datorie.

Numai mantia de catifea o puse puțin pe gânduri, dar se gândi că nu putea merge afară, în frig, fără ea. Se înfășură în haina catifelată, își ridică gluga și coborî tăcută pe scări. La această oră târzie, holul era gol. Un singur felinar rămăsese aprins, dar lumânarea care pâlpâia nu făcea decât să întunece și mai mult colțurile încăperii.

Majordomul se retrăsese de mult timp în camera lui, iar acum nici măcar un valet nu se mai afla prin preajmă. Apăsă clanța, întrebându-se dacă o va găsi încuiată, și auzi un sunet în spatele ei. Cercetă cu mâna și dădu de ceva rece și umed.

– Caliban, îl muștră ea șoptit. Șezi!

Căinele îi dădu ascultare și se așeză între ea și ușă. Stând așa, îl auzi gâfâind, își imaginează rânjetul lui câinesc și îl auzi cum bătea cu coada lui blănoasă în dala de marmură.

– Nu trebuie să vii după mine. Haide, Caliban! Întoarce-te la stăpânul tău! Numai primul ei ordin păru să aibă efect, căci pe cel de-al doilea, Caliban îl interpretează drept o invitație de a se așeza. Marș! încercă ea, însă i se răspunse numai cu un mârâit.

Apoi, din umbre, se auzi o voce:

– Domnișoară Holderin.

Pulsul i se accelerează și inima începu să-i bată cu putere. Era vocea doamnei Beauchamp, nu a lui Andrew.

– Deci ești hotărâtă să pleci.

Tempest încuviință din cap, dar atât de încet încât abia de mișcă blana glugii.

– Nu te pot învinui.

Tempest nu se așteptase să audă aceste cuvinte din partea ei. Ochii ei căutară silueta femeii, ascunsă în umbrele de lângă salonul de primire, vizibilă numai atunci când lumina lumânării se reflecta în medalionul lăntșorului ei de aur.

– Și totuși, intenționați să mă opriți.

– Trebuie să ți se permită să iei propriile decizii. Nu este dreptul meu să-ți spun dacă să rămâi sau să pleci.

– Vreți să spuneți că n-ați avut nimic de-a face cu dispariția hainelor mele? Sau a pantofilor? Că nu l-ați descurajat pe domnul Farrow să caute mai insistent o corabie care să plece mai devreme?

– A, răspunse ea, zâmbind. Mi-e teamă că sunt vinovată. Mărturisesc că am vrut să aflui ce anume te determină să vrei să pleci atât de repede. Mă întrebam de ce anume fugi.

– Și ați găsit răspunsul?

Tăcu, un moment greu în liniștea nopții târzii care învăluia casa.

– Da.

Se îndreptă spre Tempest, destrămând liniștea cu foșnetul rochiei și cu zgomotul pașilor, și îi ridică mâna de pe clanță.

— Nu pot rămâne, spuse Tempest, aproape în șoaptă, în ciuda determinării ei.

— Înțeleg. Nu este însă nevoie să pleci în miezul nopții, te asigur, insistă doamna Beauchamp, îndepărtând-o de ușă.

Caliban le privi curios și se ridică atunci când doamna Beauchamp încercă să o conducă din nou pe scări. De data asta, Caliban nu o urmă.

— Andrew mi-a spus că bunicul tău locuiește în Yorkshire.

Oare ce îi mai spusese Andrew?

— Așa mi s-a spus.

— E regretabil că n-ați avut ocazia să vă cunoașteți.

— Probabil el e cel care ar trebui să aibă regrete. Nu eu m-am ținut la distanță.

— Nu, recunosc doamna Beauchamp. Cel puțin nu până acum.

Alungând urma de vină pe care știa că acele cuvinte erau menite să i-o stârnească, Tempest întrebă:

— Ce anume doriți, doamnă Beauchamp?

Femeia păru să cugete la întrebare.

— Domnișoară Holderin, ai altă familie?

— Nu.

— Ești atât de tânără. Este singura ta rudă în viață, iar asta e prima și poate singura șansă de a o întâlni.

— Așa cum am spus, nu mă interesează să...

— Iartă-mă că sunt atât de directă, o întrerupse doamna Beauchamp. Am fost însă atât de mult timp despărțită de singurul meu fiu, am cunoscut suferința și mă tem că într-o zi vei vrea să-l cunoști, dar atunci va fi prea târziu pentru a-ți satisface această dorință. Când Tempest începu să clatine din cap, ea ridică un deget ca s-o oprească. Mamele știu mai bine lucrurile astea.

Oare? Deși nu era prea curioasă să-și cunoască bunicul, știa că un voiaj de câteva zile o va duce în locul unde mama ei, mama pe care nu apucase să o cunoască prea bine, se născuse. Spontan, își aduse aminte de pagina din cartea lui Andrew, pe care scria șters numele bunicului său, precum și semnătura lui dedesubt. Cum ar fi să găsească o asemenea comoară cu scrisul adolescentin al mamei sale?

Hotărâtă, scutură din cap, pentru a-și îndepărta această imagine.

– Vă mulțumesc pentru grijă, doamnă, dar m-am hotărât. Fiul dumneavoastră mi-a oferit mijloacele de a pleca, iar eu intenționez să profit de ocazie, înainte să fie prea târziu.

În mod neașteptat, doamna Beauchamp o îmbrățișă pe Tempest și o sărută pe obraz.

– Atunci îți doresc călătorie plăcută, draga mea, spuse ea, apoi se întoarse și începu să urce scările lipsită de vlagă, lucru care se observa atât în mersul, cât și în vocea ei.

Caliban o urmă, oprindu-se numai pentru a o privi într-un fel care lui Tempest i se păru a fi o privire încruntată.

– Doamnă Beauchamp, așteptați, strigă ea, lăsându-și săculețul la capătul scărilor. Spuneți-mi un lucru: fiul dumneavoastră v-a rugat să mă convingeți să rămân?

Femeia ezită.

– Nu.

Tempest își ridică iar sacul.

– Am sperat că veți fi sinceră cu mine.

– Îți spun adevărul, copilă, îi promise ea.

Vorbindu-i, se așază pe una dintre trepte. Caliban scânci, iar Tempest i se alături imediat, de parcă toată graba de a pleca dispăruse.

– Sunteți bine, doamnă Beauchamp?

– Va trece, răspunse ea, ducându-și mâna la piept. În cele din urmă, așa cum s-a întâmplat mereu. Va trebui numai să mă obișnuiesc cu durerea.

– Inima?

Inspiră adânc.

– A fost de acord că dacă te voi duce la Yorkshire, el... va avea grijă de afacere cât voi lipsi. Mărturisesc că am sperat că dacă va încerca...

– Va fi tentat să rămână definitiv.

În ciuda faptului că nu și-o amintea pe mama ei, Tempest cunoștea suferința unei femei, văzuse sclavele despărțite de copiii lor, pentru a recunoaște durerea doamnei Beauchamp.

Încuviință.

– Am greșit încercând să te tentez să vii cu mine. Nu aveam nici un drept. Știu cât de dor ți-e dor de casă. Mă poți ierta?

Tempest luă mâna femeii, surprinsă de căldura ei.

– Desigur!

Doamna Beauchamp îi zâmbi plină de speranță, ca și cum ar fi așteptat ca Tempest să îi spună mai multe. Nu o făcu. Nu putea rămâne. Era nevoie de ea altundeva. Ar fi fost o nebunie să accepte să meargă în Yorkshire numai pentru a-i oferi lui Andrew șansa de a-și dovedi că era un bărbat mai bun decât credea el. Totuși, nu era la fel de nebunesc cum ar fi să hoinărească prin Londra în miez de noaptea. Oare nu-și reamintea ea adesea nevoia de a gândi rațional și de a acționa în consecință?

Dacă ar fi acceptat planul lui Emily, ar fi putut cunoaște mai multe despre țara de origine a părinților ei și despre propria cetățenie, deși nu avea să fie niciodată casa ei. Ar fi putut încerca să dezvolte o relație cu bunicul ei, care apoi ar fi putut fi convins să îmbunătățească lucrurile la Harper's Hill imediat, în loc să fie nevoită să aștepte moartea lui. Ar putea totodată să răsplătească bunătatea unei femei a cărei forță ajunsese să o admire în ultimele zile.

Oricare dintre aceste motive erau mai rezonabile decât adevărul: pur și simplu nu avea încredere în ea pentru a rămâne aproape de Andrew. Dacă ar fugi spre docuri în noaptea asta, s-ar fi lăsat condusă de inimă, încercând să o ferească de suferința pe care o simțise deja doamna Beauchamp. Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să se lase condusă de minte.

– Foarte bine. Vom pleca spre Yorkshire mâine-dimineață, doamnă Beauchamp. Numai noi două.

– O, mulțumesc, copilă, exclamă ea, strângându-i mâna. Dar hai-de să plecăm poimăine. Mai am câteva lucruri de rezolvat înainte.

– Foarte bine, dar va trebui să ne întoarcem la timp pentru a putea prinde vasul care va pleca spre Indiile de Vest, doamnă Beauchamp, insistă Tempest. Voi merge acasă îndată ce se va putea.

– Desigur, acceptă ea. Acum, având în vedere că vom fi parteneri de drum, te rog să-mi spui Emily.

– Iar eu sunt Tempest, spuse ea, strângându-i mâna lui Emily.

– Tempest. Ce neobișnuit! Văzând surprinderea de pe chipul femeii, Tempest se pregăti să-i ofere explicația obișnuită, dar Emily continuă să vorbească: Îmi place. Cu o sclipire în ochi, se ridică

cu greutate, sprijinindu-se de brațul lui Tempest și urcă scările. Ți se potrivește, draga mea.

Oare? Numele sugerea putere și forță, așa cum spusese mereu tatăl ei, calități pe care el credea că ea le deținea. Dar o furtună era și imprevizibilă, și distrugătoare, și uneori se întreba dacă nu cumva permisesse numelui neobișnuit să devină o scuză pentru comportamentul ei nesăbuit. Oare alegerea tatălui fusese o binecuvântare sau un blestem?

Oricum ar fi fost, știa că tocmai fusese martora faptului că, atunci când vrei să dobori un stejar încăpățânat, uneori o briză blândă este mai eficientă decât o vijelie.

Capitolul 15

În timp ce Emily Beauchamp urca în trăsură, Tempest trase cu ochiul. Lângă vizîtiu și lângă băiatul de la grajduri, nu se mai afla nimeni, cu excepția lui Caliban, care stătea lângă ușa bucătăriei, privind mișcarea cu interes. Probabil că Andrew și mama lui își luaseră la revedere în privat.

Chiar când ușa trăsurii se închidea, câinele sări înăuntru fără măcar să atingă scările cu labele și se ghemui între picioarele celor două doamne.

– Gata, Caliban, îl muștră Tempest, privind înapoi spre casă, așteptând pe cineva, pe Andrew mai precis, să vină să îl ia.

– Ne-ar prinde bine să ne însoțească, spuse Emily în timp ce-l mângâia pe cap. Niște urechi în plus să fie atente să nu apară necazuri.

Deși nu avea prea multă încredere în abilitățile lui Caliban de a fi un câine de pază, Tempest putea simți deja cum prezența câinelui, ghemuit la picioarele lor, avea să mai încălzească trăsura cu câteva grade.

– Presupun că da, admise ea, dar oare căpitanul Corrvan nu ar...

– O, Andrew va fi prea ocupat în oraș pentru a avea grijă cum trebuie de bietul câine. În plus, noi avem mai mare nevoie de el, spuse mama lui, punând capăt discuției.

Având în vedere cele întâmplate în ultimele două zile, lui Tempest nu-i rămase decât să se întrebe cum de domnii de la Comerțanții din Indiile de Vest nu fuseseră imediat de acord cu dorința doamnei Beauchamp în problema construirii unui nou doc sau a oricăror planuri pe care le avea în minte. Era evident că femeia nu era obișnuită să nu i se facă voia. Dacă Andrew putuse fi convins să își asume responsabilități la Compania Beauchamp, chiar și numai temporar, ce șansă ar fi avut Tempest să se opună călătoriei la Yorkshire?

Ba chiar purta o rochie nouă. Doamna Beauchamp intrase în acea dimineață în camera ei în timp ce se îmbrăca și luase rochia

de mătase albastră, afirmând că avea să fie distrusă după o călătorie de trei zile în trăsură, apoi plecase. În locul acesteia lăsase o rochie de călătorie din lână cafenie, ornată pe corsaj cu fundă verde măr, dar altfel simplă și modestă, așa cum ar fi comandat-o Tempest dacă ar fi avut ocazia. Având în vedere cât de bine i se potrivea, nu putu decât ghici că doamna D'Arbay o croise după măsurătorile pe care le făcuse în timpul vizitei. Vrând să protesteze – față de duplicitatea doamnei Beauchamp, precum și la cheltuiala pe care o suporta-se pentru a croi o rochie nouă atât de repede –, Tempest se supusese și o îmbrăcase, temându-se că alternativa ar fi fost să călătorească în cămășuță și jupă. Dacă înțelesese bine din discuția cu Hannah, acolo unde se îndreptau era chiar mai frig.

În ciuda rochiei de lână și a pelerinei grele, aerul dimineții o lăsa fără suflu, formându-i nori de aburi pe care nimeni nu părea să-i observe. Rândașul și băiatul de la grajduri vorbeau și râdeau, indiferenți la ceața din jurul lor. Chiar și caii scoteau nori de abur atunci când pufneau. Dumnezeu mare, dacă erau indiferenți la respirația lor înghețată deoarece se obișnuiseră astfel? Dacă era *mereu* atât de frig în Anglia?

Nu, nu avea cum să fie astfel. Tatăl ei îi vorbise mereu de primăveri senine și de veri calde, iar Edward învățase să înoate în Anglia când era un copil. Nimeni nu ar putea înota dacă apa era mereu înghețată, așa cum părea acum.

În timp ce copitele cailor spărgeau straturile subțiri de gheață din băltoace, apa murdară stropea ferestrele formând flori de gheață, dar Tempest nu se întoarse. Ceața se ridicase în sfârșit, iar soarele care se îvea transforma totul într-o minune de diamant. Roțile trăsuri trosneau pe caldarâmul acoperit de „chiciură“, așa cum îi explicase doamna Beauchamp că se numește, atunci când Tempest încercase să atingă felinarele acoperite astfel și descoperise că stratul era rece, dar se topea imediat sub căldura degetului ei. Era o lume ciudat de frumoasă, diferită însă de tot ce își imaginase.

Și simțea că toată îi aparține. Doamna Beauchamp și Caliban moșăiau mulțumiți, nepăsători la zdruncinăturile trăsuri care îi aminteau lui Tempest de primele zile neplăcute petrecute pe mare. La ora aceea a dimineții, destul de devreme încă, străzile erau pustii, în timp ce traversau repede orașul. După o vreme, văzu pentru prima dată peisajul rural englezesc, cu dealuri și copaci desfrunziți,

toți pictați cu pensula argintie a lui Jack Frost. Privind atentă, căuta să vadă coasta sau apa – în definitiv, era o insulă –, dar soarele care strălucea cu putere o orbi și fu nevoită să renunțe. Dura cel puțin două zile, probabil trei, ca să ajungă la destinație. Era deci o insulă mai mare decât cea cu care era ea obișnuită.

Pe la jumătatea dimineții se opriă să schimbe caii și, când coborâră pentru a bea ceva la han, Tempest o abordă pe Hannah pentru a o convinge să li se alăture în trăsură, căci nu putea suporta gândul că lăsa o tânără în aerul acela geros.

– Da, domnișoară, îi spuse Hannah făcând o reverență, în timp ce se întorcea râzând la remarca pe care o făcuse vizitiul.

Încadrați de glugă și de șalul lung de lână, obrații ei rozalii și ochii sclipitori nu păreau să sugereze disconfort. În plus, aerul nu mai părea atât de înțepător așa cum fusese la ivirea zorilor. Brusc, realizează că ar fi privat-o pe tânără de altă sursă de confort – și anume complimentele vizitiului, dar și de orice s-ar fi aflat în sticla pe care acesta o ascunse în haină atunci când Tempest se apropiase –, așa că își amână invitația și motivă întreruperea conversației cu o întrebare fără sens despre drumul lor.

Când călătoria se relua, doamna Beauchamp era trează și dornică să se revanșeze pentru dimineața tăcută.

– Henry spune că am avut noroc cu gerul de noaptea trecută, altfel drumurile ar fi fost pline de noroi. Deși, desigur, tot gerului trebuie să îi mulțumim și pentru gropi și șanțuri, spuse ea în timp ce așează pe picioarele lor o pătură și jos puse o piatră încinsă. Caliban se strecură în cortul creat de genunchii lor. Și hangița crede că este prea frig pentru a ninge acum, ceea ce mi se pare dezamăgitor. Mă rog, probabil că așa este mai bine. E atât de frumos, dar nu când te afli în trăsură. Sunt convinsă că nu vom scăpa însă de ea iarna asta, deși de obicei, de Crăciun, nu ninge în Londra. Abia în ianuarie, când devine o pacoste și nu te mai poți bucura de ea. Îmi amintesc însă câteva Crăciunuri petrecute cu familia domnului Beauchamp în Shropshire, dându-ne cu sania și bătându-ne cu bulgări de zăpadă. Copiii au fost cei care au început, desigur, dar cei mari nu s-au dat înapoi...

Acest monolog vesel fu întrerupt de o singură întrebare nesigură a lui Tempest:

– Zăpadă?

– Da, draga mea. Zăpadă. Cu siguranță...

Tempest clătină din cap. Mai auzise acest cuvânt, citise despre el, dar ar fi putut fi foarte ușor un cuvânt într-o limbă străină. Sensul și semnificația lui erau dincolo de înțelegerea ei, deoarece nu avea cu ce să îl asocieze.

– Desigur că n-ai cum să știi. Ce prostesc din partea mea! Ei bine, zăpada este... nu este ploaie, ci mici fulgi...

– Ca praful? sugeră Tempest. Sau ca cenușa?

Căutând în memorie, își aminti că Edward îi povestise cândva că straturile de nisip alb de pe plajă îl duceau cu gândul la zăpadă... probabil că reținuse comparația fără să o înțeleagă pe deplin.

– Mult mai frumoasă și, desigur, mai rece. Emily dădu din cap și își puse mâinile împreunate în poală. Cred că este mai bine să vezi cu ochii tăi. Deși de obicei nu-mi pierd cuvintele, uneori pur și simplu nu reușesc să le găsesc pe cele potrivite.

Tempest nu o putea contrazice. Auzise despre cât de guralivi erau irlandezii, dar și despre cât de des obișnuiau să facă greșeli, acele erori caracteristice care englezilor li se păreau amuzante. Deși era agitată și expansivă, Emily Beauchamp era însă foarte elocventă. Altfel cum se poate explica faptul că reușise să îi convingă atât pe ea, cât și pe fiul ei să facă exact lucrurile pe care spusese că nu le vor face?

Tempest o iertase deja pentru scena ușor duplicitară de pe scări. Poate că nu era în pericol să facă apoplexie, dar știa că suferința femeii era reală. O, cât de mult își dorea ca Andrew să se ridice la așteptările mamei lui! Se temea însă că era o dorință care avea să rămână neîmplinită. Era mai degrabă posibil ca Sir Barton Harper să accepte solicitarea ei de a elibera sclavii, iar *asta*, știa sigur, era foarte puțin probabil.

– La ce ar trebui să mă aștept de la un Crăciun în Yorkshire? întrebă ea, încetând să se mai gândească la vreme.

Emily reflectă puțin asupra întrebării ei.

– Este o familie mică sau numeroasă?

– O, mică. Mama a fost singurul copil al lui Sir Barton Harper. Titlul de baronet va fi moștenit de un văr îndepărtat.

– Și ce știi despre starea de sănătate a bunicului tău?

– Cred că e destul de șubredă, spuse ea, amintindu-și grijile exprimate adesea de lordul Nathaniel. Desigur, nu mai este un bărbat tânăr.

– În orice caz, cred că va fi încântat să te vadă, insistă Emily, să te cunoască. Sunt convinsă că a suferit din cauza despărțirii de familie.

Pe sub mantia grea, Tempest ridică din umeri.

– Dacă așa este, atunci probabil știe că numai el e de vină.

– A existat și o altă cauză, în afara distanței, pentru înstrăinarea dintre tatăl și bunicul tău? îndrăzni Emily după un moment.

– Tata a pus mereu totul pe seama mândriei prostești a lui Sir Barton, răspunse Tempest sincer. Tata și mama s-au cunoscut la piesa *Visul unei nopți de vară* în Drury Lane și s-au îndrăgostit nebunește, cel puțin așa mi-a povestit *papa*. Amândoi știau că tatăl ei nu avea să fie de acord ca ea să se mărite cu cineva care își datora averea comerțului. Când Sir Barton a refuzat să le dea binecuvântarea, nu au renunțat.

– Ce romantic! exclamă Emily. Dragostea adevărată nu are niciodată un drum lin.

Tempest zâmbi ușor.

– Nu, probabil că nu.

– Cum au ajuns în Indiile de Vest?

– La câteva luni de la fuga lor, s-a întâmplat ceva în Antigua care necesita atenția personală a lui Sir Barton, dar el nu voia să meargă. Tata s-a oferit să meargă în locul lui, iar propunerea a fost acceptată cu nerăbdare – cel puțin până când mama și-a anunțat intenția de a-l însoți. Zdrăngănitul trăsorii îi acoperi oftatul. Mama a murit patru ani mai târziu și n-a mai apucat niciodată să se întoarcă acasă.

Emily se întristă la acea parte a poveștii.

– Bunicul a fost bucuros să-i permită tatei să-i administreze afacerea, dar niciodată nu l-a iertat cu adevărat pentru că l-a îndepărtat de fika lui. A întrerupt orice legătură, continuă Tempest, hotărâtă să ducă povestea până la sfârșit. După mulți ani, când tata s-a îmbolnăvit, i-a scris bunicului spunându-i că l-a numit tutorele meu, dar nici asta n-a fost suficient să-i trezească interesul. Am numai o scrisoare de la el, nimic mai mult. Deoarece niciodată n-am intenționat să vizitez Anglia, am acceptat ideea că nu-l voi întâlni niciodată.

– Și totuși, acum o vei face. Și cine știe? Sclipirea caracteristică reapăru în ochii căprui ai lui Emily. Poate vei afla că în spatele acestei despărțiri se mai ascunde ceva. Poate suferința l-a îmbolnăvit sau poate că a mai scris scrisori care n-au ajuns niciodată la tine. Poate că și-a așteptat nepoata în toți anii aceștia.

– Poate. Sau poate că îl voi găsi exact așa cum mi-a fost descris: dificil, aspru și mândru.

Oftând, Tempest se întoarce spre geam, cercetând peisajul care nu mai strălucea din pricina gheții, și ale cărui culori rămăseseră, în urma ei, spălăcite. În ochii lui Tempest, totul părea gri și șters, atât de diferit de albastrul și verdele intens de acasă, încât începu să se întrebe dacă nu cumva începuse să o înșele memoria. Antigua era atât de departe.

– N-ar fi trebuit să vă las să mă convingeți să fac această călătorie în ciuda voinței mele, bolborosi ea, abia conștientă că rostise aceste cuvinte.

– Ce anume te îngrijorează atât, draga mea?

Tempest își luă privirea de la peisaj.

– Îmi fac griji cel mai mult pentru cei pe care i-am lăsat în urmă. Viitorul lor depinde de mine. Dacă în lipsa mea se întâmplă ceva, vreun dezastru pe care prezența mea l-ar fi putut împiedica? Sugeră ea, imaginându-și tot felul de scenarii înfricoșătoare, dar mai ales dacă Edward nu își mai ocupa funcția. Dacă le-am pus în pericol fericirea venind aici? Dacă... dacă bunicul nu va fi mulțumit de mine și va decide să-și schimbe testamentul?

Emily se încruntă.

– Nu înțeleg. Ce l-ar determina să facă una ca asta?

– I-am promis lui *papa* că, atunci când voi moșteni Harper's Hill, voi elibera sclavii. A fost ultima lui dorință, explică ea, văzând surpriza de pe chipul lui Emily, dar dincolo de asta, cred că este ceea ce trebuie făcut. Ar putea distruge valoarea moșiei. Ar putea, așa cum m-a avertizat administratorul plantației, să mă pună în pericol. Nu pot însă asista la distrugerea de vieți omenești numai pentru ca noi să ne putem pune rom în punci și zahăr în ceai.

Emily se întinse și-i luă mâna lui Tempest într-a sa.

– Și te temi că, dacă bunicul tău va afla asta, se va răzgândi în privința deciziei lui de a-ți lăsa ție plantația?

Deoarece nu îndrăzni să o spună cu glas tare, Tempest încuviință din cap.

– Atunci, cu cât știe mai puține, cu atât mai bine, o sfătui Emily. Nu ești obligată să-i vorbești despre planurile tale. Discreția este cea mai bună parte a curajului, cită ea.

Cuvintele acestea fură surprinzător de liniștitoare, amintindu-i de modul în care tatăl ei îl invoca pe Shakespeare cu fiecare ocazie.

– Uneori îmi vine greu să-mi țin gura când vine vorba despre asta, mărturisii Tempest.

– Am observat tendința ta de a fi directă, spuse Emily diplomată. Ești foarte fermă în privința părerilor tale pentru o persoană atât de tânără.

Tempest zâmbi.

– Vreți să spuneți încăpățânată. Da, cred că așa sunt.

– Se pare că este o trăsătură de familie.

– Aș zice că nu numai în familia mea.

Emily păru pe moment surprinsă, dar apoi începu să râdă.

– Este vina primului meu soț pentru încăpățânarea pe care ai remarcat-o la fiul meu...

– Nu mă gândeam la el, zise Tempest sfioasă, cumva lipsită de sinceritate. Mă gândeam la determinarea admirabilă pe care ați dovedit-o conducând Compania Beauchamp.

– Dacă am fost hotărâtă, a fost întotdeauna pentru Andrew, insistă Emily.

Tempest își dori brusc să nu fi încurajat conversația în această direcție. Minte și inima ei erau deja pline cu asta.

– A plecat de acasă, a fugit, la 17 ani, continuă Emily, cu o privire distantă, convins că nu ar putea merge pe urmele tatălui său vitreg și hotărât să-și răzbune tatăl. Se opri. Domnul Beauchamp ar fi trebuit, ar fi putut să-l oprească. În definitiv, corabia era a lui. Nici eu nu știam ce era mai bine. În final... l-am lăsat să plece, crezând că se va întoarce la mine.

– Și a făcut-o.

– Cred că mă consideri incredibil de naivă să cred că va rămâne acum, doar pentru că imi doresc eu asta.

– Cred că v-ați dovedit incredibil de capabilă să-i determinați pe alții să vă facă voia, spuse ea zâmbind iar discret, incapabilă să nege pe deplin afirmația lui Emily.

Nu era chiar naivitate, ci mai degrabă încredere în puterea dragostei de a schimba caracterul cuiva, dar Tempest nu-i putea împărtăși credința.

– Ca să fiu sinceră pe deplin, a fost primul meu succes. Sunt mult mai obișnuită ca ceilalți să nu îmi dea ascultare.

– Atunci probabil vă întrebați cum de m-ați convins, spuse Tempest, încercând să își rețină un zâmbet autodepreciativ.

Trăsura se zdruncină din cauza unui șanț adânc, iar Caliban mârâi nemulțumit atunci când genunchii celor două femei se loviră. Brusc plictisit de fortăreața lui din pătură, se ridică, o înlătură și-și puse botul pe genunchii ei, adulmecându-i mâna, cerșind atenție.

Emily privi cu interes și dădu ușor din cap.

– Nu, spuse ea în cele din urmă, iar Tempest simți că, sub privirea ei, se îmbujorează. Cred că am o vagă idee asupra motivului.

– Caliban!

Andrew se opri, încercând să audă sunetul ghearelor în holul de la intrare. Neauzind nimic, coborî scările și strigă iar. Unde dispăruse câinele?

Când, după ce căută în toată casa, nu găsi nimic, merse în grădina din spate și strigă iar. Îl credea în stare pe William, care prîvise urât câinele încă de la sosirea lor, să-l lase pe Cal afară, în timpul celei mai reci nopți a anului. Dacă va găsi câinele legat la grajduri, individul ar trebui să se considere norocos dacă nu-și va petrece chiar el următoarea săptămână acolo.

– A plecat, domnule.

Andrew se întoarse să vadă cine vorbise. Caesar stătea în prag în spatele lui, tremurând.

– A plecat? Unde? Realizând brusc cât de înțepător era frigul, îl băgă pe băiat înăuntru, în bucătărie, acolo unde fură întâmpinați de un val de căldură. A fugit? Sau l-a luat cineva? Întrebă el, privind personalul.

În afară de chipul lui William, pe fețele tuturor se citea alarma. Majordomul păru doar ofensat când fură întrerupți.

– Domnișoara Tempest l-a luat. Am văzut totul de la fereastră, spuse Caesar, făcând semn spre geamul aburit care dădea spre grajduri.

– L-a luat?

– Ei bine, nu l-a *chemat* ea, se corectă Caesar, el pur și simplu...

– A urmat-o, încheie Andrew printre dinți, un sunet care îi trimise pe cei mai mulți dintre servitori la treburile lor sau în căutarea unui loc în care să se ascundă. La dracu'!

– Domnule! strigă William, părând chiar mai afectat, de parcă ar fi fost posibil.

– Cheamă o birjă, ordonă Andrew.

William nu se mișcă, dar Caesar deveni atent, cu ochii negri sclipind.

– Mergeți după el?

– Treburile Domniei Sale sunt în oraș, îi reaminti majordomul sardonice, făcându-l pe Andrew să se întrebe dacă testamentul tatălui său vitreg stipula o sinecură pentru individ sau dacă putea să-l trimită să-și facă bagajele.

– Poate, William, dar în dimineața asta merg spre... Hampstead, spuse el, numind primul loc care îi trecu prin minte, care nu era nici locul unde trebuia să fie, nici cel în care își dorea să fie.

– Hampstead, domnule?

– Da, confirmă Andrew, oarecum nehotărât. Oare ce-l determina-se să spună asta?

Repetând ca pentru el destinația, de parcă nu ar fi vrut să o uite, Caesar plecă în căutarea unei birje.

În timp ce trăsură îl ducea departe de casă, Andrew realizează că nu avea o direcție specifică în minte pe care să o dea birjarului. Când satul îi apărură în față, îi ceru acestuia să oprească și hoinări până când găsi o grădină cu trandafiri, pe care Jeremiah Bewick încerca să o aranjeze, îmbrăcat doar în cămașă, în ciuda frigului.

Dacă Bewick nu ar fi fost un chîp atât de familiar, Andrew și-ar fi imaginat că greșise adresa. Ideea că timonierul ursuz grădinărea mulțumit, sau cel puțin de bunăvoie, într-un sat bucolic îl amuza. Sau poate că ar fi făcut-o, cândva, demult. Acum însă, îl lovi pe Andrew cu aceeași forță cu care îl lovise mama lui. Mereu i se păruse că dragostea cerea mari sacrificii și că el era așteptat să facă ceea ce nu își dorea, să fie bărbatul care nu ar fi putut fi niciodată. Poate totuși că, atunci când iubești, unele dintre acele lucruri încetează să mai fie sacrificii. Poate că dragostea ajută oamenii să devină mai buni.

– Nu m-am așteptat niciodată să te văd în pustietatea asta, spuse Bewick înainte ca Andrew să poată spune ceva. Puse foarfecele deoparte și merse să deschidă poarta grădinii. Cu ce te pot ajuta?

Andrew nu-și putea aminti vreun alt moment în care ceruse sfatul cuiva. Acum însă avea nevoie cu disperare de unul.

– Cred, spuse el, aplecându-și capul pe sub spalierele din fier forjat, că este mai degrabă o întrebare pentru Beals.

– A, răspunse Bewick, părând ușor dezamăgit că i se refuza o scuză de a-și abandona activitatea. Luă iar foarfecele și gesticulă cu ele, în timp ce vorbea. Mergi prin spate, atunci. Prima ușă pe dreapta. Geoff și-a construit un laborator. Te sfătuiesc să bați la ușă, mai întâi.

Imaginându-și fiole fumegânde și borcane cu specimene conservate, Andrew fu ușurat când bătu și fu întâmpinat de Beals, purtând ochelari, îmbrăcat așa cum o făcea mereu, ducând cu el nimic îngrijorător, cu excepția unei cărți groase. Poate că Bewick îl numise laborator, dar încăperea arăta precum o versiune mai mică și mai anostă a bibliotecii tatălui său vitreg.

– Ce surpriză plăcută! Ce te aduce pe aici, căpitane?

Andrew nu îl corectă, ba se simți aproape ușurat când auzi vechea formulă de adresare.

– Voiam... începu el, apoi se opri.

Cum să formuleze întrebarea?

Știuse că era nevoie să se țină la distanță de Tempest, cu orice preț. Însă când trăsura plecase de dimineață, realizase că acei trei sute de kilometri, deși o distanță considerabilă, deveniseră brusc insuficienți. Era destul de departe pentru a roade legătura dintre ei, dar nu într-atât încât să o rupă în două.

Oare tensiunea constantă pe care o simțea îi provoca probleme? Oare avea să-i smulgă inima din piept? Iar ea avusese chiar curajul să îi ia și câinele...

– Voiam să văd cum v-ați acomodat, tu și cu Bewick, îi spuse Andrew. Mă bucur să văd că l-ai pus la treabă.

Beals zâmbi.

– Era timpul să luăm o pauză de la mare. După o vreme, te obosește, te schimbă, și nu mereu în mai bine.

— D... da, recunosc Andrew, ezitând. Oare era posibil ca Bewick să fi devenit atât de prudent? Deși îmi spune că plănuiește să plece pe *Colleen* din nou îndată ce va fi reparată.

— Vom vedea. Beals încuviință îngândurat. Uneori omul se mai răzgândește. De exemplu, Jeremiah mi-a spus că ai acceptat să preiei cârma Companiei Beauchamp, în loc să preiei cârma unei alte corăbii.

De la fereastră, se vedea cum timonierul vorbăreț se întorsese la treabă. Andrew îl privi pe Bewick o clipă, simțindu-se însă urmărit de Beals în permanență.

— Sunt sigur că a spus că acea grădină de trandafirî este pentru mine, continuă Beals. Știam însă că nu va suporta să stea degeaba. În plus, imi dă mie ocazia să lucrez la articolul acela despre febra galbenă. Poate nu voi reuși, căci sunt numai un medic pe vas, și nici măcar medicii și Societatea Regală nu i-au dat de cap. Intenționez însă să depun tot efortul.

— Experiența te va ajuta, insistă Andrew. De fapt, am venit aici să te consult tocmai datorită experienței tale medicale.

— Atunci ia loc! spuse Beals, arătând spre un scaun care fusese deja tras în fața unui foc plăcut.

În timp ce Andrew încerca să-și găsească locul pe perna confortabilă, mirosul de tutun al lui Bewick se ridică din el, și brusc se simți rușinat că dăduse buzna în sanctuarul celor doi bărbați, doar pentru că nu suporta să fie singur.

— Ce mai face băiatul, Caesar? întrebă Beals, așezându-se în fața lui.

— Bine, foarte bine. Aș vrea să-l pregătesc să-mi fie valet, dar cred că el este făcut pentru bucătărie, căci adesea îl găsesc acolo.

— Asta pentru că probabil este cea mai caldă încăpere din casă, spuse Beals râzând. Dar domnișoara Holderin? Presupun că este deja înapoi în drum spre Indiile de Vest?

Andrew bătu darabana pe mânerul scaunului, dar își dori să-și fi reținut acest gest care îl trăda.

— Și ea este... bine. Ea și mama au plecat chiar azi-dimineață spre Yorkshire, ca să-i facă o vizită de Crăciun bunicului domnișoarei Holderin.

— Oh? Beals se arată mirat. Înțelesesem că-și dorea să se întoarcă imediat acasă.

— Eu... adică, ea... noi...

– Nu-i nevoie să spui nimic. Beals râse și-l opri, gesticulând cu mâna. În aceste circumstanțe, este o schimbare de planuri ușor de înțeles.

– Și despre ce circumstanțe vorbim? izbucni Andrew.

– Pentru început, apropierea, răspunse Beals, imperturbabil. Chiar dacă nu și-a dorit să se afle aici, acum e aici și probabil că nu va mai reveni prea curând. Unii oameni văd Crăciunul ca o perioadă pe care să o împarți cu familia, în care să uitate de probleme, lucruri de genul ăsta.

– Da, desigur, răspunse Andrew ușurat. Mă gândeam că te refereai la... Nu mai contează.

Rămaseră în tăcere câteva minute, până când Beals își dresă vocea și începu:

– Ziceai ceva de o problemă medicală? Sper că ești bine.

– Destul de bine.

– Și mama ta? Probabil că este foarte fericită că te-ai întors. Sper că n-a fost prea mult pentru inima ei.

– Pare destul de puternică, spuse Andrew, fără să realizeze că-și dusesese mâna la față, până când simți răceala degetelor pe obraz. Deși cred că e greu de spus... își întrerupse gândurile, ridică din umeri și apoi relua, aproape șoptit: ... o condiție delicată.

Fraza atrase atenția lui Beals. Își dădu jos ochelarii, curăță lentilele de cămașă, apoi și-i puse la loc, ca și cum o pată pe una dintre lentile îl împiedica să audă.

– Ai spus „o condiție delicată”? Cred că nu te-am înțeles bine, căpitane. Sigur n-ai vrut să sugerezi că mama ta este...? Nu mai e o femeie tânără, să-mi fie cu iertare.

– Mama? Într-o condiție...? Nu, Dumnezeule, omule! Vorbeam despre femei în general, căci sunt mai fragile și mai predispuse la boli misterioase.

Beals păru să se chinuie să aleagă cel mai bun răspuns, apoi spuse:

– Păi... da. Cred că... e adevărat. Personal n-am avut prea multe paciente.

– Oh! Ca și cum ar fi simțit fizic greutatea dezamăgirii, Andrew se cufundă în scaun. Nu, desigur că n-ai avut.

– Și totuși, spuse Beals, analizându-i poziția corpului cu o sprânceană ridicată, cred că știu suficient încât să pot răspunde câtorva

întrebări simple, dacă te chinuie ceva, băiete. Dacă ești îngrijorat în privința mamei tale sau... ei bine, sau a altei femeie din cercul tău de cunoscuți.

Probabil știa. Probabil că și Bewick știa. Probabil că tot echipajul de pe *Fair Colleen* știa. Dacă nu știau, cu siguranță bănuiau. Ar fi proști să nu suspecteze – iar Andrew nu obișnuia să plece pe mare însoțit de proști.

Se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

– Cât de repede poți fi sigur că o femeie este însărcinată? întrebă el când se opri în fața ferestrei, părând că este interesat de arbuștii îmbrăcați în gheață.

Bewick dispăruse din grădină.

– Te îngrijorează... sora ta, nu? întrebă Beals.

Andrew se întoarse brusc.

– Soră? Nu am... începu el, apoi se opri. Cu siguranță bărbatul știa că nu are soră, și fu nevoie de o singură privire pentru a i se confirma. Se priviră un lung moment, până când Andrew îi confirmă bolborosind: Da.

– Atunci grija ta este de înțeles. De înțeles. Acum, poate fi destul de greu să confirmi o sarcină. Atunci când fătul începe să se miște, este un semn sigur, deși unele femei vor spune că ele știau dinainte.

– Atunci când le întârzie menstruația.

Beals păru surprins că știa asta.

– Și acesta este unul dintre simptome, da.

– Deci, în câteva săptămâni, poate chiar într-o lună, o femeie își poate da seama...

Fără să vrea, ridică vocea. Căutând ceva care să-l distragă, luă un recipient de sticlă în care se aflau vreo șase țanțari, îmbuibați cu sânge.

– Ar putea, răspunse Beals, calm ca de obicei, dar există și alte cauze care i-ar putea întârzia menstruația. Oboseala, o alimentație deficitară, o boală...

– Rău de mare? întrebă el, uitând un moment de hotărârea de a fi discret.

– Dacă situația ar fi destul de severă, poate, recunosc el. Asemănătoare celei cu care s-a confruntat domnișoara Holderin, de exemplu...

– Cine a zis ceva de domnișoara Holderin?

– N-am insinuat nimic, băiete, spuse Beals liniștitor, dând din capul chel în timp ce luă cutia fragilă din mâinile lui Andrew și o puse înapoi pe raft. Era numai un caz cunoscut, așa zice. Un punct de referință. În situația în care o tânără ar trece printr-o situație stresantă, o întrerupere scurtă a ciclului ei ar fi normală și n-ar justifica o sarcină. Am răspuns întrebării tale?

Înainte ca Andrew să poată răspunde, ușa se deschise și Bewick intră, aducând o tavă cu ceai și purtând – Dumnezeule mare! – un șorț. Privirea i-o întâlnește pe a lui Andrew, dar nici unul dintre ei nu vorbește, ca și cum ar fi stabilit deja înainte că nu era cazul să facă comentarii referitoare la viața casnică pe care, în mod neobișnuit, o ducea Bewick. Ceea ce, desigur, se și întâmpla. După atâția ani, Andrew își imaginase că-i cunoștea bine pe acești doi bărbați, că erau, ca și el, rebeli și haimanale. Aflați împreună într-o cameră confortabilă dintr-o casuță îmbrăcată în trandafiri din Hampstead, i se păru că aceste atribute nu li se mai potriveau. Poate niciodată nu li se potrivea cu adevărat.

– Vrei o ceașcă? îi oferi Beals, arătând spre scaunul de pe care se ridicase Andrew, cel care, evident, era ocupat de obicei de Jeremiah Bewick.

– Nu pot, răspunse el, îndreptându-se spre ușă în timp ce Bewick înainta în încăpere. V-am răpit deja prea mult timp.

– Și are ceva de rezolvat, adăugă Bewick, așezând tava zgomotos.

Andrew încuviință, absent, din cap. Presupusese că soarta îi fusese deja decisă, dar Beals îi dăduse un motiv să creadă că, în cele din urmă, poate Tempest nu-i purta în pântec copilul. Dacă nu avea să fie legat de ea, se gândi că nu ar mai fi necesar nici să fie legat de biroul din Mancing Lane.

– Momentan, cel puțin, spuse el și plecă.

În drum spre casă, cuvintele doctorului îi răsunară în cap, provocându-i o stare de ușurare, își spuse sieși, nu de regret.

Nu, cu siguranță nu era regret.

Capitolul 16

Când ajunseră la Yorkshire, vremea se schimbase dramatic. Nu era mai rece, așa cum i se spusese, ci mai caldă, suficient de caldă încât Emily își îndepărtă pătura de pe picioare, iar Tempest fu convinsă să își dea jos gluga, în timp ce zgomotul noroiului sub roțile trăsurii le umplea urechile. Hannah își abandonase de mult timp locul de lângă vizitiu și intrase înăuntru, speranțele ei la o poveste de iubire fiind spulberate de stropii de noroi care se ridicau în urma copitelor cailor, pătându-i hainele, fața și părul.

Astfel, cele trei femeie stăteau îngrămădite în trăsură – alături de Caliban, foarte murdar, care reușise să se desprindă din brațele lui Tempest la ultima oprire pentru a urmări pisica hangiului – în timp ce trăsură coti pe alea îngustă care ducea către Crosslands Park.

Hannah, care se născuse la Londra, strâmbă din nas când văzu casa din piatră, pătrătoasă, înconjurată de landă și îi cedă locul lângă fereastră lui Tempest, care își imagina ce fel de viață dusesese bunicul ei într-un loc ce părea complet lipsit de viață. Emily scrisese pentru a anunța vizita, dar Tempest nu dorise să aștepte un răspuns, așa că se întreba dacă măcar aveau să-l găsească acasă. Numai un fir de fum care ieșea din coșul șemineului mare indica faptul că acea casă era locuită.

Când roțile trăsurii scârțăiră pe pietriș și se opriră în fața porticului sprijinit de coloane, un valet se ivi pentru a-l ajuta pe vizitiu cu caii în timp ce un majordom îmbrăcat în negru deschise una dintre ușile duble și le întâmpină, cu o plecăciune, în casă.

– Îl voi anunța pe Sir Barton că ați ajuns.

În timp ce acesta plecă să-și ducă la îndeplinire sarcina, un valet veni să le ia bagajele și o cameristă o luă pe Hannah pentru a-i arăta camerele care le fuseseră oferite. Tempest abia observă că dispăruseră. Atenția ei îi fusesse distrasă de holul de la intrare, unde căuta vreun semn al bunicului ei. Numai atunci când Emily o atinse, făcându-i

semn că majordomul se întorsese și trebuiau să-l urmeze sus, realiză că acesta nu intenționa să vină să le ureze bun venit.

Deși bărbatul avea aceeași postură inabordabilă ca a lui Williams, precum și expresia foarte serioasă, Tempest îndrăzni totuși să-l întrebe:

– Este bunicul meu... bine?

– Sănătatea lui este așa cum a fost mereu, răspunse majordomul înainte să se oprească la ușa de lemn, pe care o deschise prezentându-le: Domnișoara Holderin și doamna Beauchamp.

Și apoi plecă.

Tempest închise ochii și se pregăti sufletește să vadă un bătrân posac, poate invalid, așezat într-un fotoliu în fața focului. Când prinse suficient curaj să arunce o privire prin cameră, realiză că avusese dreptate măcar într-o privință. Chiar se afla lângă șemineu. Deasupra atârna un portret în mărime naturală în ulei, baronetul îmbrăcat în tweed și cu pușca pe umăr, înconjurat de o haită de ogari. Tabloul nu era recent, însă privind în jos, observă că lucrurile nu se schimbaseră prea mult.

Bunicul ei stătea în picioare, sprijinindu-și brațul de polița șemineului elegant sculptat, deși era evident că nu avea nevoie de sprijin. Îi reamintea de timonierul-șef de pe *Fair Colleen*. Domnul Bewick, la fel de subțire, deși poate mai puțin îmbătrânit, cu părul alb care cândva fusese roșcat.

Ca și cum nu era obișnuit să aibă companie sau poate numai confuz, neștiind cum să salute acești oaspeți, așteptă până când Emily și Tempest ajunseră în centrul camerei înainte să facă și el câțiva pași spre ele.

– Doamnă Beauchamp, spuse el cu o plecăciune, iar Emily îi răspunse pe măsură.

– Bunicule, spuse Tempest, întinzând mâinile spre el.

El ezită o clipă. În acest timp îi cercetă trăsăturile în lumina rece care pătrundea în încăpere prin niște ferestre înalte.

– Semeni atât de mult cu Angela mea, șopti el, aproape ca pentru sine.

O clipă, ea își imaginează că o va îmbrățișa. Atunci când, în schimb, făcu un pas în spate, Tempest lăsă mâinile jos, stânjenită de gestul ei impulsiv.

– E ca și cum Thomas Holderin n-a avut nici o contribuție, adăugă el cu ușurare în voce, după ce o mai studie puțin. Cu excepția, desigur, a numelui ridicol.

Tempest respiră în cele din urmă, simțindu-se ușor amețită.

– Da, bunicule. Sunt Tempest, spuse ea și făcu o reverență.

– Sper că nu v-a luat prea tare prin surprindere sosirea noastră, spuse Emily, pentru a-i distrage atenția.

– Nu, spuse el cu o expresie care dădea de înțeles neplăcerea. V-am primit scrisoarea, deși am fost avertizat de intențiile voastre de o scrisoare pe care am primit-o de la domnul Cary acum aproximativ o săptămână.

– Ți-a scris Edward?

Bunicul ei o privi din nou deranjat, poate din cauza familiarității cu care vorbea despre un angajat.

– Da. Fără să-și ia ochii de la ea, căută în buzunarul hainei și scoase o hârtie împăturită. Scrisoarea lui includea și asta. Pentru tine.

Tempest nu realizase că-i tremurau mâinile până când nu atinse hârtia, făcând-o să fluture. Oare degetele bunicului ei erau reci sau calde? Nu înaintase atât de mult încât să afle.

– Mulțumesc!

– Cât intenționați să stați?

Înainte să-i poată spune că ar putea pleca îndată ce trăsura ar fi gata, Caliban dădu buzna în încăpere, indiferent la strigătele major-domului și strecurându-se cu ușurință printre brațele care încercaseră să-l oprească la intrare. Cu labele și burta pline de noroi, înconjură camera adulmecând pe alocuri, până când ajunse nu lângă Tempest, ci lângă bunicul ei. Oprindu-se în fața bărbatului, se opri brusc, ridică o labă și îl salută cu un lătrat ascuțit.

– Caliban! strigară la unison ea și Emily.

Sir Barton păru mai degrabă curios decât deranjat.

– Cine este acest băiat de ispravă?

Se aplecă și, ignorând murdăria, îi răspunse la salut apucându-l de labă. Deși chipul lui era oarecum ascuns vederii, Tempest ar fi putut jura că zâmbea. Privind când la bătrân, când la câine, când la tabloul agățat deasupra șemineului, uimirea făcu loc înțelegerii, poate și puțin invidiei. Dacă sosirea ei ar fi fost întâmpinată la fel de călduros!

Emily, în schimb, văzu descoperirea neașteptată a punctului slab al lui Sir Barton ca pe o oportunitate.

– Intenționăm să rămânem și de Crăciun, Sir Barton, spuse ea cu vocea muzicală. Dacă vi se pare potrivit. Nepoata dumneavoastră abia așteaptă să vă cunoască.

– Sunteți irlandeză, spuse el ridicându-și privirea, fără să acorde atenție cuvintelor ei, ci mai degrabă accentului cu care fuseseră pronunțate.

Tempest nu reuși să-și dea seama dacă în observația lui era și o critică implicită. Emily încuviință din cap.

– Fiul doamnei Beauchamp a fost căpitanul corabiei cu care am venit din Antigua, explică Tempest, sperând ca relația să i se pară potrivită și să evite astfel orice întrebare stânjenitoare privitoare la însoțitoarea ei în timpul călătoriei.

Sir Barton reflectă la această informație înainte să îi răspundă lui Emily:

– Atunci presupun că îi sunt indatorat, spuse el, ridicându-se în cele din urmă, deși mâinile lui încă mângâiau urechile câinelui. Cred că doriți să vă odihniți după o călătorie lungă. Porter vă va conduce în camerele voastre.

Interpretând instrucțiunile lui drept dorința de a rămâne singur, Tempest se întoarse să plece. Urechile lui Caliban simțiră mișcarea, iar ochii lui calzi, maronii, o urmăriră până la ușă, fără însă a se mișca. Când să pășească pragul, bunicul ei i se adresă iar, iar ea ezită, deși nu se întoarse.

– Păstrăm programul de țară, adăugă el, fără să pară că-și cere scuze. Cina va fi servită la ora patru.

Dând din cap aprobator, Tempest o prinse pe Emily de braț și aproape că o târî prin ușă.

Porter, majordomul, aștepta afară și le conduse în tăcere la etaj. Din ușă, Tempest aruncă o privire primei încăperi pe care le-o arătă. Zugrăvită într-un albastru delicat și cu ornamente ivorii, camera lui Emily dădea spre fața casei, spre aleea de pietriș flancată de copaci desfrunziți care se întindeau până la drum. Hannah era deja acolo și despacheta.

Când Porter indică spre o ușă în partea opusă a culoarului, Tempest ezită.

– Du-te, spuse Emily zâmbind. Ți-ar prinde bine un moment singur pentru a-ți citi scrisoarea.

Indică spre hârtia mototolită pe care Tempest uitase că o ține în mână.

– Desigur, spuse Tempest mințind și se întoarse pentru a-l urma pe majordom.

Porter deschise ușa unei camere oarecum mai mari decât cea care fusese oferită doamnei Beauchamp, decorată cu motive florale vesele, de violete, panseluțe gingașe și primule strălucitoare. Însă aerul rece din încăpere amenința înflorirea mugurilor. În ciuda faptului că focul fusese aprins, acest lucru fusese făcut mult prea recent pentru a reuși să alunge frigul și umezeala ce caracteriza spațiile nelocuite.

Îndată ce rămase singură, se grăbi spre șemineu și se așeză în fața lui, nu pe unul dintre fotoliile tapițate atât de elegant cu damasc, ci chiar în fața acestuia, râvnindu-i căldura.

Nu ar fi trebuit să vină. Această casă rece, acest bărbat rece... nu era nimic pentru ea aici. Amintirea mamei nu o ajută decât să îi reamintească de ura pe care bunicul o purtase tatălui ei iubit. Cei douăzeci de ani de amărăciune nu îl făcuseră slab și bolnav, așa cum își imaginase ea. Nu făcuseră decât să îi împietrească și mai mult sufletul.

Dorindu-și să treacă de zăbrelele paravanului de fier al șemineului și să se arunce în flăcări ca o salamandră, își strânse genunchii la piept și auzi încă o dată foșnetul hârtiei pe care o ținea în mână. Nu știa dacă ar putea suporta să citească scrisoarea, dacă ar putea înghiți scuza lui meschină pentru faptul că o trimisese în acest loc groaznic.

Spre surprinderea ei, scrisoarea era încă sigilată. Se părea că nici măcar curiozitatea nu înmuiase caracterul rezervat al bunicului. Lângă sigiliu era scris numele ei – „Domnișoara Holderin“ – cu același scris clar cu care fuseseră scrise registrele de la Harper's Hill. Formalitatea lui o făcu să ezite. Când desfăcu însă pecetea de ceară și despături o singură foaie plină cu cerneală, cuvintele de întâmpinare îi fură mult mai familiare.

Draga mea Tempest,

Dacă ai primit această scrisoare înseamnă că te afli la Crosslands Park, sub protecția bunicului tău, așa că îți voi scrie cu o ușurare pe care încă nu o simt, dar ca și cum ai fi deja în siguranță.

Sper ca banditul de Corrvan să fi avut grijă de prețioasa încărcătură care i-a fost încredințată.

Știu că nu pot aștepta, poate nici nu merit, iertarea ta pentru că n-am ținut cont de dorințele tale și am aranjat să fii dusă departe. Și totuși, nu cred că am greșit pe deplin. Am făcut ceea ce am considerat că tatăl tău iubit ar fi dorit.

Două lacrimi fierbinți i se prelinseră pe gene și căzură pe hârtie, pătând cuvinte pe care încă nu le citise. Era ridicol, într-adevăr, să vorbească despre iertare. Dragul de Edward, era prea onorabil pentru a face ceva ce ar fi crezut că nu este cel mai bine. Desigur că avea să-l ierte. În cele din urmă. Iertarea însă nu avea să-i domolească furia. Va trebui să se aștepte, desigur, să-i simtă furia atunci când se vor revedea.

Nu avea să păstreze furia, riscând să devină la fel de rece și de insensibilă precum bunicul ei. Ștergându-și lacrimile, reveni la scrisoare.

Crede-mă, prietena mea dragă, tu cea care îmi ești mai mult decât o soră, că nu aș fi îndrăznit niciodată să te trimit departe dacă nu aș fi considerat că pericolul era real și mult mai mare decât pareai tu capabilă să-ți imaginezi. Din experiență îți spun că sunt convins că, exact în acest moment, pui la cale reîntoarcerea în Antigua. Te sfătuiesc să nu te pripești. Aflându-te în Anglia, sub observație, lordului Nathaniel îi va fi imposibil să te oblighe să te măriți, îi va fi imposibil să te deposeze de moștenirea care trebuie să ajungă în mâinile tale grijulii, și nu în ale altora.

În această privință, era chiar mai bine decât își putea imagina Edward. Iat-o în Yorkshire, teafără, dar oare nevătămată? Edward nici nu și-ar putea imagina toate câte se întâmplaseră în călătoria pe care el o pusese la cale și care acum îi amenință liniștea. Căldura de care vechiul ei prieten o privase trimițând-o în această călătorie nu avea nimic de-a face cu schimbarea climei. Nu era însă corectă pe deplin. De când plecase din Antigua, în acele săptămâni, avusese parte de căldură, ceea ce nu făcuse decât să-i agraveze problemele. Fierbințeala încă se aduna în locuri secrete și îi înroșea obrajii de fiecare dată când se gândea la atingerea lui Andrew.

Acelei călduri interzise i se datora cea mai mare anxietate a ei. Cu fiecare zi ce trecea îi venea din ce în ce mai greu să ignore posibilitatea că ar putea fi însărcinată cu copilul lui Andrew. Ideea însă nu o înspăimânta atât cât ar fi trebuit. Dacă va fi nevoie, avea să găsească o modalitate de a se descurca și fără soț, chiar dacă asta ar fi însemnat că va trebui să inventeze unul care murise în drum înapoi spre Antigua. Numai un mariaj fals ar fi putut salva moștenirea care, așa cum o avertizase Edward, trebuia să ajungă în mâinile ei, și nu în mâinile altora. Chiar și Andrew reprezenta un risc. Nu se putea lega de un bărbat care, inevitabil, avea să fie iritat de gândul că fusese prins în capcană. Oricum ar fi fost, dacă era însărcinată, acea legătură avea să existe, în pofida dorințelor lor.

O, ce prostesc să se gândească la viitor astfel! Cu sau fără copil, legătura era acolo, indiferent dacă nu ar fi trebuit și, din această cauză, ea, care își trăise viața asigurând libertatea altora, nu avea să mai fie niciodată liberă.

Nu, cu siguranță Edward *nu* ar fi de acord cu modul în care căpitanul manevrase încărcătura care îi fusese incredințată. Înainte să reia lectura, Hannah intră din garderobă. Confuză, Tempest se ridică de pe podea, împături scrisoarea și o ascunse pe biroul care se afla la câțiva pași de șemineu.

– Înțeleg că este vremea să mă îmbrac pentru cină?

– Da, domnișoară, răspunse camerista. Numai că n-am știut ce rochie v-ar plăcea.

– Ce rochie? Tempest privi la rochia ei de călătorie, murdară de noroi și plină de păr de câine. Nu pot purta asta. Asta înseamnă că nu-mi rămâne decât una.

– Nu v-a spus doamna Beauchamp, domnișoară? Veniți să vedeți!

Tempest o urmă pe Hannah în garderobă și văzu o rochie din brocart stacojiu cu fir de aur care strălucea și sclipea precum vinul într-un pahar de cristal. Cercetând-o de sus în jos, simți ochii lui Hannah asupra ei, așteptând să-i vadă reacția. Fără îndoială, camerista se așteptase la lacrimi de bucurie, însă Tempest simți că mai avea puțin să plângă, dar de frustrare.

– Cea albastră, te rog.

Încercase să rostească totul cu indiferență, dar concizia nu făcea decât să-i marcheze răspunsul mai mult decât și-ar fi dorit.

Hannah părea că ar fi vrut să o contrazică, dar reuși să-și rețină dezamăgirea și o ajută să se spele și să se îmbrace. Deși Hannah îi aranjase părul scurt într-un fel oarecum mai elegant, coafura ei nu necesita multă atenție, așa că Tempest era gata și aștepta atunci când doamna Beauchamp veni să o ia la cină.

Se așteptase ca Emily să-i ofere câteva sfaturi despre cum să se comporte cu bunicul ei sau să întrebe despre conținutul scrisorii lui Edward. În schimb, îi spuse cu un zâmbet spăsit, neliniștit:

– Mă poți ierta? Mă refer la rochie.

– N-ar fi trebuit să faci asta, o mustră Tempest. Dacă ar fi avut chiar și cea mai mică idee despre planul lui Emily, nu ar fi acceptat niciodată o astfel de cheltuială și nu și-ar fi permis un astfel de răsfăț. Când Emily se întristă, inima lui Tempest se întristă și ea. Aceasta ar fi trebuit să fie o lecție despre implacabilitate. Dar este adorabilă, șopti ea și își luă prietena de mână.

Merseră împreună în sufragerie și se opriră așteptând ca valetul să le deschidă ușa. Puteau auzi înăuntru vocea lui Sir Barton, dar nu realizară imediat cu cine vorbea. Nu era un servitor, iar bunicul ei nu părea genul care să-și petreacă timpul cu vecinii. Atunci oare cine li se alăturase? La început, gândul că la cină s-ar afla și un străin o enervă dar, la urma urmelor, nu era chiar bunicul ei un străin pentru ea? Poate o a patra persoană ar putea ajuta conversația să curgă.

Strângând-o pe Emily de braț și cu un zâmbet forțat, trecu pragul, căutându-și cu privirea bunicul. Camera era spațioasă, solemnă, cu draperii de culoarea bronzului, cu candelabre strălucitoare și o masă la care puteau încăpea douăzeci de persoane. Îl găsi la capătul unei mese lungi, de mahon lustruit, așezat lângă un bufet, oferind oaspetelui un vin roșu ca sângele. Când urmări cu privirea cui îi era destinat paharul, simți cum i se înmoaie picioarele.

– S-a întâmplat ceva, domnișoară Holderin? șopti Emily, susținând-o de talie.

Tempest se îndreptă și clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să alunge imaginea. Cu siguranță, ochii îi jucau feste. Oboseala. Sau poate strălucirea falsă a lumânărilor.

Fiindcă de acolo i se părea că lordul Nathaniel Delamere se întorșese din morți.

Dacă totul mersese conform planului, ar fi trebuit să ajungă deja în Yorkshire. Chiar în acest moment, Tempest probabil se afla în brațele primitoare ale bunicului ei, revenind asupra deciziei de a fugi cu prima ocazie. Poate chiar acum, miracolul promis de mama lui începuse să prindă contur...

Bum!

Farrow trânti pe masă încă un teanc de registre, făcând ca maldărul deja instabil să se transforme, curând, într-o avalanșă. Andrew îl privi mirat.

– Doamna Beauchamp chiar le-a citit pe toate înainte să discute cu Milligan despre proiectul docurilor pentru Indiile de Vest?

– Nu pe toate o dată, domnule, îi explică Farrow nemulțumit, făcându-l pe Andrew să se întrebe dacă nu cumva acesta și William era cumva rude. A avut la dispoziție câțiva ani să se familiarizeze cu conținutul lor.

– Ah!

Alegând un volum la întâmplare, Andrew începu să îl răsfoiască. Fiecare registru era un capitol dintr-o saga nesfârșită despre profit și pierderi, și adevărul era că povestea îl interesa mai mult decât și-ar fi imaginat. Deja cercetase hărțile, mersese la locul sugerat într-o dimineată cețoasă și citise propunerea pe care Milligan o făcuse comitetului. Argumentul în favoarea noilor docuri era clar și convingător, dar, ca și mama lui, Andrew simțea că ceva era putred. Dacă planul avea să eșueze, investitorii precum Compania Beauchamp riscau să piardă mai mult decât câștigau. Cu sprijinul public pentru proiect însă, riscul putea fi împărțit cu toți cei care puteau beneficia de un acces mai mare la produsele aduse din toate colțurile lumii și care reprezentau motorul economiei britanice.

În timp ce încerca să găsească o modalitate de a dobândi un astfel de sprijin, auzi agitație în celălalt birou. Într-o clipă, ușa fu blocată pe Frederick Clarkson, cu postura lui impozantă, amiral al Flotei Regale.

– Ei bine, asta n-am crezut că voi vedea vreodată, bubui Clarkson râzând cu vocea lui baritonală, înaintând pentru a strânge mâna lui Andrew.

– Mulți oameni nu s-au așteptat la asta, recunosc Andrew. Și aici mă includ și pe mine.

Brusc stânjenit de dezordinea din fața lui și simțind nevoia să își distragă atenția, începu să aranjeze registrele. Farrow intră și începu imediat să susțină eforturile slabe ale lui Andrew, folosind o altă schemă organizatorică.

– Ce sunt toate astea? întrebă Clarkson, atras de maldărul de hârtii.

– Comercianții din Indiile de Vest intenționează să construiască un doc nou pentru vasele care vin din Caraibe. Analizam avantajele și dezavantajele unui astfel de plan.

– Ei bine, ești potrivit pentru această sarcină, aș zice. Unii dintre indivizii ăia n-au pus niciodată piciorul pe un vas comercial, și pot paria pe asta. Tu, în schimb, ai făcut chiar mai mult.

– Da, recunosc Andrew absent.

– Tu le vei putea spune cu exactitate ce se potrivește pentru corăbiile lor și ce nu, și care ar putea fi riscul real. Ei sunt prea obișnuiți să aibă de-a face cu hârtoage, și mai puțin cu oameni, spuse el, ducându-și mâinile la spate și legănându-se, ușor, pe călcâie. Desigur, cei mai mulți sunt proprietari, plantatori. Motivația lor ar putea fi ușor diferită de a ta. Ar fi ideal ca unele dintre aventurile tale să te fi ajutat să-ți faci niște relații pe insule, niște aranjamente care ar putea determina un supraveghetor sau un administrator să facă afaceri doar cu Beauchamp. Atunci ceilalți vor da înapoi și vor învăța de la tine.

Andrew se gândi imediat la Tempest. Încercă, dar nu reuși să se imagineze fiind numai parteneri de afaceri, și nici pe Cary ca fiind de acord cu genul de contract pe care îl propunea Clarkson.

Odată ce mintea lui începu să se gândească la ea, acum îi venea greu să își distragă atenția spre altceva. I-ar plăcea să fie martorul triumfului ei la Harper's Hill. I-ar plăcea, măcar o dată, să o mai vadă în mediul ei natural, să îi vadă cârlionții roșcați sub soarele caraibian, să miroasă parfumul de iasomie din aer pe pielea ei.

Oare dacă își făcea datoria față de Compania Beauchamp putea să aibă o scuză de a menține anumite legături cu ea după ce se va întoarce în Antigua? Și dacă ar fi putut, oare ar fi trebuit să facă asta?

– M-am gândit mult la comerțul cu sclavi în ultima vreme, spuse el după o clipă. Sau, mai degrabă, la abolirea lui. Crezi că se va întâmpla?

Se bucurase să descopere, cercetând registrele, că etica lui Daniel ținuse Compania Beauchamp departe de acest tip de comerț, în ciuda faptului că era profitabil.

Clarkson își scărpină maxilarul și se gândește un moment la acest aspect.

– Ar fi al dracului de greu de controlat și, fără îndoială, îmi va ține băieții ocupați. Iar Wilberforce¹ a fost învins, și nu numai o dată.

Andrew încuviințează din cap, fără tragere de inimă. Grupul de interese în Indiile de vest, față de care se opunea acum, se dovedise foarte puternic, în timp ce parlamentul se dovedise în mod regretabil slab, în ciuda eforturilor susținătorilor dârzi ai aboliționismului, precum William Wilberforce.

– Opinia lui nu este însă de neglijat, adăugă amiralul. Cred că într-o zi se va întâmpla.

– Asta va schimba totul, interveni Farrow, cu oarecare panică în voce.

– Așa e, recunosc Andrew. Așa este. Ei bine, dar presupun că n-ai venit să discutăm despre afaceri, îi zise amiralului, ridicându-se. Ce te aduce pe aici? Își întrebă el oaspetele neașteptat în timp ce se îndepărta de birou, lăsând munca pe seama lui Farrow.

– Voiam numai să aflu dacă zvonurile sunt adevărate, răspunse Clarkson, bătându-l pe Andrew pe umăr așa cum o făcea atunci când acesta era doar un copil, deși acum trebui să se întindă puțin.

Lui Andrew îi stătu pe limbă să-l avertizeze să nu își facă mari speranțe, vrând să îi explice că aranjamentul era numai temporar, dar zâmbetul larg de pe chipul bărbatului care fusese cel mai bun prieten al tatălui său vitreg îl opri. Apoi, chipul lui Clarkson se înăspri.

– Ce păcat că Daniel nu-i aici să te vadă!

– Mare păcat!

– Nu că n-ar fi fost mândru de tine, insistă Clarkson. „Băiatul meu curajos“, obișnuia să spună. Ți-a înțeles dorința de a vedea lumea. Desigur, căci și el o avusese.

Surprins, Andrew nu putu răspunde.

– Când eram tineri, la școală, rememorează Clarkson, eu și Daniel aveam planuri mari de a intra împreună în marină. Desigur, viitorul meu era deja decis, dar el era sigur că marea era și în sângele lui.

¹ William Wilberforce (1759 – 1833), politician și filantrop britanic, liderul mișcării pentru abolirea comerțului cu sclavi (n.red.)

Ba chiar îi ceruse tatălui său să-i cumpere un drapel de regiment. În cele din urmă, mama lui i-a interzis. Zicea că e prea riscant. În vocea lui se putea simți regretul. Desigur, n-o poți învinui, recunosc el, încercând să înlăture dezamăgirea de odinioară. Asta e datoria unei mame, să-și facă griji.

Această mărturisire îl tulburase pe Andrew. Oare Daniel împărtășise dorul de ducă al tatălui său, fără însă să-i cadă în ispită? Era oare posibil ca, sub comportamentul lui rezervat, să se fi aflat o latură pe care, altfel, Andrew ar fi recunoscut-o imediat, ca și cum s-ar fi privit în oglindă?

– Ar fi putut pleca oricum, sublinie el, atunci când răspunsurile la întrebările sale interioare păruă inconfortabile.

– Nu, obiectă Clarkson. În schimb, a pus bazele Companiei de Transporturi Beauchamp. În orice permisie la țarm aveam, știam că-l voi găsi aici, privind peretele cu o sclipire în ochi, spuse el arătând spre harta lumii ce acoperea un perete al biroului, plină de piu-neze roșii, albastre și verzi care marcau ruta fiecărui vas Beauchamp. Privea fiecare corabie care pleca, fiecare corabie care se întorcea, îngrijorându-se pentru cele care nu o mai făceau.

– Precum *Colleen*? întrebă Andrew, simțind un nod în gât.

– De exemplu. Din fericire, Clarkson nu-și dezlipi ochii de la hartă. Am auzit c-a fost zdruncinată puțin în timpul ultimei călătorii. Se zice c-a fost o furtună urâtă.

– Da.

Un marinar putea înțelege răspunsul lui taciturn.

Într-adevăr, acest singur cuvânt păru să-i spună mai multe amiralului decât ar fi făcut-o o descriere detaliată.

– Ei bine, i-aî supraviețuit, zise el relaxat, după o vreme. Altul i-ar fi interpretat tonul drept indiferent. Face parte din legenda ta acum.

Andrew putea să jure că auzise urechile lui Farrow ciulindu-se interesate.

– Te rog, lasă registrele, spuse el, arătând spre ușă și indicând administratorului să plece. Deși evident dezamăgit, Farrow salută și plecă, închizând ușa în urmă. Reputația nu m-a precedat în acest birou, spuse Andrew, întorcându-se spre Clarkson, și aș prefera să rămână așa.

– Nu înțeleg de ce, replică Clarkson, refuzând invitația lui Andrew de a se așeza, preferând să rămână ridicat, cu picioarele depărtate, ca un marinar, o poziție pe care, de ani întregi, o prefera în detrimentul scaunului. E suficient numai să-mi spui, iar eu mă voi asigura că Majestatea Sa va afla despre ajutorul pe care l-ai dat pentru a doborî acei pirați din Caraibe. Dacă nu ne-ai fi spus despre corăbiile și planurile lor, gândește-te câte vase comerciale ar fi fost pierdute! Gândește-te la riscurile de care i-ai scutit pe oamenii mei spunându-ne ceea ce-ai văzut! După ce dădu scurt din cap, îl privi și adăugă încurajator: Ai putea fi făcut cavaler, să știi!

Andrew pufni.

– Mă îndoiesc că regelui i-ar plăcea să audă un nume irlandez precedat de „Sir”. În plus, știi că motivele mele nu erau chiar dezinteresate. Tot ce mi-am dorit a fost să-l găsesc pe Stratton.

– Dacă asta ar fi fost adevărat, nu te-ai mai fi oboșit niciodată cu celelalte.

Andrew se blocă. Nu gândise niciodată lucrurile din această perspectivă. Descoperirile fuseseră întâmplătoare, iar deconspirarea lor nu presupusese decât să arunce vreo două vorbe în urechile potrivite în niște cârciumi de pe docuri sau pe niște alei lăturalnice. De cele mai multe ori, zvonurile nici măcar nu fuseseră spuse personal de Andrew. Era un mister cum descoperiseră că el fusese informatorul. Numai Jeremiah Bewick știa asta, dar buzele lui erau pecetluite...

– Să-l ia dracu'! rosti Andrew printre dinți.

Clarkson trată înjurătura cu indiferență sau poate că nici nu o auzise, căci continuă ca și cum nu ar fi fost întrerupt:

– Păcat că n-ai reușit!

– Ce zici? tresări Andrew, revenind la conversație. Stratton e mort, insistă el. *Justice* s-a scufundat în timpul furtunii. Am văzut cu ochii mei.

Amiralul își strânse buzele și îi oferă o privire compătimitoare.

– Așa e. Dar *Vernon* i-a salvat pe câțiva de la înec. I-a găsit plutind pe un scndru. Erau pe jumătate morți, dar nu de tot.

– Și vreunul dintre ei era Stratton? întrebă Andrew, pășind neli-niștit spre ușă.

Cumva, postura rigidă a amiralului Clarkson fu înlocuită de un soi de timiditate. Ridică din umeri.

– Nu știu sigur, dar având în vedere descrierea pe care am auzit-o, bătrânul Lazăr a mai înviat o dată. Desigur, s-a prezentat cu un nume fals, iar băieții de pe *Vernon* nu l-au recunoscut. Când au debarcat în Portsmouth, a dispărut.

– Când?

– În urmă cu o săptămână.

Andrew simți un gol în stomac. Era furie? Sau poate frică? Erau, cu siguranță, amândouă.

– Ar putea fi oriunde acum.

– Ar putea, recunosc Clarkson. Dar am o teorie.

– Și anume?

– Ce anume te-a adus aici cu adevărat? Întrebă bărbatul arătând spre masa plină.

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Andrew și avu nevoie de toată forța de care era capabil pentru a nu-l țintui pe amiral de perete ca să-l readucă la subiect.

– Probleme de familie, spuse el când reuși să se controleze astfel încât să rostească aceste cuvinte.

„Iubirea“, îi șoptea conștiința.

În ultimele săptămâni învățase câte ceva despre datorie. Venise aici pentru tatăl lui vitreg, pentru mama lui, pentru a vedea singur dacă era capabil să facă asta.

Pentru Tempest.

– Exact așa, admise Clarkson. De obicei e ceva care îl readuce acasă pe un bărbat după atâta vreme. O soție. Un copil. Ceva îl aduce pe bărbat înapoi la origini.

– Vrei să spui că Stratton are pe undeva o familie?

Cumva, Andrew și-l imaginase mereu ieșind din adâncuri noroioase, precum o bestie mitică a mării.

– Are, insistă amiralul. Sau cel puțin a avut. În Hull.

– Hull. În Yorkshire.

– Nu știu de altul.

– Farrow!

Strigătul îl alarmă pe Clarkson.

– Doar nu te gândești să mergi după el.

– Nu!

– Bine, bine, spuse el, vizibil uşurat. Este numai o teorie. Poate te va face să-ţi pierzi timpul. Şi, după câte se pare, este nevoie de tine aici.

Probabil că Farrow aştepta chiar lângă uşă, căci intră înainte ca amiralul să fi terminat de vorbit.

– Da, domnule!

– Cheamă o birjă şi trimite un mesaj lui Milligan şi spune-i că a intervenit ceva. Mă voi întâlni cu el când mă întorc. Tonul lui Andrew probabil că îi dădu de înţeles că era ceva serios. Farrow nu păru să se împotrivească, ci se întoarse imediat şi trimise un funcţionar în stradă, să oprească o birjă.

– Stai puţin, îl preveni Clarkson. Doar ce mi-ai spus că nu te gândeşti să mergi după el.

– Nu mă *gândesc*, spuse Andrew, trăgându-şi pe el haina. O fac direct.

– Gândeşte-te bine, băiete, îl rugă amiralul. Daniel Beauchamp...

– Aici nu-i vorba de Daniel, îl întrerupse Andrew. Sau de tatăl meu, adăugă el înainte să o facă Clarkson. Este vorba despre mine. Acum, domnule, te rog să mă ierţi, spuse el şi ieşi fără să aştepte un răspuns.

Şi totuşi, simţi în decizia lui o urmă de ezitare.

„Yorkshire“, se gândi el în timp ce se aruncă pe bancheta roasă a birjei. „De ce trebuia să fie Yorkshire?“

Capitolul 17

Din capătul celălalt al sălii de mese, lordul Nathaniel o studia. Când o salută, ea renunță la sprijinul lui Emily și îi răspunse cu o reverență. Deși nu își revenise din șoc, nu avea nici o intenție să îi arate asta. Niciodată nu leșinase și nu intenționa să o facă acum.

Traversă încet încăperea împreună cu Emily și se opriă în fața lor.

– Bună seara, bunicule!

– Lord Nathaniel a ajuns abia ieri, explică el. Când i-am spus că urmează să vii, a insistat să nu-ți spun nimic. E o surpriză plăcută să avem cu noi un vechi prieten de familie, nu?

– E o surpriză, răspunse Tempest cu un zâmbet subțire.

Acum, că se afla la doar câțiva pași de ea, realiză că, deși supraviețuise într-adevăr furtunii, nu scăpase neafectat. Rana de pe față, destul de adâncă, încă nu se vindecase și, când făcu un pas înainte, se mișcă cu greu, șchiopătând ușor.

– Sper că nu ți-ai făcut griji, spuse lordul Nathaniel.

– Deloc.

– Nu mă vei prezenta însoțitoarei tale?

Brusc, își dori să nu-i fi mărturisit bunicului ei identitatea doamnei Beauchamp. Ultima persoană pe care dorea să o implice în această conversație era căpitanul lui *Fair Colleen*.

– Desigur. Aceasta este doamna Emily Beauchamp. Doamnă Beauchamp, vi-l prezint pe lordul Nathaniel Delamere.

– O plăcere, domnule, spuse Emily cu o reverență.

– *Beauchamp*, repetă lordul Nathaniel. Vreo legătură cu familia Beauchamp din Shropshire?

– Răposatul meu soț a fost fratele lordului Andrew.

Lordul Nathaniel dădu din cap, aprobator, iar Tempest răsuflă ușurată. Apoi întrebă:

– De unde o cunoașteți pe domnișoara Holderin?

– Ei bine... începu Emily.

– Poate vei recunoaște numele Beauchamp și datorită companiei navale cu același nume, vorbi Tempest peste ea. Am venit din Antigua pe o corabie Beauchamp.

– Da, știu. Vestea plecării tale s-a răspândit repede prin Portul Englez.

Nimeni din încăpere nu-l cunoștea suficient de bine pe lordul Delamere pentru a recunoaște că acea căldură din ochii și din vocea lui nu era altceva decât furie. Nimeni în afară de Tempest. Se forță să se apropie un pas de el.

– N-am știu că aveai de asemenea planuri de călătorie, spuse ea. Sper că n-ai făcut asta din cauza mea. După cum vezi, am fost mereu în siguranță.

El își încheștă nervos maxilarul.

– Erai în siguranță și în Antigua.

– Aici trebuie să te contrazic, zise Sir Barton. Un loc nesănătos și corupt, nepotrivit pentru o tânără domnișoară.

„De unde știi tu?“ vru ea să obiecteze. Emily însă interveni:

– Ați fost în Indiile de Vest, Sir Barton? întrebă ea cu o voce delicată, muzicală și înșelător de blândă. Am avut impresia că n-ați fost.

– Ei bine, eu...

– Susțin părerea lui Sir Barton, spuse Lord Nathaniel. Ce ușurare și ce binecuvântare să mă aflu din nou pe pământ englezesc!

– Pare că intenționezi să rămâi, spuse Tempest, fără să-și poată ascunde speranța din voce.

Înainte să poată răspunde, Porter anunță că cina era servită. Lordul Nathaniel îi oferă brațul, iar ea nu avu altă opțiune decât să îl accepte. Bunicul ei o escortă pe doamna Beauchamp până la scaunul din dreapta lui, în timp ce lordul Nathaniel o conduse pe Tempest la celălalt capăt al mesei. Realiză că avea să stea în fața bunicului ei, despărțită de doamna Beauchamp de vreo șase scaune. Lordul Nathaniel se așeză lângă Tempest, poziționat perfect pentru o conversație intimă.

Printre scârțâitul scaunelor și mișcarea servitorilor, îi șopti:

– Intenționez să nu mă dezlipesc de tine, draga mea. Dar cred că știi asta deja.

Se întinse să o ia de mână, dar ea și-o trase, sub pretextul că voia să ridice un pahar.

În scrisoarea lui, Edward insistase că ea va fi în siguranță în Anglia, unde puterea lordului Nathaniel va fi slăbită de reguli și de obiceiuri mai puțin coruptibile. Poate că era adevărat. Nu exista însă nici o îndoială că nu era în siguranță aici, indiferent ce susținuse lordul Mansfield. Ce greșeală teribilă făcuse venind la Yorkshire! Ce greșeală făcuse permițând unui lucru atât de irațional precum sentimentul să-i influențeze alegerile!

– Ți-a plăcut camera? strigă bunicul ei de la celălalt capăt al mesei.

– Da, mulțumesc!

– A aparținut mamei tale iubite pe când era copilă, explică el. I se potrivea, atât de strălucitoare și de veselă.

– Așa era, recunosc lordul Nathaniel. Un înger!

– Așa o și chema, îți amintești? Angela.

– Îmi amintesc.

În vocea lordului Nathaniel era un soi de nostalgie pe care nu credea că o mai auzise vreodată. O, îl auzise vorbind despre mama ei de nenumărate ori, de cele mai multe ori pentru a o convinge să-și revizuiască comportamentul. Mereu se simțise geloasă de câte ori auzea numele ei pe buzele lui. Numai un Dumnezeu nedrept ar priva un copil de a-și cunoaște mama, dar i-ar oferi acest privilegiu unui astfel de om.

Ceva din modul în care vorbise acum sugera un alt fel de intimitate. Tempest crezuse mereu că aceștia se cunoscuseră în Antigua, prin tatăl ei, după căsătoria părinților ei. Oare era posibil ca lordul Nathaniel să o fi cunoscut aici, pe când era Angela Harper?

O relație mai lungă ar fi explicat decizia lui de a veni mai întâi la Yorkshire în loc să o caute pe Tempest în altă parte.

– Ce ne puteți spune despre festivitățile de Crăciun din zonă, Sir Barton? întrebă Emily.

Tempest o privi cu recunoștință pentru încercarea de a devia conversația, deși subiectul nu o entuziasma, căci nu făcea decât să-i amintească faptul că trebuia să rămână acolo pe perioada sărbătorilor. Acele câteva zile vor părea o eternitate.

– Festivități? Îmi pare rău să vă spun că nu există, doamnă Beauchamp. Zona este liniștită și familiile de aici, puține.

– Am fost surprinsă să constat cât de izolat este Crosslands atunci când am venit, mărturisi Emily. Nu-i foarte potrivit pentru festivități de Crăciun, dar cu o trăsură sau două, sau poate chiar cu sania, oamenii ar putea...

Discursul îi fu întrerupt de lordul Nathaniel care își dresе vocea.

– Oare la țară oamenii sunt preocupați de astfel de frivolități? întrebă el cu dispreț. Sunt convins că gazda noastră nu e interesată să fie asaltată de o hoardă de străini, care să cânte fals și să ceară un bol de punci pentru deranj.

– Ei bine, o petrecere liniștită în familie este adesea plăcută, replică Emily, doar vag descurajată. Când să decorăm casa?

– Să decorăm? exclamă Sir Barton. Casa?

– Cu ghirlande? Cu brad, globuri și altele?

Cu fiecare sugestie, bunicul ei părea și mai uluit, ca și cum Emily vorbea o limbă străină, iar el credea că spune blasfemii.

– Iertați-mă, domnule, spuse ea. Mi-am imaginat numai că veți dori să-i arătați domnișoarei Holderin puțin din veselia sărbătorii. Este primul ei Crăciun englezesc.

– Dar să sperăm că nu va fi ultimul, spuse lordul Nathaniel.

Tempest își stăpâni un fior de neplăcere, dar bunicul ei încuviință din cap, vocea lordului Nathaniel atrăgându-i atenția. Privi cu ochii mijiți de-a lungul mesei, ca și cum ar fi vrut să-i vadă mai bine pe cei doi.

– Știi, de la distanța asta, aș putea aproape să cred că o dorință veche de 25 de ani s-a îndeplinit în cele din urmă.

Doamna Beauchamp redobândi atenția bunicului ei cu noi sugestii despre cum ar putea impregna Crosslands Park cu spiritul Crăciunului. Distrasă, Tempest prinse numai o parte din conversație, dar poziția corpului lui Sir Barton sugera că inițiativa lui Emily îl copleșea.

– Pari mirată, draga mea, rosti încet lordul Nathaniel, astfel încât numai Tempest să îl poată auzi.

– Ce-a vrut să spună cu asta bunicul meu? Ce dorință?

– Oare tatăl tău prea bun nu ți-a spus niciodată? întrebă el sarcastic. Presupun că n-ar trebui să fiu surprins. Nu era chiar amintirea lui preferată, deși repulsia pentru adevăr nu făcea situația mai puțin reală. Ochii lui întunecoși erau triumfători. Eu și mama ta dragă

eram logodiți când l-a întâlnit pe magazinerul de Thomas Holderin și a decis să fugă cu el.

– Logodiți?

– Cu binecuvântarea lui Sir Barton Harper. Cred că abia aștepta să-i spun fiicei lui „doamna mea”.

În ciuda mărturisirii îngrozitoare a lordului Nathaniel, Tempest se strădui să-și păstreze calmul. Trecutul era trecut, iar dorințele lui Sir Barton pentru fiica lui nu trebuiau să îi afecteze viitorul. Și totuși, nu putea mânca și bea.

Când ultima farfurie fu luată, se ridică înainte ca valetul să poată veni să o ajute cu scaunul. Emily se ridică și ea.

– Scuză-ne, bunicule! Vă vom lăsa acum, spuse ea și plecă.

Nu se retrase însă în salonul de ceai, ci urcă scările precaută. Odată ajunsă în dormitor, în dormitorul mamei ei, privi în jur la decorul primăvărat și încercă să invoce o amintire, ceva din spiritul femeii. Ceea ce era o cameră frumoasă, dar cu nimic ieșită din comun, plină cu flori pe care Tempest le văzuse numai în cărți, brusc îi trezi interesul. Încercă să și-o imagineze pe mama ei înconjurată de căldura și culorile unei veri eterne, antidot pentru lumea rece și gri în care de fapt trăia. Oare mama ei își *dorise* să se mărite cu lordul Nathaniel? Sau pur și simplu cedase în fața dorințelor tatălui ei până când șansa unei veri eterne devenise realitate?

– V-ați întors atât de repede, domnișoară? întrebă Hannah, venind din garderobă.

Caliban o urmă, proaspăt spălat. Ușor încruntată, Hannah îl alungă spre foc, unde se scutură din cap până în picioare, înainte să se ghemuiască pentru a-și usca blana.

– Călătoria m-a obosit mai mult decât am realizat, spuse Tempest. Cred că mă voi retrage. Sunt convinsă că un somn bun mă va repune pe picioare.

– Da, domnișoară.

Hannah abia începuse să o ajute să-și dea jos rochia când Emily bătu la ușă și intră fără să aștepte să fie invitată. Pentru prima dată, Tempest realizează că nu avea încuietore.

– Ești bine, dragă?

– Este doar epuizată, doamnă, răspunse Hannah în locul ei, dar Tempest știa că răspunsul nu avea să o satisfacă pe doamna Beauchamp.

– Mi-e teamă că ți-am provocat neplăceri. Am insistat atât de mult să faci călătoria asta...

– Nu, spuse Tempest, deși nu era sinceră pe deplin.

– Iartă-mă, dar individul acesta, lordul Nathaniel... Se opri nehotărâtă. Fiul meu mi-a vorbit despre un pretendent insistent care te-a forțat să fugi. Mi-e teamă că acesta este bărbatul respectiv.

Dând din cap, confirmă suspiciunea lui Emily.

– Lordul Nathaniel Delamere a fost foarte hotărât să se însoare cu mine – motivul pentru care s-a crezut că ar trebui să fug din Antigua. Dar dacă era după mine, aș fi rămas. Lordul Nathaniel este rău, dar nu mă sperie.

– Dacă era după tine, repetă cu prudență Emily. Mi se pare că sună a constrângere. Andrew, fiul meu, a avut ceva de-a face cu plecarea ta împotriva voinței tale?

Tempest vru să răspundă, dar apoi o privi pe Hannah, care fredona în timp ce se ocupa de rochia lui Tempest, pe care o peria și o aranja pe umeras, astfel încât nu era atentă la conversație.

– Nu chiar, spuse ea și îi povesti pe scurt cum ajunsese la bordul lui *Fair Colleen*. Deci n-a fost vorba despre o răpire propriu-zisă. Pe chipul lui Emily văzu ușurarea. Ați fi zis că e capabil de asta?

Emily ezită.

– Cândva, n-aș fi crezut. După atâția ani însă, nu mai pot fi sigură.

– Dumnezeule, domnișoară, exclamă Hannah, atrăgându-i atenția. Desfăcuse straturile de jupe și se încruntă când văzu o pată stacojie. N-ați știut că v-a venit ciclul?

Tempest privi un lung moment pata stacojie de pe materialul pe care îl ținea în mână Hannah, semnul pentru care se rugase, momentul de răgaz după episodul acela care o tortura de câteva săptămâni. Atunci de ce i se umplură ochii de lacrimi și de ce simțea un nod în gât?

– Oh, inspiră ea, prinzându-și cu brațele mijlocul, pentru a încerca să controleze tremurul care pusese stăpânire pe ea. Oh, nu!

Chipul lui Emily fu întunecat de îngrijorare.

– Ești bine, dragă?

Hannah se grăbi, o curăță și îi oferi o cămașă de noapte curată.

– Nu vă îngrijorați, domnișoară. Vă pregătesc o cârpă și apoi duc astea în bucătărie să le pun la înmuiat. Nu s-a întâmplat nimic.

Tempest abia auzi pălăvrăgeala cameristei. Cum de brusc suferea după ceva ce nu ar fi trebuit să aibă, ceva ce nu existase de fapt niciodată? Oare chiar *sperase* la ceva atât de prostesc? Un copil, o fetiță cu ochii și dulceața mamei, cu fața în formă de inimă, încadrată de un păr negru.

– Sunt bine, spuse Tempest, alungând atât imaginea, cât și ajutorul lui Emily de a o urca în pat. N-am fost niciodată mai bine. Nu știu ce m-a apucat.

Emily își lăsă capul pe o parte și o studie.

– Oh?

– Vă asigur, doamnă Beauchamp, că nu sunt bolnavă, insistă ea, încercând să-și ascundă secretul, rușinea, adresându-se cât mai formal, deși nu își făcea iluzii că Emily nu avea să vadă, cu ochii ei ageri, prin masca sa.

– Nu mă îndoiesc, dragă. Emily se opri, așteptând, evident, plecarea lui Hannah. Totuși, continuă ea după ce ușa se închise în urma fetei, m-am gândit că poate îți vor prinde bine vreo două zile în pat, având acum și scuză. Ți va da puțin timp să te gândești și puțin loc să respiri.

– Așa e, aprobă Tempest.

O zi în care să nu fie nevoită să-i vorbească bunicului sau lordului Nathaniel era bine-venită.

Când Emily se aplecă pentru a aranja pătura în jurul lui Tempest, medalionul ei greu atârna și străluci în lumină. Când se așeză iar pe marginea patului, Tempest observă cum și-l aranja în adâncitura corsetului.

– Emily, ce este în acel medalion? Nu cred că te-am văzut vreodată fără el.

– Acesta? Îl cuprinse cu degetele. Îl deschise și îi arătă interiorul lui Tempest: un portret oval al unui bărbat care presupuse că era Daniel Beauchamp, cu o figură aspră, cu perucă, îmbrăcat într-un stil ce se purta în urmă cu cel puțin un deceniu. De partea cealaltă, sub un gemuleț, era o șuviță de păr negru, împletită.

– O amintire de la soțul tău, șopti Tempest, simțindu-se brusc stânjenită pentru curiozitatea ei.

– De la amândoi, o corectă Emily. Portretul este al domnului Beauchamp, deși mi-e teamă că nu e unul foarte reușit. Îl face să pară de parcă l-ar fi durut o măsea, spuse ea, privind portretul cu blândețe, ca și cum ar fi așteptat să i se răspundă cu un zâmbet de pergament și ulei. Am primit medalionul dragostei de la Patrick Corrvan, când mă curta. Acesta a fost singurul cadou pe care și l-a permis.

– Căpitanul Corrvan seamănă mult cu tatăl lui, nu? Îndrăzni Tempest, dorindu-și ca acolo să se fi aflat și un portret al primului soț al lui Emily, chiar și numai pentru a revedea chipul lui Andrew.

Emily încuviință, cu o privire visătoare.

– Fizic, cu siguranță. Amândoi sunt prea arătoși pentru binele lor.

Tempest simți că se înroșește.

– Andrew e însă mai echilibrat decât a fost tatăl lui vreodată, insistă ea, orice ar alege el să creadă despre sine.

Ah! Privind-o pe Emily așezând medalionul la locul lui, îndesat în corsaj, aproape de inimă, Tempest nu găsi nimic mai mult de spus.

– Daniel știa că l-am păstrat, dacă la asta te gândeai, spuse ea zâmbind ușor, văzând direcția privirii ei. Daniel nu s-a simțit amenințat de amintirea lui Patrick. I-am iubit pe amândoi, pe fiecare în felul lui. Nu-i nici o îndoială că Daniel a fost un soț mai bun. Dar fără Patrick... ei bine, nu s-ar mai fi născut Andrew.

– Atunci nu regreti nimic? Deși...

„Deși amândoi ți-au frânt inima?” Se opri înainte să rostească aceste cuvinte. Cea mai timpurie amintire a ei era cu *papa* deplângând moartea mamei sale. Adevărul era că suferise din această cauză până în ziua morții. De-a lungul anilor, Tempest încercase să se convingă că devoțiunea lui ar trebui să-i ofere o mai bună înțelegere a iubirii și a mariajului, un contraexemplu la acele căsătorii bazate pe nimic mai mult decât pe avere sau statut social. Nu se îndoise niciodată că tatăl său o iubise pe mama ei. Nu fusese însă niciodată capabilă să își imagineze cum ar fi să renunțe la o parte din ea și, în schimb, să primească numai suferință.

– Chiar dacă au murit și m-au lăsat singură? încheie ea. Da. Uneori sunt tristă. Dar am fost și foarte, foarte fericită, iar suferința nu-mi poate lua asta. Într-o zi vei înțelege. Când te vei mărita.

– Nu mă voi mărita niciodată.

Emily o privi mirată.

– Niciodată?

– Cu ce m-ar ajuta o căsătorie? Nu sunt săracă, așa că n-am nevoie de cineva care să mă susțină financiar. N-am nevoie de asta.

– Nu te temi că vei fi singură, draga mea?

– Oare o femeie bogată și singură nu poate călători și corespunda, oare nu poate să invite și să fie invitată de prieteni? o contrazise Tempest. Domnișoara Wollstonecraft spune că o educație potrivită îi permite unei femei „să ducă o viață singură cu demnitate”, și cu siguranță *papa* mi-a oferit-o.

– Domnișoara Wollstonecraft? Acea autoare radicală?

– Oamenilor le place s-o numească astfel, dar eu găsesc principiile ei foarte întemeiate.

– Recunosc că nu i-am citit lucrările. Știu că se spune că simpatizează cu acei republicani francezi groaznici.

– Ar fi mai corect să spunem că simpatizează cu strigătele pentru libertate, indiferent de unde vin.

Emily încuviință.

– Înțeleg cum ideile ei ar putea să-ți susțină planurile privind plantația bunicului tău, dar de ce aceleași principii îți impun să duci singură o luptă atât de dificilă?

– Deoarece căsătoria este pur și simplu o altă formă de sclavie. N-ar face decât să dea puterea altuia asupra acțiunilor mele, asupra averii mele și chiar asupra corpului meu.

– Iartă-mă, spuse Emily cu vocea ei caldă despre care Tempest învățase că de fapt era făcută din oțel, dar se pare că această domnișoară Wollstonecraft n-a avut un model fericit de căsnicie în viața ei. Dar dragostea?

Tempest nu putu să nu-și amintească expresia lui Andrew când o întrebase același lucru. Nu era deloc falsă. Ar fi putut chiar să spună că era sinceră.

– „Iubirea, prin natura ei, este trecătoare”, cită ea.

Mâna lui Emily atinse medalionul oval, greu, pe care îl purta la gât.

– Nu, insistă ea. Nu mereu.

Cumva muștrată, Tempest fu de acord că, poate, nu era mereu cazul.

– Nu poți însă nega că dragostea preferă inima și nu mintea. Eu îmi doresc să fiu perfect rațională. Știu că n-am reușit mereu, desigur,

dar nu-mi pot permite să mă complac în acest sentiment. Căsătorendu-mă, îmi voi pune averea în mâinile altora. Astfel, n-aș renunța numai la libertatea mea, ci și la libertatea altora.

– Sigur trebuie să existe un bărbat în care să poți avea încredere în această privință, sugeră Emily.

Oare se gândea la Andrew? Andrew, care era mândru să afirme că este iresponsabil și egoist? Poate că Emily îi va încredința viitorul Companiei Beauchamp, dar Tempest nu ar putea să îi încredințeze Harper's Hill – și cu atât mai puțin pe ea.

Clătină din cap, cu ochii pe jumătate închiși, și își puse capul pe pernă somnoroasă.

Atras de mișcare, Caliban se ridică și se întinse în fața focului, apoi se îndreptă spre cealaltă parte a patului. Tempest bătuse ușor cu mâna pe cuvertura pufoasă, iar câinele nu ezită să-i accepte invitația.

Emily se aplecă și sărută cu buzele ei reci fruntea lui Tempest, un gest matern la care nu știuse că râvnea.

– Uneori suntem atrași de lucruri pe care n-ar trebui să le avem. Nu tot ce pare o greșeală se dovedește a fi una. Uneori, ini-ma este mai deșteaptă decât mintea, spuse ea, mângâind urechile lui Caliban înainte să se ridice și să se îndrepte spre ușă. Cred că domnișoara asta a ta Wollstonecraft mai are de învățat. Noapte bună, dragă!

O oră mai târziu, realizând că nu reușea să adoarmă, Tempest părăsi patul călduros, ignorând mârâitul de protest al lui Caliban. După ce reaprinse lumânarea pe care Emily o stinsese înainte să plece, scoase scrisoarea de la Edward din birou, sperând că va reuși să fie distrasă de conținutul ei, astfel încât să uite ceea ce se întâmplase în acea seară. Când se întoarse cu ea și se băgă în pat, Caliban îi făcu încă o dată loc lângă el.

Se strădui să recitească ceea ce scrisese despre lordul Nathaniel. Dragul de Edward, mereu îl criticase pe Sir Barton, dar nu și-ar fi imaginat niciodată că în acest caz se va dovedi dușmanul ei. Trebuia să găsească o modalitate de a-i arăta bunicului ei adevăratul caracter al lordului Nathaniel. Dacă ar fi știut de ce moștenici era capabil acest bărbat, nu ar mai continua să-i deschidă ușa casei lui, nu?

Trecând mai departe la porțiunea din scrisoare pe care nu o citise, încercă să-și distragă atenția cu planurile lui Edward pentru Harper's

Hill în perioada absenței sale, cu speranța ca Regis să fie repus în funcție, că echipa lui Whalen va începe să lucreze la moară în scurt timp și că recolta nu va dezamăgi. Deși descrierile făcute de el oamenilor și locurilor cunoscute nu o consolau, cel puțin îi abăteau gândul. Din contră, îi amintea unde ar trebui să se afle, precum și de oamenii pe care nu ar fi trebuit să îi părăsească niciodată. Dacă nu ar fi dat ascultare lui Andrew și doamnei Beauchamp! Dacă ar fi găsit o altă corabie chiar în momentul sosirii la Londra! Acum ar fi fost la jumătatea drumului înapoi spre casă, lăsându-l pe lordul Nathaniel să se întrebe ce s-o fi ales de ea.

În timp ce citea scrisoarea, atenția îi fu atrasă de ultimele rânduri, scrise în grabă, ceea ce nu îi era caracteristic lui Edward. Erau două propoziții care fuseseră tăiate, ca și cum nu ar fi fost sigur de cuvintele lui, greșeli pe care, în mod normal, nu ar fi permis altcuiva să le vadă, greșeli de care nu îl credea în stare și care aproape o șocară. Probabil că vasul de poștă era pe punctul de a pleca spre Londra, altfel ar fi insistat să-și acorde timp pentru a recopia toată scrisoarea, în loc să o scrie astfel.

*Deoarece nu știu când sau dacă te voi mai vedea vreodată, mă găsesc
Trebuie să-mi permiți să îți spun XXX*

Ultimul cuvânt fusese tăiat de atât de multe ori încât era ilizibil. Când reîncepuse, cuvintele trebuiseră să încapă în spațiul rămas, așa că fură mai greu de descifrat.

Cu atât de mulți kilometri între noi acum, mă simt liber să-ți vorbesc, numai o dată, și, dacă vei dori, nu voi mai deschide acest subiect. Știu că ai jurat, de dragul averii tale, să nu te măriți niciodată, un sacrificiu pe care l-am respectat mereu. Și totuși mă tem că te-am trimis fără să-mi propun în ape periculoase, în care reputația ta sau poate chiar persoana ta să necesite protecția pe care o respingi cu atâta ferveare. Dacă se va pune problema, îți cer numai să te gândești la mine. Ție, care mă cunoști de atâția ani, nu îți sunt străine nici temperamentul, nici sentimentele mele, atât pentru Harper's Hill, cât și pentru tine, draga, scumpa mea Tempest.

Al tău pentru totdeauna,

E

Tempest citi pasajul de două ori pentru a fi sigură, apoi împături scrisoarea și o băgă sub pernă, stingând lumânarea pentru a nu fi tentată să o citească din nou.

Edward ar fi partenerul perfect pentru viitorul pe care și-l proiectase pentru sine. Auzise despre angajamentul ei de a elibera sclavii de pe plantație și niciodată nu ar prefera profitul în detrimentul vieților oamenilor. Comportamentul lui fusese mereu calm și serios, un antidot folositor pentru... firea ei *animată*. Fără îndoială, îl aprecia, iar domnișoara Wollstonecraft insistase în mod repetat că, dacă o femeie era hotărâtă să se mărite, prietenia și stima erau sigurele fundații adecvate pe care să se construiască o căsnicie, căci pasiunea va dispărea, inevitabil.

Și totuși, niciodată nu se gândise la Edward ca la o posibilă alegere.

Ei bine, ar fi nesăbuită să nu îl ia în considerare acum. Propunerea lui era o recomandare în sine. Mereu avusese încredere în Edward. El avea să-i ierte... *indiscrețiile*. În plus, nu putea pune la îndoială afecțiunea lui pentru ea. Dacă l-ar alege, ar putea să coboare a doua zi dimineată și să-și anunțe logodna. Ar putea chiar să se elibereze de atenția nedorită din partea lordului Nathaniel, căci nu se mai puteau aștepta ca ea să se mărite cu el dacă era promisă altcuiva, așa cum Omeah subliniasă cu săptămâni în urmă.

Dar nu avea să o facă. Nu se putea mărita cu Edward. Chiar dacă și-ar fi schimbat părerea despre căsătorie – dar nu o făcuse –, o parte din ea știuse mereu că afecțiunea nu era suficientă. Dacă se va mărita vreodată, va cere mai mult. Mai mult însă era periculos. Mai mult însemna dependență și, inevitabil, dezamăgire. Astfel, își interzisese căsătoria, preferând dictatele reci ale rațiunii în detrimentul căldurii unei inimi frânte. Și uite unde ajunsese!

Cu mâinile tremurânde, mângâie blana gri, aspră, a lui Caliban. Somnoros și fără să deschidă ochii, Caliban lovi patul cu coada. Își aminti de prima dată când mângâiasse câinele, atunci când îi fusese prezentat stăpânul acestuia.

În ciuda hotărârii ei, inima ei se afla în posesia a ceva în care ea nu ar fi trebuit să înncredințeze vreodată vreo părțică din sine. Ea, care nu și-ar fi părăsit niciodată casa, dacă ar fi avut de ales. El, care își dorea să se afle mereu plecat. Ea, legată de datoria de a duce

la îndeplinire responsabilitățile de familie. El, care le abandonase pe ale lui. Ei doi nu ar fi trebuit niciodată să se întâlnească. Și totuși, o făcuseră. Prima dată când se atinseseră ieșiseră scânteii, și asta continuase de fiecare dată când se atinseseră, curentul fiind din ce în ce mai puternic. Dacă va mai exista o dată viitoare, scânteia s-ar transforma în foc și ar face-o scrum. Dar, ca o molie, nu putea rezista flăcării.

Oricât ura să o recunoască, Lord Nathaniel avusese dreptate. Negarea adevărului nu-l făcea mai puțin adevăr.

Era îndrăgostită de Andrew Corrivan.

Capitolul 18

Patru zile. De patru zile avu nevoie pentru a ajunge de la Londra la Hull, ca și cum ar fi fost o femeie în vârstă ieșită la o plimbare, care se oprea la fiecare han pentru o ceașcă de ceai. Deoarece se obișnuise cu neplăcerile navigatului, Andrew nu și-ar fi imaginat niciodată că o călătorie pe drumuri drepte, line, pe uscat, ar putea întâmpina atâtea dificultăți și întârzieri. Desigur, pământul nu era chiar uscat, iar aici era problema. Noroi. Atât de mult noroi. Deoarece ajungea la axul roților, acestea rămâneau infundate, iar calul șchiopăta. Cu fiecare minut care trecea, cu fiecare kilometru, și-l imagina pe Lazarus Stratton alunecându-i printre degete încă o dată.

Era mai bine, poate, decât să-și imagineze chipul mamei lui atunci când va descoperi că fugise de responsabilitățile lui de la Compania Beauchamp cu toată viteza pe care i-o permitea mijlocul lui de transport. Ei bine, o avertizase oricum că încrederea ei în el ar putea fi exagerată...

Cel mai mult încercă să nu se gândească la faptul că se va afla atât de aproape de Tempest. Crosslands Park era la vreo 80 de kilometri distanță de Hull. Întrebuse pe drum un grăjdar. Dacă vremea ar fi fost bună, ar fi fost o călătorie de o jumătate de zi.

Ei bine, atunci ar fi trebuit să fie recunoscător că era noroi. Era cel mai sigur antidot pentru tentație pe care îl cunoștea.

Străzile întortocheate și înguste din Hull erau pline cu noroi – și cu pește putrezit, cu miros de cărbune și cu rahat. Greu de umezeală, aerul se mișca în valuri cețoase, făcând ca mijlocul zilei să pară amurg și întunecând fiecare alee. Când vizitiul refuză să înainteze, temându-se că trăsura lui uzată va rămâne fără vopsea de tot, Andrew îl trezi pe Caesar scuturându-l ușor de umăr.

Băiatul insistase să-l însoțească în călătoria lui rece, obositoare și probabil inutilă. Când Andrew îl întrebuse de ce, răspunsul lui Caesar fusese ca un pumn în stomac.

– Deoarece mă simt mai în siguranță cu dumneavoastră.

Dumnezeule mare, oare îi mai spusese cineva un lucru atât de absurd în viața lui?

Incapabil să suporte gândul de a-l lăsa pe copil în mâinile dure ale lui Williams, încuviințase fără tragere de inimă, conștient că nu ar fi fost decât o pierdere de vreme să se contrazică.

– Să vedem dacă a fost o călătorie cu folos, spuse el în timp ce Caesar se ridică de sub cele trei pături, deși temperatura era destul de prietenoasă pentru luna decembrie, mai ales în Yorkshire.

În timp ce-l ajuta pe băiat să coboare din trăsură, simți din nou oroarea provocată de amintirea mâinii lui Timmy Madcombe care alunecase dintr-a lui, văzu încă o dată teroarea din ochii băiatului înghițit de apă. Încă o fantomă care să-l bânuie la orice pas.

Iată-l acum, invitând la dezastru, riscând să adauge încă unul în rândul lor.

Nu aveau nici o informație precisă, nici o confirmare că Stratton ar fi fost văzut acolo. Avea numai numele unei străzi și al unei camere pe care cândva o ocupase soția unui marinar despre care umbla zvonul că devenise pirat și dispăruse. Era al naibii de puțin pentru a merge mai departe, iar Andrew se simțea când neliniștit, când un prost.

După ce găsiră strada, câteva bătăi în ușă îl aduseră față în față cu o femeie în vârstă care purta o rochie neagră și o bonetă surprinzător de apretată.

– Ce doriți? întrebă ea, mijind ochii în timp ce-i privi pe fiecare în parte.

– O caut pe doamna Stratton. Mi s-a spus că locuiește aici.

Când proprietara își luă în sfârșit ochii de la ceea ce îi stârnise curiozitatea, și anume Caesar, încuviință.

– Da. Cândva a locuit.

– Vreți să spuneți c-a plecat?

– Da.

Andrew așteptă, dar se părea că nu avea să mai primească o altă informație. Și totuși, femeia nu le închisese ușa în nas. Poate avea mai mult de spus, dar trebuia încurajată. Căutând în buzunarul hainei, scoase un șiling și i-l oferă.

– A plecat 'nainte de sfârșitu' lu' septembrie anu' trecut, spuse ea, analizând moneda pe care mai apoi o băgă în sân. N-a mai putut plăti

chiria. Bărba-su a plecat pe mare acu' mult' ani și de fo' zece ani n-a mai fo' văzut. Când fi-sa s-a îmbolnăvit și a murit, și-a strâns lucrurile și n-am mai văzut' d-atunci.

La sfârșitul lui septembrie. De ziua Sfântului Mihail¹. Deci în septembrie, soția lui Stratton era încă aici, așteptându-l. Dacă ar fi venit aici și ar fi aflat de plecarea ei, oare ar fi plecat să o caute?

– Aveți vreo idee unde ar fi putut merge?

– Nu, răspunse ea în cele din urmă, după ce primi o nouă monedă. Umblă vorba c-a fugit c-un alt marinar, dar io n-am văz' nîciodată umblând cu cineva.

– Mulțumesc, spuse Andrew, ducându-și degetul la borul pălăriei în semn de salut, apoi se întoarse spre ușă. Un drum închis.

– Curios, bolborosi ea, jucându-se cu cel de-al doilea șiling între degetele acoperite de niște mănuși cârpite cu grijă.

Înlemni.

– Cum? Ce e curios?

– În toți anii ăștia, nu-mi amintesc s-o fi vizitat careva. Acum c-a plecat, în două săptămâni, vin doi.

– A mai venit cineva să întrebe de doamna Stratton? Ce-mi puteți spune despre el?

Băgă din nou mâna în buzunar, dar ea clătină din cap, ca și cum brusc simțea că bârfa era un păcat mai puțin grav decât lăcomia.

– Un bărbat de pe mare. Ca 'mneata, spuse ea, fixându-l cu ochii ei ageri. Dar era mai înalt și mai bătrân. Și nu la fel de frumos ca 'mneata, adăugă ea făcându-i cu ochiul.

Încercând să-și ascundă șocul, Andrew îi oferă zâmbetul lui cel mai cuceritor.

– Oh?

După alte câteva cuvinte, începu să-l evoce pe Lazarus Stratton.

– Deci a plecat dezamăgit când a auzit că femeia nu mai e aici, spuse Andrew când ea termină de descris bărbatul.

– Nu știu dacă era dezamăgit. Nu părea să-i pese prea mult, spuse ea. Da' măcar n-a plecat. Camera era liberă, așa c-a luat-o el.

Andrew îi aruncă o privire lui Caesar, care urmărise conversația uluit și confuz. Reușise să înțeleagă însă ultimele cuvinte ale femeii, în ciuda accentului ei puternic.

¹ În Anglia, Michaelmas sau ziua Sfântului Mihail se sărbătorește pe 29 septembrie. (n.tr.)

– E aici? strigă Caesar.

Femeia tresări, surprinsă evident să constate că băiatul putea vorbi.

– Nu acu', sublinie ea, trăgându-se ușor în spate, ca pentru a închide ușa.

– Unde? întreabă Andrew.

Ceva din privirea sau din vocea lui probabil îi trădă ră disperarea chiar mai mult decât o făcuseră acei șilingi, căci ea se retrase și mai mult în casa ei întunecoasă.

– Poa' îl veți găsi la crășma Câinele, zise ea, făcând semn pe stradă, apoi trântind ușa în urma ei, pe care o și încuie.

În ciuda ceții, putu zări un semn agățat de ușa de la intrare, la capătul străzii. După ce se apropie, văzu că semnul aparținea unei taverna pentru marinari, numită, în mod bizar, Căpriorul de Aur. Artistul desenase mai degrabă un cerb care, combinat cu analfabetismul patronului, făcuse ca taverna să fie cunoscută sub denumirea de Câinele.

Neștiind dacă era mai periculos să-l lase pe Caesar pe stradă sau să-i ia cu el în necunoscut, Andrew privi spre zona pustie înainte să-i spună băiatului să se ascundă în arcada unei uși de vizavi.

Taverna veche nu avea clienți. Lângă focul anemic, pe masa tocită se afla o halbă, ca și cum cineva s-ar fi ridicat recent de pe scaun. Poate, având în vedere aerul general al tavernei, de decadență și abandon, probabil cana fusese lăsată acolo în urmă cu multe săptămâni.

În spatele tejghelei, un bărbat îi observă sosirea cu privirea posomorâtă, dar nu-i vorbi.

– Îl caut pe Stratton, zise Andrew, întinzându-i o jumătate de coroană pe tejgheaua roasă care îi separa.

Drept răspuns, bărbatul înșfăcă moneda și indică spre scara din spate. Andrew îi mulțumi din cap și înaintă în întuneric, scoțându-și cuțitul din cizmă în timp ce urca.

Pe un coridor jos și îngust se aflau două uși, față în față. Din spatele uneia se auzeau gemete și mormăieli. Din spatele celeilalte nu se auzea nimic. Ridicându-și piciorul, Andrew deschise dintr-o lovitură prima ușa, se opri în prag și privi prin încăperea luminoasă. Camera mică nu era prea confortabilă: o fereastră murdară cu o draperie roasă și strâmbă, trasă pe jumătate,

un scaun rupt într-un colț, peste care fusese aruncată haina unui bărbat și o oală de noapte care trebuia să fie golită. În mijlocul camerei se afla un pat șubred. În mijlocul patului, stătea Lazarus Stratton, urcat peste o femeie.

Fie din prea multă dorință, de lene sau, mai probabil, din rațiuni practice, nici unul din cei doi nu se obosise să se dezbrace. Femeia își ridicase pur și simplu fustele, în timp ce fesele slăbănoage ale lui Stratton vibrau din cauza efortului, sprijinite de niște picioare subțiri ce dispăreau în pantalonii pe care și-i trăsesese în jos, până la genunchi. Nici măcar nu își scosese cizmele pline cu noroi. Femeia trăgea cu mâinile de cămașa care îi ascundea pielea palidă, plină cu cicatrici, și câteva coaste noduroase pe care cândva probabil și le rupsese.

La început nici unul din ei nu păru să bage de seamă sosirea lui Andrew. Apoi, Stratton bombăni:

– Nu poate omu' să și-o tragă liniștit? Ieși!

– Ridică-te!

Stratton râse și își văzu de treabă.

– Deci tot ai dat de mine în cele din urmă, irlandezule! Atunci hai, fă-mi de petrecanie, îl provocă el. Există moduri mult mai rele de a muri. Sau poate vrei să ni te alături?

Femeia însă păru să-și fi pierdut orice entuziasm și-l dădu la o parte pe Stratton, până reuși să se elibereze.

– Asta nu te privește pe tine, îi spuse Andrew, ferindu-și privirea în timp ce ea își aranja fustele. Lasă-ne singuri!

– Asta-i camera mea, insistă ea ușor arogantă în timp ce se ridică. Apoi, o rază slabă de lumină atinse lama pumnalului lui Andrew, iar sclipîrea acestuia îi atrase atenția. Domnu' să ne aibă-n pază, zise ea. Nu vreau să am de-a face cu asta.

Trecând prudentă pe lângă el, în timp ce se îndrepta spre ușă, Andrew îi văzu clar pentru prima dată chipul. O față slabă, ochi mari și un păr castaniu drept. Semăna bine cu cârciumarul, probabil era sora lui. Sau fiica lui. Era foarte tânără.

– Așteaptă-mă afară, îi ordonă el.

Ea icni, apoi încuviință, mușcându-și buza seducător.

În timp ce ieșea din încăpere cu un mers ca o invitație, un val de repulsie îl inundă – nu față de ea, ci de circumstanțele care obligau o copilă să facă o astfel de ofertă.

Stratton se încheiase la pantaloni și își tăsesse bretelele peste umeri, dar avea cămașa încă ieșită din pantaloni, iar când Andrew se apropie de el, începu să râdă iar, arătându-și dinții putreziți.

– Haide, spuse el, împingându-l în piept cu degetul mijlociu, căci arătătorul îi lipsea la acea mână. Sunt aici. E șansa ta. Și nu-s nici înarmat.

Andrew pipăi pumnalul, cântărindu-l, ca și cum s-ar fi gândit unde să dea lovitura. Șocul de a-l întâlni față în față pe Stratton îi temperase însă furia. Oare chiar își pierduse zece ani din viață urmărind acest specimen mizerabil? Ceea ce mintea lui contruisese drept un adversar feroce, lumina slabă dezvăluia drept un bătrân pricăjit. Nu-i era însă milă de el. Brusc, nu mai fu convins că satisfacția de a-și face dreptate merita prețul de a-și mânji mâinile de sânge, mai mult decât o făcuse până acum.

Văzându-l pe Andrew ezitând, Stratton pufni batjocoritor.

– Credeam că irlandezii-s mai aprigi, zise el în timp ce-și luă haina de pe scaun.

Andrew îl privi în timp ce-și băga mâinile în mânecile roșii, roase.

– De unde ai luat haina aia?

– Asta? Stratton își scutură unul din umeri de parcă ar fi vrut să îndepărteze o scamă de pe un material fin, nicidecum purici de pe o haină zdrențuită. Era a ștabului care m-a plătit să vin după tine. A purtat-o până în ultima clipă.

– Până când s-a înecat, vrei să spui.

– Să se înece? Nu. Stratton clătină din cap. Cumva, în nebunia furtunii, am ajuns amândoi să plutim în derivă. Deși eram fericit că trăiam, nu știu cât de mult am fi rezistat dacă nu ar fi fost băieții Maiestății Sale care să ne găsească. Când am urcat la bord, locotenentul ne-a zis că nu ne-ar fi văzut niciodată dacă n-ar fi fost haina asta roșie. Ștabul era hotărât să o arunce la gunoi, dar am recuperat-o imediat. Cumva m-am atașat de ea, aș putea zice, având în vedere că mi-a salvat viața. În plus, nu mi-a mai rămas nimic după ce bătrâna aia nenorocită s-a scufundat.

Andrew nu mai auzi prea multe după ce Stratton îi dezvăluise că Delamere supraviețuise naufragiului.

– Trăiește? Unde e?

— Delamere? A zis că are afaceri în nord. M-a lăsat să merg cu el. Pentru un ștab, a fost un tip decent.

— Decent pe dracu'!

Dumnezeule, individul era în Yorkshire! Probabil când *Tempest* ajunsese acasă la Sir Baron Harper, Delamere o întâmpinase la ușă. Iar el o împinsese în ghearele lui. Insistase atât de mult ca ea să meargă acolo, și asta numai pentru liniștea lui.

Ei bine, acea fărâmbă de liniște pe care i-o adusese despărțirea lor fusese spulberată atunci când Stratton începuse să vorbească. Andrew băgă pumnalul la loc și se îndreptă spre ușă. Dacă pleca imediat, până seara avea să fie la Crosslands. Asta dacă nu ar fi ajuns deja prea târziu...

— Știam eu că ești un laș, Corrvan. Dacă n-ai fi fost, m-ai fi prins acum mulți ani. Ai fugit mereu chiar când lucrurile deveneau mai interesante.

— Poate ai dreptate, Stratton, spuse el privind peste umăr. Dar acum nu fug.

Îi dădu un pumn în stomac cu mâna dreaptă, apoi cu stânga îi frânse maxilarul și-l izbi la perete. Stratton alunecă și căzu pe podea, gemând, într-o grămadă imobilă.

— Nu-i suficient, spuse Andrew, scuturându-și mâna când ieși. Dar va trebui să mă mulțumesc cu asta.

De partea cealaltă a ușii, fata încă aștepta, cu ochii mari din cauza șocului, încercând să intre după el în cameră.

— Am nevoie să faci ceva pentru mine, îi spuse el, băgând mâna în buzunar.

Ea privi cu suspiciune la mâna lui.

— Ce anume?

— Ia-ți mantia, dacă ai una. Du-te și caută-l pe sergent și spune-i că în camera asta se află un criminal căutat, un pirat pe nume Stratton. Apoi, spuse el punându-i în mână niște bancnote împăturite, pleacă. Să nu te mai întorci aici!

— Dar... Privi uluită la cadoul lui.

— Promite-mi! Poți găsi altceva care să-ți ofere o viață mai bună decât asta.

Tăcută, încuviință și coborî scările. O urmări îndeaproape și o văzu luându-și din cuier o mantie murdară pe care și-o puse pe umeri.

— Ies puțin, tată, îi strigă ea peste umăr.

Bărbatul de la teighea bombăni ceva. Dacă ar fi avut timp, Andrew i-ar fi aplicat și lui aceeași corecție ca lui Stratton. În schimb, se opri și-i aruncă bărbatului o privire feroce care păru să-i atragă în sfârșit atenția.

– Mai ai vreo altă fată? întrebă Andrew.

Bărbatul păru luat prin surprindere de întrebare și clătină din cap.

– Nu. Doar pe Nell.

În ciuda voinței sale, Andrew nu-și putu reține un zâmbet viclean.

– Bine!

Caesar nu aștepta acolo unde îl lăsase. În schimb, băiatul alerga spre el cu respirația tăiată, după ce doar dăduse colțul străzii. Muștrându-l din priviri, Andrew îl ridică pe umeri și se îndreptă înapoi în direcția din care venise, rătăcind prin străzi întortocheate și prin ceața deasă care părea că-i face să se învârtă în cerc. Aerul devenea din ce în ce mai rece și mai înțepător. Fiecare respirație părea să-i străpungă plămânii și să-i întunece vederea.

În cele din urmă, văzu în fața birja.

– La Crosslands Park, ordonă Andrew abia respirând, băgându-l pe Caesar înăuntru. Cât de repede poți! Îți voi plăti dublu, promise el, ignorând faptul că dăduse fetei cârciumarului, lui Nell, mare parte din banii pe care îi avea la el.

– L-ați găsit? întrebă Caesar curios, aproape doborât pe podea atunci când trăsura se puse în mișcare.

– Da.

– Știam c-o veți face! De aceea, când am văzut acei polițai, am mers după ei.

După câteva întrebări, primi o explicație clară. Bănuind că Stratton era acolo și temându-se pentru siguranța lui Andrew, Caesar căutase ajutor și se luase după vreo câțiva jandarmi când îi văzuse. Doi merșeră în spatele cârciumii pentru a se asigura că Stratton nu va scăpa, în timp ce al treilea mersese să-l aducă pe șeful lor pentru mai multă siguranță. Acum, Stratton ar trebui să se afle sub supraveghere, poate chiar sub supravegherea sergentului. Când informațiile amiralului Clarkson despre activitățile lui Stratton în Indiile de Vest se vor afla, cu siguranță acesta va atârna de ștreang chiar înainte ca maxilarul să i se vindece.

– Mulțumesc, Caesar, spuse Andrew, punând mâna pe umărul băiatului.

Băiatul însă trecu repede peste gestul de recunoștință.

– Ceva tot nu-i bine, așa-i?

– Da, recunoscui reținut, privind cum lumina după-amiezii dispărea de pe cer, făcând lumea gri chiar mai posomorâtă. Domnișoara Holderin se află în mare pericol, și este vina mea.

Caesar păru gânditor o clipă, apoi dădu din cap, hotărât, de parcă ar fi ajuns la o concluzie.

– Atunci o vom salva!

Capitolul 19

Când ceasul de pe poliță bătu miezul nopții, Tempest tresări, cufundată în carte ca într-un somn adânc. Probabil că trecuseră mai mult de două ore de când Emily își anunțase intenția de a se retrage. Se uită după Caliban, dar chiar și el o părăsise. Nu mai era nimeni cu excepția valetului de la ușă, pe care îl surprinse chinuindu-se să-și rețină căscatul, atunci când aruncă o privire prin cameră.

Era Ajunul Crăciunului.

Nu intenționase să stea trează atât de târziu. Probabil că nu era prima persoană pe care cărțile doamnei Radcliffe o ținuseră trează. Tempest nu fusese niciodată prea interesată de poveștile gotice. Aceste romane erau genul de lectură frivolă împotriva căreia se exprimase domnișoara Wollstonecraft.

Atunci când Tempest rămăsese în camera ei, în dimineața zilei de după sosirea lor, la sfatul lui Emily, deși din alte motive decât cele privind sănătatea ei, bunicul ei bătuse la ușă și intrase cu un braț plin cu cărți, volumele seriei *Misterele din Udolpho*, a doamnei Radcliffe.

– Tatăl tău mi-a scris cândva și mi-a spus că ești o cititoare înfocată, explică el, părând cumva nesigur.

Mărturisirea – nu că tatăl ei îi scrisese, dar că bunicul ei citise și, mai mult, își amintise de scrisorile lui – o convinse să accepte cadoul cu nerăbdare, în ciuda disprețului ei general pentru astfel de cărți. Poate dacă s-ar arăta entuziasmată, l-ar încuraja să stea mai mult, poate chiar să poarte o conversație adevărată. El rămăsese însă câteva clipe, aruncând o privire prin cameră, inconfortabil, lăsând-o să se întrebe când intrase în camera răposatei lui fiice ultima oară.

Misterele din Udolpho, în ciuda popularității, avea o serie de greșeli, după părerea lui Tempest. Paginile nesfârșite de descrieri nu o transportau într-un castel vechi, alpin. Știa în tot acest timpul ăsta că se afla într-o casă modernă și confortabilă în nordul Angliei, decorată cu bun gust pentru Crăciun, la insistențele elegante ale lui

Emily. Eroina poveștii i se păru insipidă, perfectă, iar eroul – dacă îl puteai numi astfel –, prea sensibil. Numai personajul negativ, unchiul cel rău, părea să-și găsească loc într-o lume reală. Cel puțin nu avusese nevoie de prea multă imaginație pentru a crede că ar putea exista bărbați care ar amenința și ar închide o tânără pentru a pune mâna pe averea ei.

Și totuși, nu prea avea de ales, iar cartea îi oferea scuza perfectă pentru a sta ore întregi închisă să citească, un loc în care să-și bage nasul atunci când nu voia să fie angrenată în conversație. Mulțumită doamnei Radcliffe, se bucurase de câteva zile nu de teroare și de emoție, ci de pace și liniște.

După ce menstruația îi trecu, își simți mintea mai limpede. Probabil că grija îi dezorientase simțurile. În lumina zilei, chiar și scrisoarea lui Edward părea neinteresantă. Nu exista o cerere în căsătorie, ci numai niște cuvinte scrise în grabă care o asigurau de afecțiunea lui frățască și de neclintit, terminând așa cum începuse. Chiar și Lord Nathaniel se făcuse nevăzut.

În ceea ce privea constatarea din miezul nopții trecute, fusese, cu siguranță, numai rodul imaginației. Toată după-amiază abia de dăduse atenție poveștilor lui Emily despre năzbâțiile din copilărie ale lui Andrew – ceea ce era, desigur, deloc caracteristic unei femei îndrăgostite.

Temerile și sentimentele ei din acea noapte nu fuseseră decât manifestarea lipsei de rațiune, așa cum, din nefericire, femeile experimentau uneori. Acum era capabilă din nou să se comporte rațional și să-și folosească rațiunea pentru a înțelege lumea din jurul ei.

Privind încruntată ceasul, însemnă pagina, se întinse și inhală parfumul înțepător al ramurilor de brad și tremură. În ciuda focului, camera era răcoroasă. Vântul gemea la ferestre. Probabil că se făcuse mai frig afară. Nu avuse nevoie de o scuză mai bună pentru a se retrage și a se pierde sub greutatea păturilor de lână și a plăpumilor umplute cu puf. Și totuși, odată ajunsă sus, poate se va mai bucura de câteva pagini înainte să stingă lampa...

O rază de lumină ieșea de sub ușa dormitorului ei pe culoar. Probabil că Hannah păstrase o lumânare aprinsă pentru ea. Imaginându-și ultimele capitole ale cărții, ochii lui Tempest fură atrași prima dată de biroul pe care stătea aprinsă lumânarea.

Între ea și flacăra, cu spatele la ușă, zări pe cineva. Pentru o clipă, încercă să se convingă că era Hannah, deși lumina o făcea să vadă clar că vizitatorul ei de la miezul nopții era un bărbat. Dar nu, pur și simplu era imposibil. Tempest icni surprinsă.

– Ce faci aici? întrebă ea.

Când Andrew se întoarse spre ea, iar lumina îi contură profilul, observă că acesta se uita la o bucată de hârtie, pe care acum o pusese pe masă. Chipul lui se mai relaxă.

– Tempest! Slavă Domnului!

– Ce faci aici? întrebă ea din nou îndreptându-se spre el.

– Am fost în Hull. Acum câteva zile, un vechi prieten mi-a spus că Stratton a supraviețuit furtunii și că se presupunea că este în Yorkshire. Așa că am plecat după el.

Se opri și îi căută privirea, așteptând să vadă în ei dezacordul. La urma urmelor, ar fi trebuit să se afle la Londra. Totuși, soarta Companiei Beauchamp era ultimul lucru la care se gândea.

– L-ai găsit?

– Da.

– L-ai omorât?

Ezită iar, ca și cum oscila între a-i spune adevărul și a încerca să ghicească ce anume își dorea ea să audă mai mult.

– Nu.

Nici ea nu știuse ce anume voia să audă de la el, până când îl auzi negând, ceea ce o făcu să se simtă ușurată.

– Știu că ți-ai dorit dreptate pentru tatăl tău, dar viața lui nu o merită pe a ta.

– Nu viața mea este importantă, insistă el. Crede-mă, atunci când mi-a spus că Delamere trăiește și este în Yorkshire, singura mea grijă ai fost tu.

Dacă intensitatea ochilor lui verzi nu o confirmase, totul din înfățișarea lui o convinsese că venise la ea în cea mai mare grabă. Arăta aproape la fel ca după furtuna de pe *Fair Colleen*, cu hainele ude și murdare de noroi, cu fața obosită, cu obrajii trași și nebărbierit. Probabil fusese o călătorie teribilă.

– E aici?

– Da.

– Ești bine? Te-a... te-a rănit?

Întrebuse de parcă s-ar fi temut să-i afle răspunsul.

Fără să-și dea seama, Tempest strânse cartea la piept.

– Sunt bine.

– Unde e acum?

– Cred că a mers la culcare.

– Dumnezeu, de ce n-ai plecat imediat ce-ai aflat că e aici?

Ochii lui de pisică străluceau în lumina lumânării.

– Eu... începu ea.

Dar ce scuză rezonabilă îi putea oferi? Desigur că se gândise la asta. Opțiunile ei însă era limitate. Fără bani și fără o corabie pe care să se îmbarce, plecarea de la Crosslands ar fi însemnat revenirea la Londra, în casa lui Andrew, unde avea să facă față unui altfel de pericol. Într-o oarecare măsură, prezența lordului Nathaniel părea mai puțin amenințătoare. Nu-i păsa de el, așa că el nu o putea răni așa cum o putea face Andrew. Fără să-i poată explica, ridică din umeri.

– Ei bine, acum ești în siguranță.

O luă de mână, și Tempest îi permise să o tragă mai aproape de el, deși știa că nu ar fi trebuit să-și dorească asta. Era o încălcare a tuturor principiilor ei să se sprijine pe cineva. Dar ce bine se simți când își permise ca, pentru o clipă, să-i dea lui toate grijile, să găsească confort în el. Nu avea să dureze prea mult, căci și el avea grijile lui.

– Te-aș lua de aici imediat, spuse el, dar drumurile sunt aproape impracticabile pe timp de zi și imposibile după lăsarea serii. Dacă vom încerca acum, riscăm să ne rupem gâtul.

„Ce risc dacă rămân?” se gândi ea.

– Dacă drumurile sunt atât de rele, cum ai ajuns aici? întrebă ea, cu vocea înăbușită de reverele hainei lui.

– Aș zice norocul irlandezului. Umorul din vocea lui era aproape autoironie. Ultimii șase kilometri i-am făcut pe jos.

Tremura. Asta explica frigul emanat de hainele lui.

– Și cum ai reușit să ajungi în camera asta?

– Servitoarea mamei, Hannah, se întâmpla să fie aici și cum, tehnic, este angajata mea, am convins-o să mă ajute. Deși nu era prea convinsă să însoțească un bărbat în dormitorul unei domnișoare. Se pare că recent a auzit pe *cineva* numindu-mă răpitor.

Se opri, iar Tempest își ridică privirea la timp pentru a vedea în ochii lui o sclipire ușor diavolească.

– Și tu ai spus că voi fi în siguranță cu tine.

Zâmbetul îi dispăru.

– Ești, spuse el, dintr-odată serios, dându-i drumul și îndepărtându-se pentru a-și da jos haina. Dacă ai o pătură în plus, îmi voi face patul pe hol, chiar la... Apropo, unde e Caliban? întrebă el brusc, privind spre ușă.

– Nu știu. Probabil cu mama ta.

„Sau cu Sir Barton“, adăugă ea în gând. Câinele se atașase mult de bunicul ei, dar se gândi că lui Andrew nu i-ar plăcea să primească încă o dovadă a lipsei de loialitate a companionului său canin.

– Doar nu crezi că în noaptea asta sunt în pericol? Lasă-mă să chem pe cineva să-ți pregătească o cameră.

– Nu ești în pericol? Cary a avut dreptate, izbucni el, scoțându-și mânușile pe care le aruncă pe scaun, lângă haină. Ești prea încăpățânată pentru a ști ce e mai bine, ești prea oarbă ca să vezi ce e corect. Chiar ai încredere în onoarea lui Delamere că vei fi în siguranță în patul tău?

– Dacă tot ce voia era să mă facă a lui, ar fi avut multe ocazii s-o facă, spuse ea, obosită, vorbind pe șleau. Dacă nu aici, atunci în Antigua. Mereu a fost hotărât să aibă o putere legală asupra mea. Asta nu i-a reușit. Atâta vreme cât sunt în viață și pot spune nu, pot țipa dacă e nevoie, și nu va primi vreodată consimțământul meu. Mai întâi ar trebui să mă omoare, iar asta cred că ar fi în detrimentul planului său. Încrucisându-și brațele la piept, întâmpină privirea lui Andrew. Acum, poți să-mi spui ce anume nu reușesc să văd?

– Asta, spuse el și o sărută.

La început, buzele lui părură reci, dar după această primă atingere, scânteia dintre ei se aprinse, încălzindu-i pe amândoi. Ridicându-se pe vârfuri, pentru a-i simți gustul, Tempest își trecu brațele pe după gâtul lui.

În ciuda nerăbdării mâinilor lor, a bărbii lui aspre pe obrazul ei, sărutul era nesigur. Căutându-se și găsindu-se, limbile lor dansau și se retrăgeau în timp ce se cunoșteau din nou. Dîncolo de mirosul de cal, de transpirație și de apret, simți și un miros de aer sărat, pe care îl inhală cu lăcomie, râvnind după acel miros numai al lui, care îi amintea de casă.

Cu cât o ținea mai mult, cu atât sărutul era mai profund, iar ea își dorea să nu îi mai dea drumul niciodată. Degetele ei agitate se încurcau în părul lui negru care îi cădea pe guler. La mușcătura ei, el îi răspunse trăgând-o mai aproape de pieptul lui vânjos, cu o mână

înconjurându-i talia, iar cu cealaltă cuprinzându-i ceafa, sărutând-o cu poftă.

Numai atunci când o auzi gemând, abandonându-se lui, Andrew întrerupse sărutul și îi dădu drumul.

– Asta? repetă ea în timp ce coborî cu picioarele pe pământ. Nu se poate. Îl respinse automat, deși fiecare fibră a trupului ei, inclusiv buzele ei trădătoare încă vibrau din cauza atingerii lui Andrew. Cred că știi asta.

– Atunci îl vei accepta pe el?

– Pe Lord Nathaniel? Chiar întrebi...?

Înainte să-și poată încheia întrebarea, el privi spre birou, iar ochii ei îl urmară. Acolo se afla scrisoarea lui Edward, aproape în același loc unde o lăsase după ultima lectură. Probabil aceea fusese bucata de hârtie la care se uita Andrew atunci când intrase.

– Cum îndrăznești? Se întoarse pentru a-l privi în ochi. Este corespondență privată!

– Ei bine? întrebă el, ignorându-i protestul.

Ce dreptate aveau când numeau gelozia un monstru cu ochi verzi. Dar dacă Andrew era gelos pe Edward, atunci asta ar fi însemnat că...

– Știi că nu intenționez să mă mărit cu nimeni, spuse ea, de data asta mai calmă. Nu cred... nu este deloc necesar pentru mine să mă mărit vreodată.

Își feri privirea, pentru a nu fi arsă de intensitatea ochilor lui. Oare pe chip îi se apăruse o urmă de dezamăgire? Sau de ușurare?

– În ciuda grijilor pe care și le face Edward, mă voi descurca singură, spuse ea, însă cuvintele ei părură lipsite de conținut. N-am nevoie de un bărbat.

– Așa tot spui.

Îi mângâie chipul, vârful degetelor alunecând ușor de la ureche în jos, până la maxilar, apoi pe gât, oprindu-se acolo unde îi putea simți pulsul. Realizând că îi putea simți ritmul inimii, se înroși brusc. Și ochii aceia! Nu se putea abține să nu vadă! Îi putea vedea gândurile, temerile și dorințele.

– Arată-mi!

Când îi făcu semn cu capul spre pat, căldura din vocea lui o făcu să simtă un fior care nu avea nimic de-a face cu frica.

– Eu... nu înțeleg ce vrei să spui, minți ea.

În ciuda aerului rece și al hainelor dintre ei, îi simți bărbăția înțărîtă, apăsându-i pe abdomen. După acel sărut, simțea și ea acea pulsație între coapse.

– Aș crede asta din gura anumitor femei, șopti el, întorcând-o în timp ce degetele lui atinseră nasturii de pe spate. Tu nu ești una dintre ele. Tu ești o femeie pasională, Tempest. Cu fiecare cuvânt, un nasture se desfăcea, iar ea simțea respirația lui pe piele. O vreme am crezut că focul îți era aprins de Cary....

– Edward niciodată...

Andrew începu să o sărute pe gât, apoi pe umăr.

– Un prost! Ea nu opuse rezistență în timp ce el îndepărta mătasea albastră care aluneca ușor pe brațe, pe șolduri și apoi pe podea, unde formă un maldăr albastru la gleznele ei. Urmă cămășuța. Nevoile trupului tău nu-ți sunt străine, și nici plăcerea. O asemenea cunoaștere poate fi dobândită în anumite feluri. Dacă nu în mâinile altora, atunci în ale tale. Deci, spuse el, îndepărtându-se de ea, obligând-o să stea în picioare, oferindu-i independența pe care susținea că și-o dorește, arată-mi!

Chiar îi cerea să se excite singură? În timp ce el o privea?

Întunecimea expresiei lui și ritmul respirației fură o dovadă suficientă.

Oare chiar putea face asta? Nu, desigur că nu! Deși... deși așa ar fi putut dovedi amândurora că destinul ei era să fie singură.

Inspirând adânc, căută protecția patului, se așeză între perne, își trase așternutul până la gât, materialul rece care îi atingea pielea simțindu-se aproape fierbinte.

– Ești rușinată, Tempest?

Trase scaunul fragil de la birou și-l așeză la piciorul patului, încălecându-l și aplecându-se în față, pentru a se bucura de spectacolul pe care ea avea să-l ofere. În spatele lui, lumânarea pâlpaia, iar ea se simți ușurată de faptul că trupul lui bloca oarecum lumina, lăsând-o pe ea învăluită în umbră. El însă se întinse și o mișcă, astfel încât lumina era răspândită pe întinsul patului.

– Haide! Nu trebuie să-ți fie rușine! Sau ai uitat deja cât de mult am văzut?

Cu acele cuvinte, el risipi frigul nopții din Yorkshire cu amintirea căldurii umede de la tropice. Închizând ochii, senzația aproape

că o copleși. Încă o dată, legănatul vasului se identifica cu mișcările trupului său atunci când o făcuse a lui. Miroși parfumul înțepător al pielii lui și simți atingerea degetelor lui pe sân.

Acum însă era mâna ei cea care îi aluneca pe trup, strângând și ciupind un sfârc deja întărit, apoi alunecând mai jos, sub așternuturi, unde își atinsese zona intimă. Apăsă repede, cu podul palmei, pentru a risipi durerea interzisă. Nu, nu putea face asta, nu în prezența lui. Oare la ce se gândea?

Dintr-un colț îndepărtat al minții apără o altă imagine, imaginea mâinii lui puternice care își mângâia umflătura din pantaloni, imitându-i mișcarea.

Gemând, coborî mai mult și își adânci degetul în zona deja umeză. Ah! Oare era geamătul ei sau al lui? Nu conta. Se lăsase pradă dorinței sale pentru Andrew o dată, știind că într-o zi va ajunge aici, re trăind amintirea în orele de întuneric și singurătate, când nu va mai avea nici o altă atingere decât a ei care să-i domolească tremurul teribil.

Mișcarea degetelor ei deveni singurul lucru asupra căruia își concentra atenția. Deschise ochii, dar nu văzu nimic. Aproape că ar fi uitat că o privea dacă nu ar fi dat, câteva clipe mai târziu, păturile la o parte, descoperind-o unei priviri care încălzea ceea ce aerul nopții răcea. Salteaua se adânci când se așeză lângă ea, iar ea îi simți trupul gol lungindu-se alături, deși nu o atingea.

Poate era mai bine să o fi făcut. Nervii ei erau acum împărțiți între conștientizarea faptului că se afla lângă ea și dorințele propriului trup. Mușchii abdomenului i se întăriră atunci când râvni la orgasm.

— Șșș, spuse el, iar sunetul și căldura respirației o făcură să vibreze. Nu te grăbi. Lasă-l să vină la tine.

— Nu... nu pot să fac asta.

Vocea ei agitată se auzi tare în liniștea camerei.

— Trebuie.

El vorbise? Cererea asta imperioasă părea să vină de undeva din adâncul ei.

În cele din urmă, se îndură de ea, căci un deget lung urmă linia oaselor delicate ale oaselor mâinii ei și îi alunecă ușor între coapse. Aproape își putu imagina cum vârful degetului îi mângâia mugurul tensionat.

Când gemu frustrată de atingerea ușoară a mâinii lui, el râse, încet și vag răutăcios.

– Credeam că n-ai nevoie de un bărbat pentru asta, Tempest.

– Eu... eu...

Cârlionții ei scurți se freacă pe pernă în timp ce clătină din cap. Nu avea. Nu avea.

Și totuși, atunci când el își îndepărtă mâna, ea regretă lipsa ei. Nu era vorba numai de nevoie, era... o, nu știa cum să o exprime în cuvinte. Poate disperare.

Palma lui Andrew alunecă pe șoldul ei, apoi pe coapsă, îndepărtându-i picioarele. Se deschise în fața lui aproape ușurată. „Da. Lasă-l, lasă-l!” Pulsul din vârful degetelor ei preluă ritmul incantației nerostite. Așteptându-se să-i îndepărteze mâna, pentru a-și putea introduce unul sau poate chiar două degete în tunelul ei alunecos, cunoscându o nouă tortură când el nu făcu decât să-i mângâie, cu mișcări circulare, deschizătura, cu vârful degetului mare, apăsând ferm, dar provocator. „Nu-i destul, nu-i destul, nu...”

Explozia o luă prin surprindere, părându-i-se că nu venea din mănunchiul de nervi pe care îl excitase ea, ci din locul unde o atinsese el, dintr-un cotlon adânc la care ea nu ajunsese.

Își suprimă un gemăt, de parcă ar fi vrut să păstreze în ea acest moment. După acest moment, văzu cum Andrew își plimbă mâna în sus pe trupul ei, lăsând urme umede, până când degetele lui îi mângăiară fața și buzele într-o mișcare circulară, cu degetul mare. Îl privi șocată, în ochii aprinși de dorință. Fără să-și permită să fie cuprinsă de regrete, își linse buzele. Era mai degrabă sărat, decât dulce. Ochii lui se aprinseră când ea îi supse degetul mare, simțindu-se satisfăcută atunci când îi simți mädularul apăsându-i coapsa.

– Obrăznicătură lacomă!

Buzele îi înlocuiră degetul, geloase pe gustul pe care îl încercaseră buzele ei. Când asta nu-i potoli apetitul, coborî pe trupul ei, urmând calea trasată de deget, lingând și gustând, lăsând în urmă o dără de mușcături blânde. Cum putea ceva care ar fi trebuit să o doară să provoace atât de multă plăcere?

Când o întoarse pe burtă și îi sărută umărul și șira spinării, nu opuse rezistență. Tresări numai atunci când o acoperi cu trupul lui, când o învălui cu căldura lui, apăsându-o cu mädularul, simțind un fior prin tot trupul.

– Spune-mi, Tempest. Cuvintele erau mai degrabă șoapte la ureche, care se jucau în părul ei. I se făcu pielea de găină. Vrei asta? întrebă el, iar ea simți cum bărbăția lui atinge intrarea în trupul ei. Mă vrei?

Ar fi trebuit să spună nu. Ar fi *putut* spune nu, căci iată, îi oferea ocazia. Dar acel „nu” ar fi fost o minciună.

Deși nu ar fi trebuit, îl dorea, își dorea acest moment. O noapte împreună nu fusese suficientă. Undeva în adâncul minții, apăru în-doiala. Dacă nu va fi mereu liberă să facă alegerea asta – să îl aleagă pe el?

– Te vreau, spuse ea, cabrându-și pelvisul, invitându-l să o pătrundă.

El acceptă invitația gemând, o invazie care era o parte cucerire, o parte mângâiere. Presiunea din acest unghi era delicioasă și îndată ce el începu să împingă, încă un orgasm o invadează – sau poate era numai o prelungire a primului, care păruse încă să-i pulseze în corp.

– Am nevoie de tine.

Mărturisirea îi scăpă printre buze, ca o respirație. Era o mărturisire periculoasă pentru o femeie care nu-și dorise niciodată un bărbat și care nu-și imaginase niciodată că va mărturisi ceea ce cândva credea că însemna slăbiciune.

Îndată ce acest gând îi trecu prin minte, realizează că nu era deloc neajutorată. Prinzându-i ritmul, își presă fesele de el, ridicându-și șoldurile cât mai mult pentru a-i întâmpina mișcările și pentru a-și încorda mușchii interiori în jurul mädularului său. El gemu adânc de plăcere.

Nu, nu era deloc neajutorată.

El contraatacă prinzându-i mâinile în sus, apăsându-i trupul pe salteaua moale a patului, acoperind-o cu greutatea trupului său. Prinsă sub el, nu putu decât să primească plăcerea pe care el era decis să i-o ofere, așa că se abandonează senzației. *Da*. Avea nevoie de el. Nu credea că va înceta vreodată să aibă nevoie de el. Atunci o călări fără milă. Când un alt climax îi invadează trupul, își înăbuși strigătul în pernă. Era pierdută, complet dezlănțuită, plutind prin spațiu.

„Te iubesc!”

Cuvintele îi răsunau în cap. Oare le spusese cu voce tare? În spațele ei, Andrew rămase nemișcat, iar ea își ținu respirația, așteptând, ca și cum ar fi urmat un răspuns.

Brusc, se retrase. Sămânța i se împrăștie pe așternuturi și pe pielea ei înainte ca el să se prăbușească peste ea, fără suflare, afundând-o și mai mult în căldura saltelei de puf.

Ar trebui să fie mulțumită că se gândise să o scutească de povara îngrijorării încă o dată din cauza posibilelor consecințe. Sau, cel puțin, se gândise să se scutească pe el.

Atunci de ce simți în mod inexplicabil dorința de a plânge?

Capitolul 20

Andrew se trezi când auzi un pistolul armat la tâmpla lui. Nu ar fi trebuit să-și permită să adoarmă, dar, după patru zile și trei nopți pe drum, epuizarea îl doborâse. Nici nu ar fi trebuit să facă iar dragoste cu Tempest. În ambele cazuri, trupul ei fusese cald și incredibil de catifelat, iar întunericul atât de îmbietor... Încă o dată permisesse nevoilor sale primare să o pună în pericol. Îi promisese că o va proteja, dar o lăsase mai vulnerabilă ca niciodată.

Egoist. Iresponsabil.

– Ridică-te! strigă Delamere, apăsând pistolul la tâmpla lui Andrew.

Lângă el, Tempest se mișcă. Andrew îi strânse ușor umărul, îndemnându-l să nu se miște, acoperind-o cu plapuma în timp ce se ridica, pentru ca ochii curioși ai lui Delamere să nu îi vadă trupul gol.

Te iubesc.

Ar fi trebuit să i-o spună cu multe săptămâni în urmă, dacă ar fi fost capabil să-și recunoască asta. Oare ar fi o cruzime din partea lui să-i spună acum, când era pe punctul de a muri? Până acum, moartea lui nu ar fi fost regretată de nimeni altcineva decât de mama lui. Acum se întreba dacă și Tempest îl va jeli.

– Așa, Corrvan.

Delamere încuviință când Andrew se ridică lângă pat. Ochii lui întunecoși sclipeau în lumina slabă a cărbunilor care ardeau mocnit în șemineu. Lumânarea probabil se topise de mult. La fereastră se puteau zări primele semne ale zorilor cenușii luminând cerul.

– Acum, pentru Dumnezeu, îmbracă-te, n-aș vrea să pară că am ajuns prea târziu pentru a o salva pe fata aceasta inocentă de un violator ticălos.

Când Andrew se aplecă pentru a-și ridica pantalonii din hainele împrăștiate pe podea, îi veni un gând. Unde îi erau cizmele? Pumnalul? Trebuia să o salveze cumva pe Tempest de Delamere, cu orice preț.

– Stai acolo, la perete, șuiera Delamere, indicând spre colțul camerei cu pistolul. Am premoniția că voi impușca un hoț.

– Ce crezi că faci?

Privirile celor doi bărbați se îndreptară spre Tempest. Îndată ce se eliberase de sub greutatea trupului lui Andrew, se ridicase în genunchi, în mijlocul patului, acoperindu-se cu așternuturile, încercând să-și ascundă nuditatea. Când Delamere se opri pentru a se bucura de vederea ei stând goală și în genunchi în fața lui, Andrew încercă să nu-și imagineze cât de mult sperase individul la un asemenea moment.

Când Andrew făcu un pas spre el, sperând să profite de neatenția lui, Delamere se întoarse și ridică pistolul, cu țeava spre el. Deși privirea îi rămase fixată pe Andrew, când vorbi, adresă cuvintele lui Tempest:

– M-ai privat de posibilitatea de a avea un moment intim pentru a te curta, draga mea. Dar, dacă trebuie, îmi creez singur oportunitățile.

– Am auzit deja și ți-am respins oferta, spuse ea, ridicându-se din pat înfășurată în cearșaf.

Vorbind, se apropie de Delamere. Andrew nu știu dacă să-i admire curajul sau să fie adus la disperare de lipsa de rațiune.

– Nu trebuia să parcurgi 6 000 de kilometri pentru a o face din nou.

Mâna lui liberă îi prinse încheietura ca într-o menghină.

– Chiar crezi că te-aș fi lăsat să pleci pur și simplu?

– De ce, domnule? șopti ea. Lumina focului din spatele ei scotea în evidență fiecare curbă, fiecare tremur. De ce ești atât de hotărât să te însori cu mine?

Delamere râse sarcastic.

– Încă nu ți-ai dat seama până acum?

– Presupun că pentru averea mea, dar...

– Răzbunare.

– Răzbunare?

Atât Tempest, cât și Andrew repetară răspunsul lui Delamere, ea șocată, el îngrozit de descoperirea obsesiei pe care o avea pentru o femeie care nu avea să fie niciodată a lui.

– Nu ar fi trebuit niciodată să o urmez în Antigua, spuse Delamere, părănd absent.

Lăsa pistolul jos. Întinzându-și un picior, Andrew trase mai aproape cizma, cât să ajungă la ea. Din teaca ascunsă se putea vedea mânerul pumnalului.

– Mama.

Vocea lui Tempest trăda șocul.

– Nici nu vă puteți imagina tortura de a vedea burta femeii pe care o iubești umflându-se cu copilul altuia, de a ști că mâinile lui au... Privirea lui se opri asupra cearșafurilor deranjate. Ce o determină pe o femeie să refuze un mariaj cu un aristocrat, de sânge albastru, în favoarea unuia atât de... lipsit de rafinament? Este ca și cum ai alege melasă pentru a-ți îndulci ceaiul, în loc de zahăr. Se pare însă că unele femei sunt atrase de întuneric, spuse el, aruncându-i o privire lui Andrew, o privire criminală, pentru ca apoi să își întoarcă iar atenția spre Tempest. Oricum, când te-ai născut și ai devenit la fel de frumoasă ca mama ta, am început să văd un mod de a-l face pe tatăl tău să-și înțeleagă greșeala, un mod de a mă răzbuna.

Tempest înghiți în sec, străduindu-se să-și mențină calmul.

– Ai încercat să mă folosești pentru a-l pedepsi pe *papa*?

Delamere încuviință din cap.

– Și deși n-a mai trăit să vadă asta, spuse el, scuturând din mână cu care ținea pistolul, de parcă era ceva neînsemnat, mă voi bucura de fiecare moment. Am fost în sat mai devreme. Am aranjat totul. Vom oficia totul în această dimineață.

– Nu se poate.

– O, ba da, spuse el calm, iar Andrew o văzu tresărind în timp ce individul o strângea și mai tare de mână.

Cu o grijă agonizantă, pentru a nu atrage atenția lui Delamere, Andrew se lăsa în jos, căutând arma pe care o ascunsese în cizmă. De ce dracu' nu băgase cuțitul în Delamere când avusese ocazia?

– Am obținut o aprobare specială când am trecut prin Londra, explică Delamere. Fiind fiul unui duce, chiar dacă unul căzut în dizgrație, am anumite avantaje.

– Poate că ai aprobarea specială, dar un mariaj legal necesită și acordul miresei, spuse Tempest, iar asta nu vei obține niciodată.

– Nu fi atât de sigură, draga mea, șopti Delamere, trăgând-o mai aproape, până când trupul ei era presat de al lui, sărutându-i urechea. În plus, așa cum ți-am mai spus, rezistența ta mă excită. Mă bucur

să te văd chinuindu-te aproape la fel de mult cum mă voi bucura când, în sfârșit, vei ceda.

– Bestie! strigă ea, plesnindu-l peste față.

În ciuda palmei, bărbatul nu se mișcă.

– A, dragostea mea, mâine vei plăti pentru asta, șopti el, părând aproape încântat. Dinte pentru dinte.

Deoarece atenția lui Delamere era concentrată asupra lui Tempest, Andrew profită și se întinse după cuțit, degetele lui atingând pielea cizmelor.

– Lasă-l jos, Corrvan, spuse Delamere, fără să se întoarcă, deși pistolul îl găsisese oricum pe Andrew. Și dă-te mai în spate! N-aș vrea ca sângele tău să-mi stropască mireasa.

– Mireasa ta, repetă Tempest, ca și cum ar fi încercat acele cuvinte pe limbă. Nu mai încercă să se elibereze din strânsoarea lui. Atunci n-a fost niciodată vorba despre Harper's Hill?

– Moștenirea ta n-a fost niciodată motivația mea *principală*, recunosc Delamere, dar nu pot să spun că nu a condimentat puțin dorința mea. O privi cu subînțeles. Averea mea este, din păcate, mică. Mereu am știut că va trebui să-mi găsesc o soție cu bani. Cândva am crezut că am reușit o astfel de potrivire. Nu voi permite să-mi scape printre degete a doua șansă.

Tempest privi pistolul, dar nu și pe Andrew.

– Foarte bine, șopti ea. O voi face! Îți voi fi soție, domnule.

– Tempest, nu! strigă Andrew.

Ea însă îl ignoră, reluând înainte să o întrerupă mai mult.

– Cu o condiție.

Delamere râse amuzat.

– Te poți abține, Tempest, dacă acea condiție are legătură cu un amărât de marinar irlandez.

Andrew simți un gol în stomac. Tempest își câștigase dreptul de a-și alege soarta, dar nu-i putea permite să facă asta, cu atât mai puțin pentru el.

Tempest însă părea că se gândește la altceva.

– Nu... are, spuse ea, iar el încercă să se consoleze cu dificultatea cu care pronunțase aceste cuvinte. Nu direct, oricum. N-ai nici un motiv să-i faci rău. Ce-a fost a fost.

– Ei bine? Delamere părea intrigat. Atunci ce?

– Mă voi mărita cu tine dacă vei semna mai întâi documentele prin care accepți ca Edward să-și păstreze funcția de administrator al plantației Harper's Hill și dacă vei promite să eliberezi sclavii odată ce-i voi moșteni.

Delamere râse.

– Tâmpeniile aboliționiste ale lui Holderin!

– Dacă o faci, voi deveni soția ta de bunăvoie. Sau... sau... Își întoarse capul, iar Andrew văzu pe obrajii ei prelingându-se lacrimile. Sau fără voia mea, dacă așa dorești.

– Nu! mârâi Andrew, repezindu-se înainte. Mai degrabă ajung în iad decât s-o las să se sacrifice, Delamere.

Cu un zâmbet malefic, Delamere o impinse pe Tempest și se pregăti de atac. Miji ochii în timp ce ținea pieptul lui Andrew, punând degetul pe trăgaci.

– Tu primul!

Lui Andrew i se păru că vedea evenimentele desfășurându-se înaintea lui cu încetinitorul, în timp ce se uita pe la capătul greșit al unui ochean. Toate percepțiile erau distorsionate – auzul, văzul, timpul.

Cu coada ochiului văzu ușa dormitorului deschizându-se și un nor cenușiu sări în aer lătrând furios. Ieși foc și fum când Caliban își înfipse colții în mâna ridicată a lui Delamere.

De unde venise câinele? De unde știuse? Atacul neașteptat probabil că-l făcuse pe Delamere să devieze de la țintă. Caliban îi salvase viața. În cameră se auzi sunetul dezgustător de os care se sfărâmă, în timp ce Cal sfâșia victima.

„Bun băiat!”

Undeva, Tempest îi striga numele. Trebuia să ajungă la ea. Măcar dacă s-ar risipi nenorocitul ăsta de nor de fum. Dacă ar fi putut să se elibereze de ceea ce-l ținea ținuit acolo! Uluit, privi în jos și văzu sânge, sângele lui, care i se prelingea de pe degete și păta covorul, dându-i o nuanță sângerie.

Andrew își recăpătă cunoștința și văzu lumina soarelui inundând încăperea, atrăgându-i atenția nuanțele deschise din jurul lui – roz, roșu, galben și verde. Închise ochii pentru a-i feri de strălucirea lor. Raiul? Nu, cu siguranță nu acolo ajunsese când Delamere apăsase pe trăgaci...

De data asta, deschise ochii, și petele de culoare formară flori. Flori pe pereți, pe draperii, pe mobilă. Un dormitor. Dormitorul unei doamne.

– Tempest? rosti el cu greu.

Un bărbat cu părul alb se așază între el și lumina care pătrundea prin ferestre.

– Te-ai trezit în sfârșit, căpitane Corrvan? Domnișoara Holderin este cu mama dumitale.

Andrew clipi, încercând să focalizeze imaginea.

– Sunteți Sir Barton?

– Corect. Baronetul își ținea brațele încrucișate la piept și era în-
cruntat. Mă văd în situația deloc de invidiat de a insista să te însori
cu nepoata mea.

Andrew se chinui să se ridice. De la picioarele lui se auzi un mâr-
râit, și când privi îl văzu pe Caliban, așezat pe o plapumă trasă peste
picioarele lui. Deși câinele nu deschise ochii, lovi patul cu coada, în
semn de protest.

– Stai comod? întrebă Sir Barton, ridicând o mână. Dacă rana se
deschide iar, n-o să mai ai prea mult sânge de pierdut.

Sânge? Rană? Privind în jos, înțelese cuvintele baronetului. Bra-
țul stâng, aproape de umăr, era înfășurat într-un bandaj pătat de
sânge. Fâșii de pânză îi imobilizaseră brațul rănit de trunchi. Andrew
închise ochii și-și linse buzele crăpate cu o limbă care părea amorțită
și grea. Simți un gust amar – laudanum, dacă nu greșea. Îi mai lua
din durere, deși nu de tot.

Cineva îi aduse o cană cu apă și i-o ținu la gură, sprijinindu-i cu
cealaltă mână capul. Cana îi lovi dinții, dar bău totul mulțumit, apoi
deschise ochii și văzu mâna mică a lui Caesar care lăsa cana jos. Înc-
ercă să se întoarcă să-l privească pe băiat, dar trupul său refuză să-i
dea ascultare. Dumnezeuule mare! Ce durere de cap!

– Ce s-a întâmplat? șopti el când cana fu îndepărtată.

– Nu sunt foarte sigur, răspunse baronetul. M-am trezit noaptea
trecută din cauza împușcăturii, am alergat pe hol și mi-am găsit oas-
petele mușcat de un câine sălbatic în timp ce nepoata mea aparent se
dezbrăcase de cămașa de noapte pentru a îngriji rănilor unui străin.

Sir Barton îi descrie totul foarte viu. Fără să-i poată întâlni pri-
virea, Andrew se uită spre locul unde stătuse atunci când Delamere

trăsese. Covorul fusese rulat și luat de acolo. Încercă să nu și-l imagineze îmbibat în sângele lui.

– Se pare că lordul Nathaniel Delamere a încercat din răspuțeri să-ți tragă un glonț în inimă, concluzionează aspru Sir Barton. După ce pare să se fi întâmplat aici noaptea trecută – aruncă o privire prin cameră, apoi se întoarce spre Andrew –, și eu aș înțelege tentația de a te împușca. Presupun însă că ar trebui să fiu recunoscător că nu te-a nimerit.

– Caliban v-a salvat, se auzi vocea lui Caesar de la capul patului. Când Jackson a reparat roata trăsurii cu care am venit, l-am găsit legat în grajd. Nu-mi place să văd ființe în lanțuri. I-am dat drumul și a alergat direct în casă. Nu știu cum de-a știut, căpitane, dar te-a găsit foarte repede. În timp ce vorbea, se aplecă radios spre Andrew. I-a rupt mâna individului.

Caliban bătu încă de două ori cu coada, confirmând parcă spusele lui Caesar.

– Așa e, confirmă Sir Barton. Și capul. Adu-i stăpânului tău apă fierbinte și ceva de mâncare, îi ordonă el, atrăgând spre el privirea uluită a băiatului. Și un brici, dacă tot te duci, adăugă el aruncând o privire la barba lui Andrew. Are o cerere în căsătorie de făcut.

După un moment de ezitare, băiatul încuviință, găsi trusa de bărbierit a lui Andrew și i-o aduse lui Sir Barton, apoi plecă spre bucătărie, aruncând o privire nervoasă în urma lui.

– Unde-i Delamere acum? întrebă Andrew îndată ce ușa se închise și adunase suficientă forță pentru a se ridica în fund, în pofida durerii.

– Într-o cameră pe coridor, sub atenta supraveghere a doctorului meu, spuse Sir Barton. Deoarece Andrew era încă amețit din cauza efortului de a se ridica, nu putu înțelege tonul bărbatului. Este pe moarte.

Sprijinit de tăblia tapițată a patului, închise ochii și se rugă ca laudandumul să nu-l facă să aibă iluzii auditive.

– Când câinele a sărit, lordul Nathaniel a căzut și s-a lovit cu capul de șemineu. Deasupra șemineului acum gol, strălucea o poliță sculptată de marmură. L-am sunat pe magistrat la prima oră și i-am explicat situația, continuă Sir Barton, mutând trusa dintr-o mână în alta, de parcă nu ar fi știut ce să facă cu ea. În cele din urmă, o puse

sub braț. Este pregătit să spună că a fost un accident. Altfel, știi, câinele va trebui omorât.

Sesiză oare o notă de simpatie în vocea lui? Andrew privi câinele care dormea întins la picioarele lui. Caliban ridică o ureche, dar altfel păru indiferent la conversație. Sir Barton întinse o mână și îl mângâie pe cap.

– Dar familia lui Delamere?

– L-au renegat în urmă cu mulți ani. Am trimis vorbă fratelui său, ducele, dar mă îndoiesc că va păsa cuiva. Ești un om norocos.

– Tempest este cea norocoasă, spuse Andrew. Delamere este un nenorocit care rănește și umilește oamenii din plăcere. Și totuși, nepoata dumneavoastră era pregătită să se mărite cu el.

– Pentru a-ți salva pielea, presupun.

– Nu. Încercă să scape de gustul amărui din gură care era probabil efectul medicamentului. Pentru a salva oamenii de la Harper's Hill.

Sir Barton pufni nemulțumit.

– Mi-a povestit despre planul tatălui ei de a transforma sclavii în proprietari. Vrei să spui că ea chiar intenționează să meargă mai departe cu nebunia asta?

– Da, cu orice preț. Imaginea ei stând acolo, oferindu-se lui Delamere, îi apăru în minte. Sunt sigur că Delamere voia să o împiedice. Dacă ar fi murit în mâinile lui după căsătorie, averea ar fi revenit lui, și nimeni n-ar fi știut. Asta a încercat administratorul plantației, Cary, să evite trimițând-o aici.

– Lordul Nathaniel a pretins că el a adus-o acasă pe nepoata mea. Dar ea mi-a spus că de fapt tu ai fost. Îl ținui iar cu privirea lui aspră, apoi încuviință. Pentru asta, domnule, îți mulțumesc. Acum, însă, este datoria dumitale să o convingi să rămână.

– Să o conving...

– Însoară-te cu ea și ține-o *aici*. Spre surprinderea lui Andrew, vocea lui Sir Barton se transformă într-un suspin înăbușit. Mi-am îndepărtat flica. M-am gândit că mariajul cu fiul unui duce ar fi potrivit pentru ea. Ea însă nu-și dorea asta. N-am făcut decât să o împing în brațele lui Thomas Holderin. Iar el a luat-o în Antigua. Nu voi permite ca nepoata mea să se întoarcă pe insula aia uitată de Dumnezeu. Nu-i voi permite să părăsească insula *asta*, și gata! spuse Sir Barton, mascându-și frica în furie.

– Ce se va întâmpla cu Harper's Hill dacă ea nu se va mai întoarce?

– Plantația de zahăr mi-a stat pe cap ani de zile, și Dumnezeu știe că nu mi-am dorit-o. Cui îi pasă de ce se va întâmpla cu ea acum?

– Lui Tempest îi pasă, spuse Andrew. Este hotărâtă să meargă acasă.

– Acasă?

– Antigua este singura casă pe care a cunoscut-o.

– Asta e adevărata ei casă. Este tot ce am. N-o pot lăsa să plece...

Andrew simți brusc simpatie pentru bărbatul al cărui chip trăda acum emoția.

– Am priceput, exclamă baronetul după câteva clipe de reflecție. Îi voi da Harper's Hill. Imediat ce avocatul meu va putea face actele, poate face cu ea ce dorește. Se opri. Atât timp cât va fi de acord să nu se întoarcă.

Inima lui Andrew începu să bată. Oare va accepta Tempest târgul? Cu puține incurajări și șoptindu-i lui Sir Barton câte un cuvânt potrivit la ureche, poate nu va fi nevoit să-și ia rămas-bun de la ea.

– Nu, zise el.

Poate că nu avea ce alege între doi nefericiți dornici de răzbunare, dar prefera să-l ia naiba decât să ajungă să o oblige așa cum făcuse Delamere.

– Fără condiții. Faceți-o pentru că așa trebuie sau n-o mai faceți deloc.

– Atunci se va urca pe primul vas care va pleca spre Indiile de Vest, pufni Sir Barton. Și presupun că tu vei fi la cârmă.

„Da“, voia să spună. „Da. Chiar dacă de data asta chiar va trebui s-o răpesc.“

– Am angajamente aici, Sir Barton, spuse Andrew. Angajamente față de mama și de Compania Beauchamp. Mă voi întoarce la Londra îndată ce va fi posibil.

– Londra. Sir Barton clătină din capul grizonant. Trei sute de kilometri. Ei bine, presupun că se putea și mai rău. Vă veți căsători însă aici. Nu e nevoie să dăm anunț, spuse el, punând totul la cale în grabă. Voi obține o licență de la episcop. Deși... presupun că ești un afurisit de papistaș, nu? Oricum, nu contează, zise el înainte ca Andrew să poată răspunde. După ce-am văzut noaptea trecută, ai fi putut să fii și hindus, Corrvan, căci tot așa fi insistat asupra căsătoriei.

– Puteți sta liniștit, Sir Barton, răspunse Andrew, în timp ce ochii i se închideau. La dracu', ce-l durea brațul! Nu sunt hindus. Sir Barton bombăni, dar Andrew nu mai deschise ochii. Se întâmplă să fiu catolic. De fapt, tatăl mamei mele a fost prelat în Biserica Irlandei.

– E ceva, recunosc reținut Sir Barton.

– Da, spuse Andrew. Ceva.

Când venise prima dată în Anglia și începuse să meargă la școală, acest lucru îi ușurase drumul. În plus, îl ajutase să scape de originile irlandeze.

– Bine, atunci. Vocea lui Sir Barton era încă aspră, dar ceva din amenințare dispăruse. Te vei insura cu ea cât de curând.

– Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere, răspunse sincer Andrew, deși o parte din el insistă că dorințele lui Tempest trebuiau să primeze și că ea merita libertatea de a alege, chiar dacă societatea civilizată, condusă de bunicul ei, ar spune că ea deja alesese și că acum trebuia să suporte consecințele. Ar trebui să știți că nepoata dumneavoastră are păreri solide privind mariajul. A spus clar și răspicat că nu intenționează să se mărite vreodată.

Sir Barton luă în derâdere acest aspect.

– Prostii! Acum nu mai poate scăpa. Oricum, încerca numai să-și apere moștenirea. După ce va avea Harper's Hill, nu va mai avea de obiectat.

Andrew își dori să poată fi de acord.

– Bine, spuse baronetul, scoțând de la subraț trusa de bărbierit a lui Andrew. Îți las asta. Arăți ca un pirat nenorocit.

Andrew își privi încă o dată umărul bandajat și brațul legat de trunchi.

– Sunt stângaci.

Sir Barton bombăni ceva pe sub mustăți, care păru să sune ca „irlandez nenorocit“.

– Băiatul tău se va întoarce într-o clipă.

– Caesar este un băiat bun, dar nu este valet.

Oare chiar îl invita pe bunicul lui Tempest să-i pună briciul la gât?

Bombănind, Barton deschise trusa.

– Să știți că e posibil să mă refuze, spuse Andrew, ascultând sunetul făcut de lama briciului care era ascuțită. Nu vreau să uitați faptul că nepoata dumneavoastră are o personalitate puternică.

Sir Barton încuviință prudent și se întinse după săpun.

– Ca mama ei. Dar mi-am învățat lecția. Nu-i pot forța mâna, așa că ține de tine s-o convingi.

Andrew închise ochii, își întinse gâtul și încercă să nu-și imagineze ce s-ar întâmpla dacă ar da greș.

Capitolul 21

Când bunicul ei intră în salonul doamnei Beauchamp, Tempest se ridică și veni într-o clipă lângă el. Emily fu însă mai rapidă decât ea.

– Fiul meu? E bine?

– Da, doamnă Beauchamp. Da. Doctorul a plecat după ce și-a recăpătat cunoștința pe deplin, dar am mai rămas eu cu el. Acum e treaz și coerent în cea mai mare parte. Doctorul spune că rana ar trebui să se vindece fără probleme, îndată ce Corrvan își va reveni după pierderea sângelui.

– Slavă Domnului! Trebuie... trebuie să merg la el, insistă Emily, strângându-i mâna lui Tempest, după care trecu pe lângă Sîr Barton și traversă culoarul.

Cât de mult și-ar fi dorit Tempest s-o urmeze! Ca și cum i-ar fi putut citi intențiile, bunicul ei se așează între ea și ușă. În ceea ce privea decența, Andrew nu era nimic pentru ea. Nu avea ce căuta la patul unui bărbat cu care nu se înrudea, deși probabil tot personalul vuia acum că el se aflase în dormitorul ei noaptea trecută.

Sîr Barton își dresе vocea. Tempest nu știa dacă trebuia să-l invite să ia loc sau nu. De la sosirea ei, nu avuseseră prea multe conversații private. Spre surprinderea ei, bunicul său îi ridică mâna și i-o mângâie, consolator.

– Nu te teme, draga mea. O să fie bine!

Se așteptase să o mustre, să îi țină morală, să îi ordone „Te vei mărita cu el fără întârziere“. Dacă acestea ar fi fost cuvintele bunicului ei, oare ar fi fost gata să accepte? Sau s-ar fi opus, ca de obicei, unui alt ordin?

Ducându-l spre scaunele așezate lângă foc, se așează și-l invită și pe el să facă la fel. În lumina încă cenușie a amiezii și după o noapte aproape nedormită, chipul îi trăda cei 70 de ani.

– Trebuie să te odihnești, bunicule!

– Voi fi bine. Pentru tine îmi fac griji.

După expresia feței lui, Tempest se întrebă dacă nu cumva și ea părea la fel de extenuată ca el.

– Nu-î nevoie, te asigur. Sunt foarte bine.

– Presupun că rănile căpitanului Corrvan îți vor întârzia plecarea la Londra. Doamna Beauchamp probabil nu va dori să plece până când el nu va fi în stare să călătorească.

– Eu... da. Cred că ai dreptate. Absentă, răsucea batista pe care Tempest uitase că o ține în mână. O scurtă întârziere nu va conta. Corabia la care mi-am cumpărat bilet nu pleacă spre Indiile de Vest decât la jumătatea lunii.

– Ah! Dând din cap, în semn că înțelege, Sir Barton se ridică și făcu câțiva pași până în fața focului, unde gândurile lui neobosite păru să aibă nevoie de mai mult spațiu. Se îndreptă spre fereastră și privi în stradă în timp ce vorbea, mai mult pentru el decât pentru ea. Cum să te întreb?

– Poftim?

Se aplecă înainte, pe marginea scaunului, pentru a-l auzi și a-l vedea mai bine. Nu se ridică însă.

– Mi-ar plăcea... Mi-aș dori să rămâi, spuse el în grabă. Mî-ar plăcea să-mi cunosc nepoata.

Batista îi căzu dintre degetele care brusc i se înmuiară.

– Iartă-mi mirarea, domnule, spuse ea bătoasă, îndreptându-și umerii. Până acum ai părut foarte puțin interesat.

– Mă poți ierta, Tempest? întrebă el, întorcându-se de la fereastră pentru a o privi atunci când îi rosti numele. Am fost un prost! Când Angela mea a plecat, am permis furiei pe care o credeam întemeiată să-mi influențeze comportamentul față de ea... și față de tatăl tău. Când a murit, suferința a devenit scuza mea. Când... când a murit el, ar fi trebuit să vin după tine... să vin la tine. Pe atunci însă mă convinsesem că nu era nevoie de mine. Că nu voi fi bine-venit. Ca regele leneș din poveste, am stat aici, așteptând ca tu să vii la mine.

– Și am venit.

– În cele din urmă și, știu că, în mare parte, fără voința ta. Sunt fericit oricum. Ezită. Acum, încurajat de norocul meu, te rog să rămâi mai mult într-un loc în care nu ți-ai dorit niciodată să te afli. Nu sunt oare întruchiparea unui bătrân egoist?

Tempest nu-i putu răspunde sincer fără să-l jignească, dar ceea ce îl întreabă fu departe de politete.

– Chiar ai intenționat s-o măriți pe mama cu lordul Nathaniel?

El clătină din cap, dar cuvintele lui confirmară că gestul era mai mult o autoincriminare decât o negație.

– Dumnezeu să mă ierte! N-am văzut dincolo de legăturile lui de familie... fiica mea măritată cu fiul unui duce.

Își aminti vorbele lui despre îndeplinirea dorinței de acum 25 de ani.

– Voiai ca eu să mă mărit cu el în locul ei?

Oboseala și nesiguranța combinate îi reduceră vocea la o șoapătă gravă.

Păru copleșit de durere.

– Nu, insistă el. M-am gândit mult atunci și... Privi spre ușă. ... și chiar și acum la prețul încăpățănării mele în această privință. Deși nu mi-a plăcut comportamentul lui sau hotărârea lui de a te avea, nu am bănuț niciodată până aseară, sau mai degrabă până azi-dimineață, cine era cu adevărat, ceea ce devenise. Presupun că, pentru un bărbat ca el, Indiile de Vest au fost cel mai groaznic loc. Nu era nevoie de prea multe acolo pentru stăpânirea... poftelor.

– Cred cu tărie că oamenii sunt cei care sfințesc locul, îl contrazise ea, nedorind să accepte calomnia bunicului ei, și nu invers. Tatăl meu...

– A fost un om bun, încheie el, spre surprinderea ei. Știu asta acum, deși n-am vrut să văd adevărul în toți anii aceștia.

După un lung moment de tăcere, Tempest sugeră:

– Poate vii cu mine.

Bunicul ei pufni surprins.

– Eu? Nu. Nu vreau să am nimic de-a face cu Antigua.

– Nimic de-a face? Simți cum se îmbujorează de furie. Îți imaginezi că moșiile în alte părți se gestionează singure, că absența nu e o problemă acolo...?

– Nu-mi imaginez nimic de felul ăsta, o întrerupse el, ridicând mâna pentru a opri valul de invective. Voiam numai să spun că prezența mea acolo ar fi inutilă. Harper's Hill îți aparține și poți face cu ea tot ce îți dorești. Din acest moment, dacă dorești, spuse el, dând

din mână, de parcă ar fi îndeplinit o dorință. Este tot ce pot face pentru a mă revanșa față de toți anii în care te-am neglijat.

– Eu... începu Tempest, apoi se opri. Probabil nu înțelesese bine.

Se trezi stând în picioare, deși nu-și putea aminti când se ridicase. Oare bunicul ei chiar îi oferea șansa de a îndeplini visul tatălui ei, șansa de a îndrepta ceea ce inima ei îi spusese mereu că era o greșeală? Și dacă da, cu ce preț?

– Îmi vei da moștenirea acum... dacă rămân cu tine?

Cum putea refuza ea un astfel de târg? Îi oferea tot ce își dorise. Promisiunea moștenirii, șansa la o familie. Totul. Chiar și o scuză pentru a nu pleca. Asta dacă își dorea una.

Răspunsul lui veni greu, ca și cum s-ar fi luptat cu sine.

– Sau dacă pleci, spuse el în cele din urmă. Ține numai de tine.

– Mulțumesc, bunicule, strigă ea, aruncându-se în brațele lui.

Îmbrățișarea îl luă prin surprindere, dar nu rămase bățos prea mult, căci în clipa următoare o mângâie pe spate, în timp ce ea simți ceva suspect, asemănător lacrimilor, pe gâtul ei.

– Mulțumesc, copilă! Mulțumesc!

Deși cuvintele erau înăbușite, ea auzi ezitarea din ele. Aștepta, spera ca ea să spună mai multe. Să-i spună că nu se va grăbi să se întoarcă în Antigua.

– M-am condamnat la nefericire acum 25 de ani. Acum mi-ar plăcea să-mi cunosc mai bine nepoata, în timpul care mi-a mai rămas, spuse el, îndepărtându-se suficient încât să o poată privi în ochi. N-am însă prea multe de oferit pentru a te convinge să rămâi. Presupun că putem aranja o vizită la domnul Wilberforce, dacă vremea ne-o permite.

– *William Wilberforce*? Aboliționistul? Îl cunoști?

– O, da. Este membru în parlament, reprezintă comitatul. Înțeleg că voi doi aveți un interes comun.

Tempest putu numai să dea din cap, încuviințând.

De când se știa, visase ca sclavii de la Harper's Hill să fie eliberați. Știa însă că emanciparea lor era numai o picătură într-o găleată, un gest însemnat, cum îi spusese Andrew, care, în cele din urmă, va avea un impact mic. Lideri precum Wilberforce lucrau pentru a schimba lucrurile la o scară mult mai largă: în primul rând, prin a pune capăt comerțului cu sclavi, apoi, în cele din urmă, pentru a pune capăt

sclaviei. Ar fi o onoare pentru ea să cunoască pe cineva care făcea o muncă atât de nobilă și de necesară. Era suficient oare pentru a înclina balanța și a o convinge să-și prelungească puțin șederea?

– Sau poate ai alte motive să rămâi, altele decât să-i faci pe plac unui bătrân?

Privirea încețoșată a bunicului ei se îndreptă iar spre ușă, spre pacientul care se recupera în camera alăturată.

Andrew. Ancora de care era legată inima ei. Tentația căreia nu-i putea rezista. Motivul pentru care trebuia să plece.

A, iată! Competiția străveche dintre minte și inimă care era marcată, în cazul ei, de tendința de a dori să acționeze urmând-o pe prima, deși era condusă pe deplin de cea din urmă. Timp de săptămâni, acțiunile ei impulsive o puseseră în pericol. Așa ajunsese la bordul lui *Fair Colleen*. Așa ajunsese în brațele lui Andrew. Așa ajunsese să-l piardă aproape pentru totdeauna.

Era timpul să facă ceea ce-i promisese tatălui ei. Era timpul să acționeze ca o ființă rațională.

– Nu-i o decizie pe care să o iau cu ușurință, bunicule. Va trebui să mă gândesc la asta.

– Alt roman groaznic, *Tempest*?

Vocea lui Andrew o readuse în prezent și prinse imediat cartea așezată pe genunchi pentru a nu-i aluneca pe podea de pe genunchii acoperiți cu mătase. Deși părea nepotrivit de festivă, Hannah insistase pentru rochia de un roșu-închis. „Pentru Crăciun“, spusese ea.

La picioarele ei se afla Caliban, așa cum făcea de când fusese alungat din camera bolnavului de doamna Beauchamp în acea dimineață. Acum însă avea urechile ciulite și părea alert, așteptând permisiunea să se miște.

Andrew se opri în ușa bibliotecii, devorând-o din priviri, și brusc *Tempest* nu putu să mai regrete interferența lui Emily sau a lui Hannah în ceea ce privește modul în care era îmbrăcată. Umărul lui sănătos era sprijinit de tocul ușii, o poziție lejeră, numai că, de data asta, i se păru că el avea nevoie, într-adevăr, de sprijin. De cât timp o privea?

– Nu altul, îl corectă ea în timp ce se ridică și lăsă cartea deoparte, amintindu-și cum, cândva, o tachinase pentru astfel de lectură. Interpretând mișcarea ei drept permisiune, Caliban merse imediat la Andrew. Primul. *Udolpho*.

– O? Andrew clătină din cap râzând, deși nu-și dădu seama dacă râdea la ea sau la câine. Am crezut că trebuia să fie plin de suspans, dar de un sfert de oră cel puțin nu te-am văzut dând pagina.

– Eu...

La fel ca înainte, luase cartea, sperând să găsească un răgaz, ceva care să-i distragă atenția de la gândurile contradictorii, dar ochii ei trecuseră peste cuvinte fără să le vadă. În timp ce mintea ei hoinărea, camera se întunecase, devenind mult prea întunecoasă acum pentru a citi.

– M-am săturat deocamdată de ticăloși și de vărsare de sânge. N-ar trebui să fii în pat?

Dacă picioarele ei nu ar fi părut ținute acolo, inima ei ar fi condus-o de bunăvoie lângă el. După o noapte groaznică și o zi plină de griji, faptul că stătea în fața ei ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat... În ciuda confirmării câinelui, încă se mai temea că Andrew era o fantomă și că, dacă l-ar atinge, ar dispărea.

– Mama și-a petrecut după-amiaza turnându-mi supă pe gât. Zice că pentru a-mi da putere. Cred că sunt suficient de puternic. Îi zâmbi, dar fața îi era palidă. Mi-ar prinde bine niște aer proaspăt acum. Faci o plimbare cu mine? o întrebă, îndreptându-se și întinzându-i mâna, în care se afla pelerina ei de catifea.

– Dacă trebuie să vorbim, n-ar fi mai bine să stăm aici, unde te poți odihni? Voi cere să ni se aducă o lampă, insistă ea, apropiindu-se de clopoțelul de lângă ușă.

– Te rog!

Șoapta aceea ar fi fost suficientă pentru a o convinge, dar când mâna lui îi atinse brațul, Tempest savură căldura lui. Cu un nod în gât, încuviință și lăsă funia de mătase să-i alunece printre degete.

Lumina strălucitoare aruncată de sfeșnicele de perete din holul de la intrare nu-l ajuta să pară mai puțin palid și, deasupra lavalierei, de-a lungul marginii obrazului, ea observă o tăietură proaspătă. Ca și cum i-ar fi simțit ochii, el își duse mâna la gulerul hainei și-l ridică.

– O neatenție la bărbierit. Ce-ai în picioare?

Stânjenită, Tempest își ridică fusta suficient pentru a-i arăta ghețele pe care le purtase atunci când părăsise Antigua, care acum erau roase, pătate de sare și peticite. În grabă, Emily pusese rochiile, lenjerie, orice, mai puțin încălțări.

– Sunt suficiente, zâmbi Andrew. Aproape că mă așteptam să fii desculță.

În timp ce ea își puse pelerina pe umeri, el îi ridică gluga, băjbâind puțin având în vedere că-și folosea numai o mână. Caliban își făcu loc printre genunchii lor. La semnul lui Andrew, un valet deschise ușa, și o pală de aer rece îi izbi, tăindu-i respirația lui Tempest.

– Ești sigur că este înțelept? întrebă ea.

– Sunt sigur că nu e.

Vântul părea însă să-l întărească, să-l revigoreze. Cât de neplăcut trebuia să fie pentru un bărbat obișnuit să meargă oriunde își dorea și să facă orice voia să se găsească captiv într-un pat, într-o casă, într-un birou din Londra. Și ce avea de spus încât fusese nevoit să o aducă aici? După noaptea trecută, chiar se simțea forțat să se lege de ea?

Oferindu-i un braț surprinzător de ferm, o conduse afară, în crepuscul.

– Oh!

Lumea din jurul lor era îmbrăcată în alb. Fulgi pufoși încă mai cădeau liniștiți din cerul întunecat. În scurt timp acoperiră umerii hainei lui Andrew și făcură blana care borda gluga ei să strălucească. Nu era nici ca scrumul, nici ca praful. Rece, dar frumoasă, atât de frumoasă.

Caliban coborî primul treptele, lătrând de fericire și sărind după fulgii de zăpadă. Zgomotul sperie un iepure de sub un arbust acoperit de zăpadă, iar câinele porni în urmărirea lui.

– Merită, spuse Andrew, privindu-l alergând.

– Da.

Amintindu-și de soarta tristă a lordului Nathaniel, îi veni în minte acea seară la bordul lui *Fair Colleen*, după furtună. Atunci, ca și acum, gândul morții unei persoane o posomori. În același timp, se simți ușurată. Nu putea să-l jelească.

Cu grijă, dădu drumul brațului lui Andrew și coborî scările, jucându-se cu picioarele prin zăpadă. Când se întoarse spre casă, el o privea.

– Am văzut că a început acum mai bine de o oră. Am sperat că nu ai observat. Voiam... voiam să fiu eu cel care îți arată.

– Mulțumesc, murmură ea, deoarece nu voia să deranjeze liniștea.

Mici vârtejuri de zăpadă se învolburau la picioarele lui în timp ce se apropia de ea.

– E o amintire pe care s-o iei cu tine în Antigua.

De ce ar fi trebuit aceste cuvinte să o doară atât? Spusese numai adevărul. Intenționa să se întoarcă în Indiile de Vest, nu? Nu avea să uite această noapte, nici nopțile pe care le petrecuse cu el.

– Da.

Când se opri alături de ea, nu o luă de mână și nici nu îi oferî brațul iar.

– Bunicul meu mi-a oferit în dar Harper's Hill, spuse ea după ce, o vreme, privise zăpada căzând. Începuseră să îi înghețe picioarele. Îndată ce documentele vor fi întocmite, voi putea face ceea ce voi dori, ceea ce am așteptat toată viața.

În penumbră, nu-i putu citi expresia feței, dar veștile nu părură să-l surprindă.

– Atunci vei pleca foarte curând.

Nu era o întrebare, așa că nu-i răspunse.

– Și tu? Vei pleca iar pe mare îndată ce vei putea?

– Nu. Zilele pe mare vor rămâne în urmă. Cel puțin, adăugă el după o clipă, nu voi mai fi căpitanul unui vas.

– Ce se va întâmpla cu *Fair Colleen*? întrebă ea. Domnul Bewick va prelua conducerea, presupun.

– Nu știu. Pare să-i prindă bine aerul din Hampstead, cel puțin momentan. Sigur se va găsi cineva potrivit pentru acest post, cineva dornic de profit și de aventură pe mări învolburate. Ridică din umeri, apoi tresări, ca și cum, pentru o clipă, uitase de rănile sale. Mă voi ocupa de Compania Beauchamp. Se întrevăd schimbări importante. Trebuie luate decizii însemnate, iar tatăl meu vitreg voia ca eu să fiu cel care să le ia.

Părea decis, dar departe de a fi fericit.

– O, da. Desigur. Asta își dorise pentru el, nu? Atunci nu te vei mai întoarce vreodată în Indiile de Vest?

– Poate, spuse el după o clipă, privind în zare. Într-o zi. Am motive să păstrez relațiile în acea parte a lumii. Momentan însă, e nevoie de mine la Londra.

– Atunci aici trebuie să rămâi și să faci ceea ce-ai de făcut.

Ce ușor era să ia decizii raționale în numele altora!

– Ca și tine.

– Da.

Zăpada acoperise balustrada, făcea figurine în grădina englezească, îmbrăca arborii desfrunziți. Cu fiecare moment care trecea, peisajul cu care nici nu avusese timp să se obișnuiască se schimba constant.

– Deci o călătorie care a început sub cerul tropical se încheie aici, spuse ea cercetând urma lăsată de mantia ei pe zăpadă. Curând o să fie ca și cum nu ne-am întâlnit vreodată.

Îl auzi inspirând adânc, ca și cum îl durea ceva. Poate că frigul îi deranja rana. Cu siguranță nu erau cuvintele ei. Apoi spuse:

– Te-am adus aici cu gândul de a te cere de soție.

– Deoarece bunicul își dorește asta?

Râse trist.

– Își dorește? Cred că e mai corect să spui că Sir Barton consideră această uniune drept un rău necesar, ceva care va pune capăt scandalului. Înainte să poată spune ceva, se așeză în fața ei, atât de aproape încât fu nevoită să-și ridice capul pentru a-l privi. Oricum ar fi, nu m-aș însura pentru a-l face pe el fericit. M-aș însura numai dacă aş fi îndrăgostit.

Deasupra lor, cerul începuse să se însenineze, făcând loc lunii. Ninsoarea se mai domolise. Totul în jur era cufundat în liniște. Numai bătăile inimilor lor amenințau să o deranjeze.

– Tu... mă iubești?

Oare doi oameni chiar spuneau același lucru atunci când rosteau aceste cuvinte? Niciodată nu se îndoise că Andrew era capabil de pasiune, de un atașament puternic. Dragostea era însă mai mult de-atât. Presupunea și sacrificiu, și durere. Nu?

– Da, spuse el. Și dacă aş fi crezut că există o modalitate de a te învăța să ai nevoie de mine așa cum am eu nevoie de tine, Tempest

Holderin, nu te-aș fi lăsat niciodată să pleci, și la naiba cu plantațiile de zahăr și companiile navale.

Brusc, simți nevoia să se sprijine de ceva, așa că își așează palmele de pieptul lui și fu surprinsă de ritmul normal al inimii lui. A ei bătea de parcă ar fi vrut să-i iasă din piept.

– Căsătoria.... începu ea, apoi se opri, căci nu mai era sigură de ceea ce voia să spună.

– Știu ce crezi despre căsătorie. Vorbi repede, ca pentru a o liniști, ca și cum nu ar fi vrut să afle ce avea ea de spus. Sentimentele tale privind mariajul ne despart, chiar dacă orice altă barieră care ar sta între noi ar putea fi depășită. Astfel, deoarece te iubesc, nu-ți voi cere să te măriți cu mine. Făcu un pas în spate, apoi încă unul, până când mâna ei nu îl mai ajunse. Deoarece te iubesc, n-o voi face niciodată.

Ea rămase cu mâna întinsă, expunându-și încheietura aerului rece și luminii lunii. Urme de degete îi învinețiseră pielea palidă atunci când lordul Nathaniel o strânsese nemilos. Degetele lui Andrew, îmbrăcate în pielea rece, suplă, o mângâiară, atingerea lui fiind ușoară ca o pană.

– N-ar fi trebuit niciodată să-i spui lui Delamere că te vei mărita cu el. Nimic n-ar merita un astfel de sacrificiu.

– Trebuia să fac ceva.

– Pentru a salva oamenii de la Harper's Hill?

Clătină ușor din cap,

– Nu. Bine, da. Și asta. Mai mult am făcut-o pentru a-i distrage atenția de la tine. Acum realizez că a fost un lucru nesăbuit, unul dintre multele lucruri nesăbuite, prostești pe care le-am făcut. Erai însă în pericol. Și eu... mi-am spus că pe mine nu m-ar fi rănit. Andrew pufni ironic, dar ea continuă: Nu sunt naivă. Durerea fizică nu e singurul lucru care contează, știi asta. Își aranjă pelerina astfel încât să îi ascundă vânătăile. Mereu am crezut că dacă nu-mi voi oferi inima, îmi voi proteja visurile și pe mine. Astfel că m-am convins că, în prezența lui, n-aș fi niciodată cu adevărat în pericol. Cum aș putea fi rănită de cineva de care nu-mi pasă? Își luă privirea de la el, admirând peisajul nins. Un risc mult mai mare ar fi fost să-mi permit să mă îndrăgostesc de tine.

Se apropie de ea, dându-i jos gluga, astfel încât să nu îi mai poată evita privirea. În ciuda frigului, a durerii, ochii lui ardeau.

– Și totuși, vrei să te întorci în Antigua, sublinie el sobru. Iar de mine este nevoie aici. Ce fel de viitor am putea avea?

– Ar trebui să fie o modalitate...

– Nu putem fi în două locuri deodată, sublinie el.

– Nu. Ai dreptate. Așa că propun, spuse ea, să faci așa cum ai sugerat: să rămâi la Londra, dar să călătorești în Indiile de Vest, ocazional, în interesul Companiei Beauchamp. În ceea ce mă privește, eu... eu propun să mă implic activ și să susțin munca aboliționiștilor. Aici, unde se fac legile. Pe scurt... Vocea ei se sparse și își trase mâinile sub pelerină, strângându-le la piept. Te cer eu.

– Tempest! Andrew se încruntă, ceea ce-i întunecă privirea. Ce vrei să spui?

Luându-l de mână pentru sprijin, Tempest se lăsă jos, fără să-i pese de soarta rochiei de mătase și a catifelei verzi, deși începu să tremure atunci când genunchiul ei, acoperit numai de ciorapi, atinse zăpada.

– Ai spus că nu mă vei cere. Așa că va trebui s-o fac eu.

Ea se lăsă în genunchi, cu o mână pe umărul lui, în timp ce ochii îi căutau pe ai ei, întrebători.

– De ce faci asta? Doar pentru că asta se așteaptă de la tine? Pentru a evita condamnarea?

– Mărturisesc că nu prea m-a interesat părerea societății. Fac ceea ce cred că este mai bine.

Scoase un sunet care semăna oarecum cu un pufnet de râs.

– Dacă te-ai hotărât să te măriți, mai bine accepti oferta lui Cary, spuse el, iar ea nu era sigură dacă intenția lui era de a o tachina. E o alegere mult mai sigură.

– Și când anume, întrebă ea, am făcut ceea ce era mai sigur?

Îi mângâie părul, urcând ușor pe gât și pe lobul urechii. Ea își odihni capul în palma lui.

– Niciodată.

Sărutul păru să se lase așteptat, chinuitor de lent, iar el se lăsă în genunchi și o trase spre el, fără să-și ia privirea de la ea, fără să lase loc de interpretare asupra intențiilor lui. Când buzele lui în sfârșit le întâlniră pe ale lui, nu știu dacă să se aștepte la fermitate sau

la delicatețe, la o atingere a buzelor sau la un sărut fierbinte. Fără să dorească să aștepte pentru a afla, își despărți buzele și iniție ea sărutul, pecetluindu-și legătura într-un mod care părea mai real decât ar fi putut-o face un inel.

– Ești sigură că acest aranjament te satisface? Să rămâi în Anglia... cu mine? Să te întorci în Antigua o dată la câțiva ani în cel mai fericit caz?

– Cred că ți-am dat motive suficiente pentru a te teme că de obicei iau decizii pripite pe care apoi le regret, șopti ea în timp ce se îndepărta de el. Îți jur că nu a fost mereu cazul. Nu-ți pot promite că nu mi se va face dor de acasă. Sosirea aici m-a făcut însă să văd lucrurile altfel. Acasă este...

– Te rog, spune-mi că nu vrei să zici „acasă este acolo unde îți este inima“, o întrerupse el zâmbind ironic. Nu te-aș fi crezut vreo sentimentală.

– Mai rău, spuse ea, zâmbind șovăielnic. Voiam să spun că acasă este acolo unde iubești. Își fixă privirea asupra nodului lavalieriei, întrebându-se absentă cine i-l făcuse. Toată viața mea, dragostea a fost legată de suferință. Acum știu că poate fi...

– Plăcere? sugeră el pe un ton care o făcu să simtă fiori în tot corpul.

– Nu mă gândeam la... Adică, eu... Știa că se înroșise, câți fulgii de zăpadă rătăciți care încă mai cădeau din cer, așezându-se pe obraji ei fierbinți, se topiră imediat, transformându-se în lacrimi. Strecurându-și mâna pe sub haina lui, își ascunse fața pe pieptul lui. Da. Plăcere. Și pentru plăcerea de a fi cu tine, risc să și sufăr. Se opri, apoi îi adresă o întrebare necesară: Andrew, vrei să te căsătorești cu mine?

Se mișcă ușor, poate pentru a-i vedea chipul sau poate pentru că ingenuncheatul pe zăpadă era departe de a fi confortabil. Orice ar fi fost, forța gravitației își făcu simțită prezența și, înainte să realizeze ce se întâmplă, amândoi căzură în zăpadă, el pe spate, ea peste el.

– Ham!

Nu știa dacă de vină fusese zgomotul pe care îl făcuseră atunci când căzuseră, dar înainte să-și revină, realizează că atenția lui Caliban fusese atrasă de situația lor neplăcută. Alerga spre ei cu toată viteza,

zăpăcit, cu gura deschisă, iar ea observă pe chipul lui nerăbdarea de a li se alătura în zăpadă.

Grimasa lui Andrew cauzată de durere o făcu să realizeze că, sărind în aer, Caliban avea să aterizeze deasupra lor. Făcu singurul lucru care îi veni în minte.

– Caliban, oprește-te!

Nu era un strigăt sau un țipăt. Învățase din relația cu Jasper, mai-muța, că un ton ferm era suficient și că, de obicei, era mai eficient. Și totuși își ținu respirația, așteptând ca ordinul să ajungă la urechile câinelui, întrebându-se dacă avea să-i dea ascultare.

Ametit, Caliban își duse picioarele din față înaintea și se așeză pe cele din spate, aruncând cu zăpadă înaintea să se poată opri la doar câțiva centimetri de ei, tremurând.

Ea răsuflă ușurată.

– Bun băiat!

– Trebuia să mă aștept la asta din prima zi, spuse Andrew, cuvintele răsunându-i în piept.

Realizând că încă stătea peste el, încercă să se ridice. El însă o ținea strâns, iar ea se simți încălzită, în ciuda zăpezii care îi intrase pe sub fustă.

– Ce vrei să spui?

– Ziua în care te-am întâlnit a fost ziua în care Caliban a încetat să-mi mai asculte ordinele în detrimentul alor tale. A fost, de asemenea, ziua în care a încetat să mai fie câinele meu. Spuse asta râzând. Dacă i-ar putea vedea fața... A știut-o înaintea mea... ca și Beals și Bewick și toți ceilalți.

– Ce a știut?

– Cine se afla într-adevăr la cârma vasului *Colleen* în timpul acelei ultime călătorii.

Când se foi sub ea, realizează că voia să se ridice, așa că o făcu. Câinele dansa în jurul gleznelor ei, ridicându-se numai o dată, pentru a fi mângâiat și felicitat pentru comportamentul lui adecvat, înainte de a-i permite lui Andrew să se ajute de el pentru a se ridica. În timp ce se ridica, îi scutură zăpada de pe rochie, iar ea de pe umeri și, în clipa următoare, se găsi înfășurată în haina lui.

– Ce ar avea de spus domnișoara Wollstonecraft? întrebă el.

Privindu-l, nu-și putea da seama dacă o tachinează sau dacă știa. Oare chiar îi putuse citi inima?

– Nu ar fi pe deplin surprinsă, spuse ea. Suspansul și dificultățile favorizează afecțiunea, spuse ea, iar noi am avut parte de asta din belșug.

Încuviință.

– Și altceva?

Oare ar fi știut dacă nu i-ar fi spus adevărul? Nu-l putea minți.

– Ceva precum faptul că siguranța căsătoriei pune în pericol pasiunea iubirii, șopti ea.

– Cu greu un cuvânt de încurajare, spuse el. Ești sigură că asta vrei?

Vru să spună ceva, dar în cele din urmă nu putu decât să încuviințeze cu o mișcare a capului.

– Asta, venind din partea unei ființe raționale. Râse. Atunci, da, iubirea mea, mă voi căsători cu tine. Ridicându-și mâna, îi mângâie buza, apoi o sărută delicat.

– Are dreptate în ceea ce privește suspansul și dificultățile. Dar se mai atenuază după o vreme. Încă un sărut, de data asta mai ferm. Pot face omul să-și dorească să se bucure de calmul de după furtună. Îi mușca buza, o sugea. Degetele i se încordară în cizmă. Marea sticloasă are frumusețea ei. Sărutul lui îi alungă și ultimele griji, inundând-o un val de căldură. Mi-e teamă că domnișoara Wollstonecraft se înșală în privința pasiunii. Pe mare sau pe uscat, în inima mea voi fi mereu un marinar și sunt convins că întotdeauna furtuna îmi va accelera pulsul.

Neglijat, Caliban plecă în căutarea unei alte victime.

– Am avut atâtea dovezi că, atunci când oamenii sunt legați, prinși sau înlănțuiți, tot ce își vor dori va fi libertatea, spuse ea, înainte ca el să o sărute din nou. Vor face orice, își vor asuma orice risc pentru a se elibera. Nu am aplicat niciodată această lecție inimii mele. M-am gândit că dacă o țin încuiată, se va afla mereu sub comanda mea. Ar fi trebuit să știu că în cele din urmă se va elibera și-și va lua zborul. Și a zburat. Spre tine.

– Atunci o voi proteja cu prețul vieții mele, spuse el, iar în voce i se citi simțul datoriei pe care și-o asumase față de ea. Și nu părea să îi displacă.

Lumina lunii transformă pătura de zăpadă proaspătă într-o crustă de diamante. Liniște și pace. Aerul înțepător purta cu el sunetul clopotelor bisericii prin ținut.

– Crăciun fericit, dragostea mea, șopti ea, odihnindu-și obrazul pe pieptul lui.

Drept răspuns, își trecu mâna peste umerii ei, o dovadă de forță și sprijin, iar inima ei știu că era în sfârșit liberă cu adevărat.

Mihagaby